

مکتب نظم و در

۱۹۹۱۹

۷۱۱

۱۵۲
۷۱۳

۷۱۱
۱۹۹۱۹
مکتب نظم و در

۷۱۱

۷۱۱

مکتب نظم و در
مکتب نظم و در
مکتب نظم و در

مکتب نظم و در
مکتب نظم و در

مکتب نظم و در
مکتب نظم و در

مکتب نظم و در
مکتب نظم و در

مکتب نظم و در
مکتب نظم و در
مکتب نظم و در

عبدالمطلب

۱۹۹۱۶

۱۵/۲
۷۱۳

۷۱۱
۱۹۹۱۶
عبدالمطلب

۷۱۱

Handwritten notes in Persian script, including the name 'عبدالمطلب'.

Handwritten notes in Persian script.

Handwritten notes in Persian script.

Handwritten notes in Persian script.

Handwritten notes in Persian script.

Table with 2 columns: Page number (1-29) and corresponding page content.

حک نظم ویر

۷۱۱
 ۱۶۹۱۶
 حک نظم ویر

۱۶۹۱۶

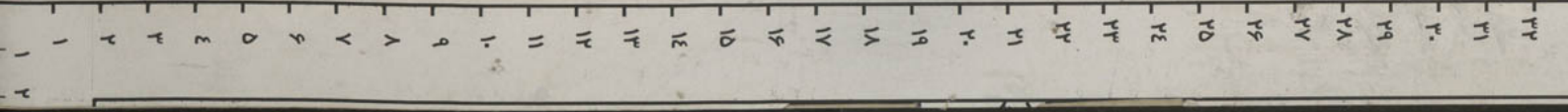

۱۵
 ۷۱۳

Handwritten notes in Persian script, including phrases like "کتابخانه" (Library) and "تاریخ" (History).

Handwritten notes in Persian script, including phrases like "کتابخانه" (Library) and "تاریخ" (History).

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي جعل حبيبه الاستقام مقام صاحب ذنوب اوداه وقرن اسمه الكريم
 بعظم امانه الخبي وانه ان لا اله الا الله ولا نجاة الا بعبادته وحسب عبادته ان محمدا
 عبده ورسوله وحسب دونه صلى الله عليه وآله اشرفنا وصحابه اكلنا وعلى المؤمنين
 الايمان وقرنهم من الاولين صلوة تشر الفخارها على ارواحهم اطاهرة وتسبغ لعنهما
 عليهم واطهارة طاهرة وسلم لهما حكم الملوك وملكه الارضات لهم لظلمة المباركة
 العفرا الى الله تعالى اعترفت بنبوة اشرف من غير عطاء ربه على سبط شيخ ابن الفخار
 الراجي كرم ربه الفاضل عني انه عن خطابه وعده وادله بركة من عبده ربيت في
 نسخة من اديان شياخه من ابدته شرح صدره به نظرية ورواية مستخرج جلوبا
 كلاس وعرشه واستنبطه عليهم في مناجاة فضيحة وخرجه ذلك عن جملته لم يرف
 الا انه فاشحرت له تعالى وابتغيت به تحريره في نسخة المباركة وساقى فيها الكلام
 مسكاهة ان ذلك على نسخة عدي من ارضه محررة وحصنها من اهل البيت والصحيفة
 منقولة قهريها من ولده الشيخ محمد بن ابي جبار بن محمد صدق وجملة ذلك
 البصحة ودرست عليه انها قرأة صحيحة وحفظت سمعة لورده، عند لفظ وجزلة انه
 قرأه وسمعه ذلك على شيخ والده ولم يقف سوى قصيدة وجملة من قصائده كان نظما في
 حال ابحر به بحر زاوية ووجهها كان اهل كرمه لولا اوداهم في الحاشية ونبينا
 في الاصحاح على الرازي الا انه بالقرينة عند معارضها بعد ابحر وقال له في اظلمها
 من سنين لم يمد له احد من اصحاب شيخه ولم يذكرها لغيري في البيت ونبينا
 ابرق باسم صاحب الخوارزمي ام ارضت عن وجهه ابراق

وحدثت الادلته رحمه الله ان اجمعه في ذلك في طلبها فان جمع سئلها وخواها
 في اديان اديانها في ذلك كل الايمان فملا في انش وادلتها في انش
 ولا اظلمها من اربعين سنة وقد استيفت في الدليل على ان البيت تحفة واطرت
 خراسان فضاه وادلت منها حتى فرحت بحاصده وادول من فوهة من نصيب
 على ان اقبل على السبل عليه بل سرة ابي جبار في ان السبل في العظم البديع بل في
 الفضل ساد الصنيع فمثل انه لما محمد وان ربه في محبة الى الانعاس ايضا تحفة
 وكه انه خرج اذليل على ان البيت عن اهل البيت المحضين وادعوا سماعه
 وفي بطون وقد بقيت قصيدة في هذه النسخة لغيره في نسخة الشيخ مطولة جعلها منهم
 وان كانت لهم في البيت اوله لكون الاخرها خاتمة على قبا سها براد وسلا
 ثم بعد ذلك وجدت القصيدة المذكورة التي كانت من اديان صفوة القصيدة و
 ذكرت سبب رجوعها وارق منها بعد غيرها على رجوعها وادلتها في ذلك سبب
 اخره اديان النسخ وجزلة ولده رحمه الله تعالى انه قال نسخة اديانها على نسخة
 كانت عنده بخط الشيخ رحمه الله وان ابن الشيخ اخرج اعتبارا منه وعلق له انه
 ليعيد بالدفن برده بعد ذلك عليه وجزلة الشيخ ابو القاسم المصطفى عند حضره في
 الى العاهرة في بعض عشر لاش وسماها ان النسخة المذكورة موجودة عنده الان في
 سعد العاهرة وادلتها ايضا في ارضه واصلت الى اسلافه في نسخة صفى لينا
 ابن ابي منصور وروى عنه ان اخبرها اليك في الاصل مطولة لم يخبرها وادلتها ان
 شيخ ماوية بالبلد المذكورة ولها صورة شهيرة وقد تصارت في نسخة لها الله ورضيها
 ولله والله الموفق للصواب اليه الرجوع والمناجاة وادعت في صدره ابرار
 من كرامته المشهورة وحسن كمالها الذي خلقه الله في كل صورة ورفق مع كل كرامة

معرفتي من مائة درهم جهمه وانه يعرفه الخبيث من جنبه وفيه صلح الجبين
 امره المصونه ومعادن الجهم بغيره من ذلك، هجره بسيدى وله ابناء
 اليه جهمه له عبد فاعل كاشي رضى الله عنه منتهى القامة وجهه جميل من مشرب
 بجمرة ظاهرة اذا استسعد ووجهه عليه الحال يرد اذ وجهه جلالا ووزنا وحيد
 العرف من ساجده حتى تسبل تحت قدميه الارض ولم اره الحرب ولا في الجهم
 مثل من سخطوا انا اسبه الناس برفه الضرة وكان عليه زور وظهر وصلاحه ابيه
 وكان اذا حضر في مجلس لطيف مع ذلك الجاس سكون وسكينة جماعة
 من شيخ الفضاة والافاضة اذا كان بالادلة من الامراء والوزراء والفضاة وروسا اليك
 كحضر من جملته وهم في غاية من الادب معه والاضاع لاداءه من طيبه كانهم
 يحاطون على عظيمه واذا استسقى في المدينة يزدحم الناس عليه يمتدونه اليه كانه
 والعصه من ليقبل به في فلا يمكن هدمه ذلك بل يصاحبه وكانت شاحنة
 ووجهه طيبه وكان يمشي من برد عليه لفته معه ولطيف من به عطا، جزيلا لم يمشي
 في تحصيل الدنيا ولا يخل من شيا وبعث اليه السلطان الملك الجاهل فتمت له برحمته
 الف دينار فزاد عليه وساد كرسبه في كبره وجمعه وسال ان يخرجه لانه يخرجه
 في قبة الامام شافى رضى الله عنه فلم يزل له ذلك وساد كرسبه في كبره وجمعه
 انش، الله تعالى وقال رحمه الله سميت الشيخ رضى الله عنه في كل في اول تجزي
 استاذن الذي دخل الاداى من فضله، بحار شافى من اعظم ادوى فيه وجمعه
 استباحه ليلادها ثم اخذ الاداى ليلادها من براعات فبه كان رضى الله عنه
 خلفه حكم اجزها، القارة ومصر وكان من ارباب العلم والفضل فخير رواجى اليه ورضي
 بالجوس معه في مجلس الحكم وملكه ليس مسلم ثم شافى الى اجزها فاستأذنه وجره اليه

البر

السباحة وجرحت فضل ذلك مرة بعد مرة لان سئل الذي ان يكون معنى
 القضاة فامع ونزل عن الحكم فعمل الناس ولفظ الله تعالى في جامع الازهر الى
 ان توفى رحمه الله فادت التجرة واستباحه بسوك الطريق بمقتضى فلفظ معنى
 فحضرت له بساحة في بلاد المدينة ودفعت المدة استبقية فوجدت جملتها
 لفا لعا، باب المدة وضاه وضاه غير مشرب غسل في يوم غسل عليه ثم راس ثم
 غسل وجهه ليرايح است في هذا في بلاد الامام على باب المدة من لفظها
 المسلمين وانت ترضاه وضاه خا جاعا ثم قرب له في فضل الادغال اعراضا
 لفظه عليك فصره وانما لفظه عليك بجازية كونهما ان القاضه ما هذا ان كلف
 الصغى هلقت ان الربيع اوليا، انه وانما في شرب الجهمه وانما راجل شرب الوضوء
 بين يديه وقت له بسيدى وان انا ان كونه لم يهدر لنا ولا لفته في غير شرب
 فظفر الاله سكره وقال في كذا انك فراسيت سكره انما لفته لا فركه وطلبها
 فمترج انا الى ان دخلنا في ذلك الوقت وجا في لفظه من رغبنا وراودت ثم لفظ
 والله انش رضى الله عنه في العضية الدية، وسبى روى كذا روى
 ساد بان عبت في معادى كان فيها ابنى معراج قدسى
 وعظام المقام والفتح باوى، وقال رضى الله عنه ثم شرعت في استباحة
 في اودنها وجا لكانت استانس فيها، جوس ليلادها رافت والادها انش رضى الله
 عنه لعلك في العضية الثانية الطيفة، وجسني جيك وصل معاشرى
 وجسني، دست فصح عشرين، والعبدة غير اربع بعد اربع
 سببا ولفظ ولدنا جى وصحنى، في بعد اوطلا سكون الاله
 وجرش ابنى الاله الا ان جسى، قال رضى الله عنه وامت واد كان في

والغرض منه وغير ذلك بقولهم فيهم ختمهم فما هم ختمنا في هذا القول
العلم والودون رخصا اصرارهم والوان جملة جملة فقال الشيخ في هذا الخبر العرف وصريح
وصريح كل مكان عراقي كانت لهم صفة عظيمة وكانوا يسمونهم قال كان السلطان
الملك الكائن رحمه الله عرفت انهم كانوا يسمونهم بغير اسمهم وكان يسمونهم
في ذلك وقت قد اذنت وقت حسب العرف فقال السلطان من صفتها ان يفتي
من كان يخطب شيئا منها فذكره ذلك فذكره ذلك فذكره ذلك فذكره ذلك فذكره ذلك
فقال السلطان انهم خطبوا منها عشرين في ذلك وقت فذكره ذلك فذكره ذلك فذكره ذلك
شرف البركة كانت مرة فخطب فيها في قصيدة واحدة فقال السلطان
الدين حجت في عراقي كبر وادب الهرة بالحاجة والسلام وانما هي في الغافية
علم اجدها كثر ثم لم يدرى في ذلك وقت في الابيات التي ذكرتها في قصيدته
الشيخ البائية التي مطلعها وهي في سابق الاطمان لطيفي سيدني
مفاجع على كسبان طي فقال برفق ليدن من في العصيدة
فما سمع منها وما العرف حجت فقال في نفس الشيخ شرف الدين بن القاسم
فقال في التي كان مقامه فقال وكان يدرى في ذلك وقت في الارض حضره الفاهرة
وهو الان بمقامه فخطب في جامع الازهر فقال في هذا الف ليلة روية الا عشم
دخل في ان ذلك محمد بن عبدك وبنا لك ان يصل في يوم يوم الفخر الورد
عليك فاذا قبلها اسر بحضوره لا عذمان في خطبته من بركة فقال في السلطان
يعني من ذلك فاني لا استطيع ان فاضيه في ان فاضيه لا يصل مولانا السلطان
فانه لا يرضى له سب ولا يحضره ولا يقدرك ان ادخل اليه حيا منة فقال لا يجر
ذلك فاجده الازهر في ذلك من حسن صفة ومكانه في قصيدته واصطفاها

قطرة فانية بالكلية وقال برفق ليدن الملك الذي في مجلس السلطان ردا
الذي باليد لا يرحم في الاسته فرجع السلطان وقال برفق ليدن ان افاننا
الدينا ولا فارق الشيخ ولا روية في فقال مثل في الشيخ كون في رغبة ولا اروه وقد
لا من روية روية قرل السلطان في ابليل الالينية مستحيا برفق الدين عثمان
وبست في دار الهمزة اربني قال جامع الازهر ودخل اليه جامع بعد ما جمع
الاراء الخواص عنده ووقفا على اسب خطبته التي بجرار لم يفرح الشيخ من بابها
الذي يظهر الجامع ولم يرحم به وما فرس في الازهر الا كسنة واهام بالارتم برح
الجامع الازهر وقع السلطان حصوره وانما من ذلك المراجح في مجلس الازهر فخر
عمان لست اذنا ان بصره بجملة في روية الالينية فبقية الالينية في علم ليدن
ثم فصل من ذلك في ذلك وعفاه ليعرفه من حضر الالينية في مسجد في سنة اربعة
القاضي امين الدين الرفعة وكان له عفاه في الشيخ عفاه في سنة كان في
الشيخ حضره جماعة من الازهر منهم القاضي جمال الدين بن ابراهيم الازهر في ام السلطان
بن الشيخ بها الدين بن الشيخ جمال الدين بن ابراهيم في ان الالينية لا عذبه
قال شيبه مع الشيخ شرف الدين بن جامع الازهر في اسب نوليه وجره في سنة
مصر فانه ان الازهر فاجاب فطلب من كرا وقت في ذلك كان في جامع مصر
ار كرا على الفرح ففت في الالينية ان فقا في ذلك على الشيخ وقال في ذلك سب
على الفرح فركب من فوجنا في بطون فخر الدين عثمان الكاهن فحصل من صفتهم
الشيخ ولدا وان يصل في برفق الشيخ في روح بها في اسود وجهه وادعاه وقال اركب
برك الذي في ذلك في برفق وبناف من في سنة فاستد الالينية في الفرح
به في سنة في روية من الفرح ففت في ذلك في الفرح فقال في كسبان في الفرح

والذي اردت عن طاهره
يا اهل الردة لا تنكروا
دعوى العادة عسرى عاده
لضبا سبني الونك
دعوى سب جراحا بحسنى
عبدى عداي عيلا كوت
عجا في الحرب ادعى بسلا
ول ستم ادرايم اسدا
سهم ستم العرم الونى وثرى
وضع الونى صبرى كنه
اى سنى مرد خزا سترى
سقى من ستم اجفا كنه
اد عدله اد عدله اد سطلوا
برج افلاحي عبيك اسبا
العبس عيسى عيسى كنه
اد لم نيه اننى عن عدله
فخر سبى لاهى في رشمه
دما ليدل عن غلبه طوع
لر صبا لذي الحجب صبا
عادل عن صبرة صدرية

طعن برديع عن عيسى زنى
لا كمال بعد عرفه فنى
سحب سبب الاشكالى
كتب الافعال الضبا لام كنى
زيد فلكوى ابها الكنى كنى
لا فدا ما اليم الكنى كنى
دها سبب لاذ الحجب كنى
صادره لطف هناه اد طبسى
سهم الحظم حشى سنى
قال لاه حسيه ذذا الهوى
لذى حوشى اى سنى
دعوى اشبا لاد دعى
حك دين احب دين سبب
مرد نادى كذلك لهن عنى
صم عن عدله اذنى
راودا دب قول فمض زنى
فخر كعبى دلاهنى لنى
بوى في اعدل عصى من عصى
كم دل صا حجر صبنى
اى بلا فنيق اى بن لنى

ذابت الزج اشبا فنى
هجر اعنى اجدى الكفا
اجت سال دلا حار بها
بر اسبوا في الهوى اد
روح العقب بكر الحنف
داشد بسم اللوى حزين
نعم ما نرزم د محسن
د حوت رويت من كل فنج
دا درمى ضل النفع دلى
دا جمع اشمار حسيه
لمنى عندى المنا حشبا
سدا وضعت فرى شام دبا
لم بين لا منزل لب النفا
آه دائره الضاحى وجهبا
فجلى منه دلا سكاظ لى
دلوى مبركده اترج اشبا
ذوا الفصار الفخط منها ابا
سخت حسيه نحو لا حضرا
ال نمت فقيقت ذلفا
فاذا ولت زلت حسيه

بعد فاذا اليع اجرى عسبرى
عين ما فنى اصدى سبى
ان زوا اذاك بها سنى
احسن اكل شى حسن نكلى
دا حده عن سمى با حنى
كده انكره اذ عن با حوى
سحان سدا نرزم حنى
لقتصار اجل الحجب رنى
علما وعضا عن عسلى
مترى مترى بنت دلا سنى
دا حيوه دان طنسدا لنى
بنت باات ضوا حنى
لا دلا سحن مرسب مى
دغلى سبى ليناك لنى
سكرة داطر باس سكرنى
دلا من دلا لينا الارى
د ايت سنى عسرد حنى
سدا حال هجر اهنى حسى
مترى بردجى منسغ لنى
اد بكت صارت اليبنى

وليا يولو الاربعة
 عزت الاقراط عا لطفه
 لم كذا ما كذا من حكم لا
 لغت حجى كفايت اذبت
 فيها الان حسلي فبت
 كفت عيني عما ان غير ما
 جنة عذبي ربما املحت
 كمر دس حيت في حبر
 دار علم تفر في حسدي
 اي مر داني عزنا عز بها
 بس حال بدت من انها
 حب لا يرض الغابت دا
 لا تخفي في حمار تبي
 فيها في بايات را
 عا مزر علم و كحيف حيف
 بالدا لا تظن في مصر في
 لري ابن عيالات فنا
 كنت لا كنت هم صباري
 فخرج من لونغ عدل سمي
 خد خط عكف العبا بها

دربح

انز

وادعني غرد عي عب ما
 ان كن عب اليا حافت
 وت روي ذكر ما اتني
 ست لب باثا باواس
 سلم سنجرا انقسم
 فافضا ما بين سحلي دار
 فاطب الخطيب مع الرقوي
 رخ سما فاد غنم نصحي دان
 وبعثت عت و الاضال ان
 كم قستل م قستل را
 بب صا رب م قستل صفا
 فاد استغيت عن عز البفا
 عت روي ان ترمي بطل في
 اي قذوب بري لهد لنا
 ان ترمي راضية قسني جوا
 مرات ملك عيني صفا
 رب اوسب في شرع الهوي
 كذا الهن رضينا و مرم
 ليت ترمي بر كفي ما قديري
 حاكبا عين و لا ان علا

جاء

قدری عظیم نوبه عطشی
 شامی از حبیب فی البقا با
 و تو فایب کبری دونه
 ساعدی بطیف از عزت نینا
 نام خرم بطرف ساهر
 لوطیم نصح جادلم کید
 فاجسوعواله ان قرانال
 بودی الی کان بش
 سر کم عنی ، اعش
 مظهر کت اخفی من
 عبرة فیض جفون عسبر
 کادوللا دمی استغفرانه
 صاری جبر و داد حکمت
 ازی صل کم صل او اسه
 بعدی الداری و اجسه علی
 بجر کم ان کان خفاست بر
 ماددی بود دوی خود و دا
 عهد کم دنا کیت لیسگر
 اصحابه نادای مینا
 صلوا روحی با روح انصبا

د

دمی ما رکنه عبرت
 ماصدی بجدت کم سرست
 ای صبا ای صبا جت لدا
 ذاک ان صاحت بران لکلا
 فدا آردی و ردی آهسته
 ساید ، سستی من سابر
 عتب نوبت ادسلی است
 داتی لور اها البر بست
 عدت ماکا بت برصدنا
 و اجد اند جبار هفت
 دنا ، نوبت شب جدی
 صفت ، برجی خالصنی
 عیس صبی بیت عالی لکن
 ابر سار دنی بطرف قدوی
 فرنت بستی آندی قد هفت
 سستی با ان فاتی ، فاتی
 عاخری ز خاطر میز مال ،
 لاری جب ابر الجک دا
 حقی از صراف خفت است
 کان لاقب بوجا عسی

راکن

کلی

اني بنتي كرمي بحراي لعدني عي
 فاعده ربيطه وادي سلم
 بعني الصغفان بالوي
 ودعاهم لعمى لاني
 وادبعت وادي سلف
 في كانت راجي من راجعا
 سهد موعده اجفان علي
 جبهه في حده لانه حسني
 كم خدر خادر الدمع به
 ادعيت رادق صبح لري
 فرائي من زاه كان له
 عادله عزت فيه حبشي
 جي ربي احمي ربي احمي
 بلا جيتنا فيه د بني
 اي عيش مر لانه طنة
 اسني اذ صار حطلي منه اي
 اي ليل الا وصل برمي عودة
 دمي بطرق لرجو رجب
 رتا قضى و ما ادري باي
 من در الة جبهه من بني
 جرتا من قضاه جبرتي
 داب لمرصنا عا لفضي
 باطلا اذ لم فر منك بسبي
 عثرة اوبت حقا من اعصى

صدحما طهي لماك لماذا
 دبراك قبلي صانر جبهه اذا
 ان كان في حق رضاك صباية
 ذلك ابعاد وجدت في لانا
 كيدي سبت صحبة فاقن
 عا ربي بها ممنونة اسلاوا
 يد اماري بهسم لي طه
 عرتوس حاجبه عشي لانا اذا
 الة جرت جود اس بلكن
 في لعد لرم حواء جفا اذا

وعا فاك من عسي في
 حجره فعدت ذبحه لا اذا
 غير اسلو كجده عتي لاي
 عن جوي حسن الوري استوا اذا
 يا اسبيرت فيه صلا
 سبه في خلا احمي جفا اذا
 اصفي جبان حسن مطبا
 لغايس ولا غنس انا اذا
 سيفالسن عا الفواد جفونه
 واري ابقور له بها سحت اذا
 فاك بنا زوا دكان مصورا
 قبلي سب ورفني بني زوا اذا
 لا عروان تحب الة لانا
 بلا اذطل فاكايه و فا اذا
 و بطرفه سحر ل البصر قعه
 ما روت كان له اسنادا
 هتي هذا اسبر رني
 جوا لفاضل فمرك فداك حيا اذا
 عنت العرائد والعرا ل جهه
 سلفا و بعيا اذا لا اذا
 ارب لطافتك نسر لصببا
 وحكت راقه الغص لا اذا
 رسكت بصا حده من
 ورد و حكت فصا حده لاولا
 عم اسنفا لافل و حنه انا
 شاعر و جد الة اسيتفا اذا
 حضرا لعي عذب انا جرة
 قبا لانا ك اسك شاد و اذا
 مرفيه و الا لاط سكري لانا
 في كاتر عا حده سبت اذا
 لظفت منا طن حضرة جفا اذا
 صب انا انا لفا صرا اذا
 رفت و رف فاسبت عي انا
 و ذاك سناه استجاد جفا اذا
 كالضن لانا و اصباح صا حده
 و ايل لانا عا منه حادي لانا اذا
 جبهه عني لانا اوسكي
 مستفا لانا الما لانا اذا
 و لانا نجف ساعرب و انهم
 حيف لانا عا لانا اذا

بدر

وخرج ذباك المحي حسي
 بيض النور خط اذا خاذا خاذا
 هي ارض لسان جادو لها
 الررى ودلى جردا اورد
 كم من قيرم لان حنسه
 داذا الا جرد س لا سجادا
 من غير فرق الفرق عمارة
 كلفرقا القوي الحف دا
 افردت عنهم آبثم بعدوا
 ك الا ليام وخير البنا دا
 جمع الهوم البعد عنى بعد ان
 كانت بقره منهم افدا
 كالمهن عندهم اليهودى الصفا
 الا دلت لها صفا بنا دا
 ز البصر صبر عنهم وعليهم
 عذرى لراه اذا اذا رزادا
 عن العراء وجد جدى بالاول
 صرودا كانوا بالبصرم جادا
 برعم الصواعنى ايك مطلقى
 كفت بهم لا البصبا استجدا
 صفائين فدارى لشد يبر
 عدا ودا استه لال استوا دا
 استخف عمنى براه دان
 سبت لكن برامى ولا لكن كذا
 لم رقب الرقا الا شج
 من جرد سبتون لرا دا
 فكان قبل البعد منى رشا
 اسه لاسد اسرى بادا
 اسى نار حث حثا ده
 منها برى الا يقا لال لفا دا
 حيران لا فقا الا فقت من
 كثر اجبات لرى بر جادا
 حزان محي لصفوع على اس
 غلب الاسى فاستجد استجدا
 دفن سبى سبى حثا ده
 بهما انها دبضه مش دا
 سم الم بر فم اذ راى
 بحسب من جهه اء اعدا دا
 ايد اسدا كابة لعراء اذ
 مات لصبى فودده جادا

حزن البصاع لفا دبسه
 حنا دواك قضى لفضا لفا دا
 ابراض بفتح جف
 لهما الاجبة وابلاد دا
 مع النوح سفوح برصد ده
 بجانس البنام برصد دا
 لقراد منه الهدا لاسباب
 مستصا دبسه سنا دا
 قال ابو اذل عدا البصر
 ان كان من فقا العزم فهدا

نعم بصباطى صا لا حثى
 فاجدا اوك سبنا حثى
 سرى فاسرت لفا دا
 احادىب جران الهدى بتر
 هبم رض مزش بها بر عثى
 هبمته بررض لدن واهما
 لها بعثاب لوز بجرش
 به لاجمرون صحبى سكرى
 تكرر الهدا لعت بلامها
 حثيه عهد مر اهيل برودى
 اذ بر جرحم لادراك لركال
 برارك م اولها ك لار كجى
 كلس لجران افضت ز صغيا
 وجب فبا حث ارام جردى
 وكتب عركت لمرض عاصا
 عروا لجرى س انفا لرى
 دبعت بانك كذا على طرخ
 سلسل عن خلة فبه حثى
 وعرج لداك العزق سلقا
 سلسل عرنا بتم على حثى
 فبين ما يك انعام صغية
 على كسبى سبى سبى
 محجة بين الالسة والظبا
 اهاننت البانبا اذ حثى
 ممتعة حلق العدا لفا تب
 سرقة البرد من قلى وحبسى
 قبح المنايا اذ قبح لال المن
 وداك خضى سبى سبى

فاجدا اوك سبنا حثى
 احادىب جران الهدى بتر
 هبم رض مزش بها بر عثى
 هبمته بررض لدن واهما
 لها بعثاب لوز بجرش
 به لاجمرون صحبى سكرى
 تكرر الهدا لعت بلامها
 حثيه عهد مر اهيل برودى
 اذ بر جرحم لادراك لركال
 برارك م اولها ك لار كجى
 كلس لجران افضت ز صغيا
 وجب فبا حث ارام جردى
 وكتب عركت لمرض عاصا
 عروا لجرى س انفا لرى
 دبعت بانك كذا على طرخ
 سلسل عن خلة فبه حثى
 وعرج لداك العزق سلقا
 سلسل عرنا بتم على حثى
 فبين ما يك انعام صغية
 على كسبى سبى سبى
 محجة بين الالسة والظبا
 اهاننت البانبا اذ حثى
 ممتعة حلق العدا لفا تب
 سرقة البرد من قلى وحبسى
 قبح المنايا اذ قبح لال المن
 وداك خضى سبى سبى

و ما عذرت في محبان برقی
مئی او عدت اولت ان صحت
وان عرضت طرف حاد و جبهه
و اولم بریزه طیفها نحو بعضی
تجارت زورگان روزخا لها
بفرط عزای ذکر نفس بر جبهه
فلم ادرستی عاشقا و صبا
ای اهدار صفا و فقی سواد
سازها مئی الذراع و سنا
و ما الورق الاله تحب ادمی
دکت اری ان افس متحه
منه احد کانت قبل
فلا عا و لا داک تفسیم فلاری
الای میل سب اک اجمی
اخدمه فرادی و بر بعضی حکم
و جدت کم و جدا قوی کل عاشق
ری علی عظم ابرق صفت
و اکلنی ستم ل لحنه کم
نضعفی دسقی ذاکرا عا دل
واجسدی ماد اجلدی کذا

دور

و عدت با لم یمن مئی بر صفا
کانه اول لبت اوله ادمی
فجسی و فقی سخیار و وجب
و قالوا جرت حمرا و بر صفت
سخت لصفی اهنه و بعضی کرا
فلاست بران مئی ضربتکم
فضرری لدراحت مندی حکم
و لما فوسنا عشاء و صفت
دست و ما طفت علی و فقه
عبت و لم لغت کل لم یمن فیه
اکینه الحسن اقی لجا لب
برق انا سناک اهی ناسنا
داو می لیسینی ان فقی مجار ا
و لولاک استهدت بر قارلا
فداک اهی اهی آک و نه
اردم و قد طال المذاتک نظره
و قد کنت ادعی فقی کباب
اقا دایرا و صطباری ما جری
اکک عرضت اکک عرضت
فبر صغیر بر صغیر صفا

فافت

و کسبی لا عفت من نفسنا
جمال جفاک بمصرن نامه
چو سنجی جفاک و صاغر ساری
دالبعه عن اربعی سبه لریع
فی بعد اطلال سکون الاضلا
در جزه وصل الوان اذ جا
فرض بحرین جادعت بعدیا
چهل کلرای الهوی لاصحه
و فطی الاچی عکک و چین
فا صبح لمر بعد ما کان خالک
دوچی عسری اذ با نظر محسبا
رای جاسمی لافه دولی
و کم ام سوانه اراک سیمان
و قال لافه با بلی نکت فتن
ابای ابا الاضلا فاصحا
بدله عدله عکک کاتنا
معرضه عن سمر الجفن ز ارب
تات کفنت لاه البیش و ا
دانت فاحسن صبری فحقی
فدر طرزه بعدا با سینه نه

مکر

و دعت عینی عیبا کاتنا
فان نهایت دوی عسله
فلمین و الاث اول مل ال
کافا خلفا لقریب علی الجفا
و کانت بر این الافاه اخیه
و ما تلم اخر مرده عذرنا
سعی باصفا لریعی رفعا به الصفا
محم لذاته و مرله مار بی
سازل لیسر کان لم یس ذکرنا
و مر اجها حاله بهاد جسیها
عزای لبب عامر لبب عامر
و نه بعدا ما حرس لبب ما
و جری بخرع عر عر و لا
صفا بیت بر جمع جسیع ما معنی
و بطحوی فیض انما لب
ابیت یخض لقهادهما فن
و ذکر اذ لیا لای و صلت بها
رعی انه انا بالظن جابب
و اوله بعد جابب طری
دفعه کان عینی و صبا دون مطلی

مکر

وگر سینه را بگفت من اقیبت
کان لم کن منها قریبا ولم ذلک
عزایم قم صبری انصرم و صبری انیم
و یا جدی بعد انقالت سفت
و ما است الا حیا و داد

تجبت ان لا منر لا بعد طیب
طیب و الا عزة بعد مرثله

قال الشيخ رحمه الله عليه غلت هذه الابيات بعد فرغت من القصيدة التي فيها
و هي نظم استوك من اردان يصلها بها فبقا لسيدها

سلام على كاتك ايام من فتي
عظمت عهده العارفة فتي
اعدت ذكري شدي العزم
لصفته هفت و اسكر مسمن
عنا است رانه صفتي
و كاسي عينا من غير حسن صفت
فادعت صبي ان ترثب شرابهم
و اجدت استغفرت عرق فتي
ففي حال سكري فانس سكري لغيت
و ما لغفتي صبري انصاف صفتها
و اجهت ما به ولم يك حاضر
و قلت و حاله بصفتها به شام
بهي فبار لغفتي استغفرت لغيت
و صبي على سعي من ان سفت ان

فتر

فقدني سكري فاذ لا فته
و لادن لبه به جمال كان ظ
بري عزة نبت به درجتي نبت
فظوفان روح عذو لحي كاد صبي
و لولا زفري ان غفرتني ادبي
و غرنا ما يغرب بشت افند
و نزلنا في الاو لا عشق اول
فوسعت اذن الدير لغتي
و ذكره كره او اعيش لدرته
و قد صرح البرج بل و ابا و لي
فادبت في نهر اقول مرا فتي
طربت له و صفاء و لا كجبت
فادبت و لم يظن لس ابي محمد
و ظلت الصكري اذ لا حسبتا
فانجز من في ابي عني طائفة
كان لرام الكنا بين ترزوا
و ما كان يري ما اجن و ما
و كفت حجاب لغفتي انبرها
و عذو لسري كفت في حفيضة و قد
فانظر في سقم بركت حافيا

لما كبت لولا الهوى لغفتني
رسبنا با قبل ففعل له كفتي
بحزن اودا اذ ما لي اودوني
و انما و نران انجيل كو عني
و لولا و رعتي ان غفرتني زفرتي
و كل بلا ارب بعض ابي
الدي بعض الا فبت اذ لغفتني
للا لام انعام بحسبي اضرتني
بمغفلي ركب اذ ايش لغفتني
و ادبي انصاف مني حفيضتي
بجهد اهراري و تغصلا سبرته
برام الهوى من فوجي بكت ابي
ابو حسن لغفتي شرعا عذو اضرتني
يود به عجز بؤنة العين اغفتني
باطن امري و دور اهر صرته
عنا نعمة و حيا با حفيضتي
الذي حثي من لهر مصون كفتي
بمكان سوز الدير سبرتي
خفتك لغفتي من سوز لغفتني
لولا الهوى با بكت عر بكتي

فاظلمت في شرا لا تستر
فوقم كرهه الردي بل لما دري
و ما بين نون و استيان فينت
فولفان من فاكه ردي
و عوان ناله انك لبعنه
و اسك عجز اعظم بركبيرة
سحان سفي ارضي الوصال
و بلا ابي من ثاب تحدي
فواكف اعدال بدهن
ما ش هت سني لصايرم
و من عني سني هت هت
و بعد فحان فافنها
و لم حلك في حيك علا بزنا
و عس انظار انفس لادي
و فني سكاوي حس الضبري
و عني صهضباري في براك حمية
و قل ادي في تحت منك لادبا
و ما عار في حنة هنر سح
فلم و تبارح الصبا في اعدت
فك شفاهي برلا في سنة

فاحت

اراد ما اويسته خبر حسنة
فولج و دوش ناك سدي خيرة
اخالف ذلة لوس عن فافها
و ما ردهي غير سبيك اول
و لا سلم لافصل فاكه نني
فصني حسك الداعي اليك
و ما زال ان ظهرت ناطري
فحيت لاسوي خيب مينا
و من جرس باجمال الاري
و ما نظرت ابرو روج مراحة
و لغر سري في تحت الاري
و اس لصفها هيات خورشيد
و لا لغر حر لوبت لها
و لرا ابدت لبعده و اهر و اعلا
و غرته هي في تحت لادرب
و لظنرت لافرا ك لاراة
كك اكل في هي فاشيت
و كك حتم لم كمامه مينا
و اعدك بجان الراجب
و سا في عهد كك كك كك كك

مطلع اولد بطنک اتقی
دو صفت حال کلب حسن صورتی
دینت جلالت کلبی صفتی
در حال عکس کلب لایحه
حسن نسبی اهنی دلمنی صفت
دو صفتی در راه کلب نهفته
لاست نسبی غلبی و غایب بطنی

د قال شیخ شهاب الدین ابن سبیر رحمه الله فرمات است لید العیضه الیه الیه الیه الیه
ادبها لانت نسبی غلبی و صفت فرات شیخ شرف الدین عرابی انصاری فرمات است
روح و صفت العیضه سیده و اشارت الیه با و قال الحق فی الیه صفت اید اید
صفت عدلی و عدلی لکلب
دفع عدلی کلب فرضی الیه
دیو الهوی استعاره الیه
دانی درین الهوی استعاره
فرستاد فلان صفت اید اید
دان سخن است کلب فرضی
ده آخرت جنتی آخرت کلب
صفت اید غیری صفت کلب
دغزل جنتی صفت کلب
دو صفت اولد بطن استعاره

تینین

دو

دکبت بختی در حسن صفت
داین اهنه عن الیه عن مراد
صفت صفا حظه قدرک دونه
درست مراد دونه کم نظارت
اقبت بریه لم تدری ظهوره
دین نسبی بجا کلب صفت فرقا
دجنت اید بعض غیر صفت
دلوکت در لفظه اید صفت
بخت نسبی ان لاری عدت
دو صفت سید اید صفت اید
دقال ان اید اید اید
صفت عزام بت کلب
ظهوره لم کلب فی فاینا
دو صفت دعوی کلب اید
دجنت جناب اید صفت اید
در اید ان نقص اید
صفت اید اید کلب
ده اید اید اید اید
ده اید اید اید اید
دو صفت اید اید اید
دو صفت اید اید اید

است امامی فی الحقیقه فاروی
بر امامی فی صلوٰۃ تجسسی
دلالت بران صغ الا نام الا ان
کفر اجماع است نجوی است
بها صلوٰۃ باقام اجماع
کلام صغ و اجماع الی
دو کان صلوٰۃ برای دلم کن
الکم ارجح است اقامه است
سخت و لا لوم الا لوم قبل ان
فقط در امام لا یسبح و نظر
دست نهاد عالم اول حشر
المکن ثم یسبح
فالقیب العقیب عنی صادر
در این آیتی جنبه لام است
مناسبت با خبر است لم در بی
و عدان لا یضیاع فلف محمول
افاد اتحادی جنبه لام است و
بشرط الراضی ایها و لا یبی
فادیهما شکر او سلف فلف
تقریب نفس است ایها و لم

در

در اوله کانت حبت حبت
در ابتدا یعنی امام
درست بر این ان کون صلیبی
صفت فالقیب تجاری در اوله
فضیله تصدی طریقه صلیبی
اوله لا شیه و ما مسیبتی
برض عن سبیل الهی فی لقی
فیاک نفس با مطلمتتی
جنا الباعتر انیه حسن
اشتر عن سن اجها بهضی
دایک عن فی حشر عسلی
شطا و لا یحل لجز مغولی
ابطالاً اجرت عن صلیبی
خالف و حج عمر فرود انضی
سجدت نفس ان صلیبی
وصی صلیبی ان قیبت بصیبتی
دعنا بها لم یاه مرر عسلی
دطایفه اجماع اوست و دوقی
غنا و له بقره است لرقی
می غصفت بر صلیبی تصدیق
دنجی بن سبب رجس او
دخص ایها شخص با عجزه

در

دکن الوری بنا اودم غربتی
 صنی کلیم وستی مستبانه
 دردی لایزال روح دکن
 قدره قبل انظر عرفت
 فلا یستی فیما مره افردی
 فالن لکن حتی ولا تعی لکن
 و عمر لعی بالعاری برض فان کنی
 و همنر بای عی عی عی
 جی مره فان من فرغ طیفه
 فان سئل عن منی انا لیسب
 فلا یستی و یا نیت مغرب
 نوصی لعی و اقربا بنا عدی
 و فی مرهنا و دیت عی و لم لرد
 فرست الامانه و دقت الاثر
 فورا صحت و اوصفت و کم کم
 و مرهنا ایا الاجت الی
 و مرهنا ایا لابل حکت
 و غایه مجد و یایا و موی
 و منی ایا لعی لعی برعم
 و مرهنا لعی الاثر رجبت

فهم

فاعلم الا بعضنا صحت
 و لا عروا ست الا و سبنا
 علیها یزنی سلمی لانا
 و اطیب فیها و جدت مبتدا
 فوری قد انصبت علائک
 بت فرابت لکم فیض لعی
 فیما انا مرضا حب ی بها
 و فیما لای لکم لکم صحت
 و مرهنا و جدا حیاة هینت
 فیما هنی و دولا اس و صبا
 و هیس صبری فی رضایا صبا
 و با حوی فی حب طلقه جها
 و حب بی لعی لعی لعی
 و با عی لعی لعی لعی
 و با صنی ما کان من صنی لعی
 و با کاست لعی لعی لعی
 و با عی لعی لعی لعی
 فضل الی رضاه و اوست لعی
 و لعی لعی لعی لعی
 و لعی لعی لعی لعی

فهم

بخت از رویه چنانما نری
او بفرستد بوم عید رحمت
خورد اجم صبرا مستی صبا
و عذی غیر کاتر بوم نری
و کل ایله لیدر ادر ادرست
و سنی لیا حق به کاتر و فضا
و ایی لادانه صلت به ما
و ایی مکان صفتا حرم کدار
و مسکه فزوبت صفت
و سجد الاقصی صاحب برده
و موطن افرازی در بره ناریله
و کادو چنان زمان بفرقی
و لاکت فیا ایله بجز نری
و لاصحبا آلیات سببه
و کاشع الایلی بصد و جهره
و کلا استیضفت صین از فیه
و ما خص وقت حرن فطیبه
نهاری اصبار کفوان تمبت
و یله فیا کله سحره اذا
و ان طرفت بله فیه نری کله

الانبار

و ان وقت اوری غامی کله
و ان صفت عینی غامی کله
لین صفت شمار کس صفت
فصفت حبشی کاتر صبا
دلم ابا ای کل من بیی الیوی
و قوت منها فون کاتر چیا
و در غم لطف ایلی لطف ایلیها
بها مل اسیب صفت سوز
فوصفت کل اوری بعض صفتا
صفت لیا کله صبا
بشاهی صفا کاتر صفا
و شی صفا کله لطف
و انش رنما لکل رقیه
و بسع منی لفظا کاتر لضعه
و بیمن منی کل جزا ناها
فوصفت صبی راست کاتر صبا
و اعرب فیا بخت و جاد
مژدی ایلی کس کاتر لفظ
اجبی الاوی و خار فوا صنی
لذی و صا و کاتر انرا لفتی

فاهم

بش

وخری مع الاخبار فی باری
 لشکری لا فایز می واصل
 دم بوزم که کشف ا
 بهالمج کز لم یج ودم دنی
 یعنی با تفریح یفهم دانی
 دمدا ابراهام افغان سبنا
 ما صفا بطین اجمع وجم
 داند ابا اناست ورسول
 خدا ظاهر لزوم داد لافند
 و در نظر نفس حاد لرمب
 و بر طرف اول کمال سلی لب
 خدا لافان است حضرت تو
 و جاد است لافان لافینا
 فافش اشباح الوجود تحت
 و حال بودی بن ساع فافه
 نوبه کماله فاشوع مجاد بی
 ویت فنی الایا سلطان
 و بن می کجا که دو کس ترا
 اذ اللاح صنی احسن فی ای صوره
 یس با فخری بطرف سخی

وخری

و کبریا فافش و می تصور ا
 فاعجب من شکری لبره اینه
 فریض مستبدر ارفاع مفاصلی
 و در صحت یعنی نفوت ابان
 بانک و صحت کفایات افند
 یعنی شمس کف جبار حدیب
 و کلک فاینا سبب سبنا
 تبه لعل کس بانفس هجنا
 لردی بیدی ذکر ما الروح کفی
 و قید ان هجده سبب یعنی
 و بنوع طرفه ان روده عشیه
 و بنوع دود و می اوسال
 و وجه طرفه لوجع کلین
 و کبریا فی اجمع و نه بهما شدا
 فوجسما الفخر زود می کلین
 فنی مجرب اها و جادیت
 و ما ذاک الفنی تکررت
 فنت هجره بختاب بربخ
 و سبب عزمانه الی ایدان
 اذا ان من شفا القاط و من فی

وخری

ولا بد في الدرر العقبى بقصص ما
 ولا صفة في الكون والخلق من
 دعي بالاصح بسنة
 وفي نهديت استبدت بطري
 دعابت روحانية الاضيق
 دمر فني اذ ان احدى فني اهدت
 وفي صحن ذلك حسن خرافة
 ولا ابن عبد العين في كبرفة
 وفي حجاب حسني لبس
 وما جود محاسن محققا درنية
 ففقط عين من غرض محقق
 وما فاقه في الصوفية المحو حسب
 سادى نشادى وبقية لنتهم
 ووبر القوي من علم لغات
 ويز لم يرش عن الكلام فافض
 وما في العقبى لبس بعينه
 وما داعي ليا جان وما
 لغافت الاطراف عنى بطري
 وما جودى في فافا شوية
 كما فون طر اعتر اول قبضة

بيت ربينى برحمتك هزنى
 هم لفت روى نفاوت كفتى
 دعى ابوا دى الى الخ اعبدت
 محضت انك ادم حبة
 لاك عيون كعب ربينى
 في فري اناى برحمتك حبة
 لا انفس قبل اذبة المرزوقى
 انفت ودين امين بصيرتى
 كازل سم ذلت مبعده
 بجدد محاسن فرقا كفتى
 ولطفت عين امين محوى لفتى
 لونية اهل كفتى زلفتى
 برسم مصور ابرسم خطرتى
 صفات لباس ادمى كفتى
 عاقبة كفن في اعترى
 ولا في العقبى على العقبى
 يفرسان بن وصى صيغى
 بساط اوى عدلا حكم لرتى
 الوجد يهودا في لغات حبي
 كما كت طر افعل من قبضتى

نزل

ذلك عن فضيلة دهر حبه
 ارشيت باطل الاثره اذنى
 ليس است الاكس غري لفتى
 ودر تولد انه مرأة قسها
 فلا ظلم عينى لا ولا ظلم بحشى
 ولادوت الاحب لا وقتى
 وسجود حصر لم روى ، وراه
 فنى دارت الاظلاك فاعظيها
 ولا ظلم قبض غزلت خلفه
 ولا تده حظي المستقيم فان في
 فنى ما ان الالهة الالهة الالهة
 واعب فيها نهديت غزنى
 وقد نهديت فنيها فنهديت عن
 دهب بها على سبب طينتى
 ود لهنى فبا ذبوله فم افن
 واصب فيها واهلها لا سيناها
 وعز منل عنى شعفت دلها
 ودر صرع الوحد الملهة في الهوى
 اسماها عنى اذا ، لقبها
 واطلبها منى برحمتى لمرزل

هنا صدى لوزن خبر البرى
 تقطع فضا وفضة بطينتى
 وجمي صه اصبي وروى لبينى
 وابات معنى ربح لغى المعنى
 وغمزة زوى طغات ، رلفنى
 وجوده دى برحمتك سالى
 سجيته في حبة الا برنى
 المحيط بها فلفظ مركز لفظتى
 وفضية الالهة واد عمر به لى
 الرزدا اياها ، فانتر خير فضتى
 لسان تى ربح سنى در لى
 ورفعت روح القدس الرزقى
 حجابى فقم اهدت صلاى كدى
 براى ولم تصد سواه مصطنى
 عبا ولم انص التماسى بطينتى
 ودر نهديت شعفا بها عنى
 قصفت ردا ، كفت ادرى
 المراد غطفه قد سبب كلفتى
 ودر حيا اهدت لها لى صلت
 محبت لها كلف عنى احسن

ده زکات یعنی با سرزدا
اسفند غم ایمن لبسته
دیش یعنی لاشه زکات
داسمندی یعنی بجا سستی
و نظریه مرآه حسنی کی
و ان وقت بهی اسم خودی
دلیسن به وحشی کنی عیالی
داعرفه لافاسی لبسته و دهی
الان به انسی لبسته برکت
بناک الان اجم لصل دونه
فانضرت لبز اذ غبت العز
در شتی اذکت یعنی شتی
دستار بس کین صین کفتها
رفت حجاب نفس عیالی
دکنت جلا مرآه اذ فر صفا
دایندی انبی اولای
دایندی زکری اسمی ذاکری
دعافتی لاه لقرام جراحی
دو دهی رومی دروح یعنی
دو غم ترک صفت کاسر

دوح صفایه وقت دوحی
فشا به صغی فی صلیی دشا هی
دو ذکرا سماه تخطی روزه
کذاک یعنی عارفه جابن
فخه علم اعلام اصفاک لظاهر
دغم اسمی اذکات عیالی
فخر صفا لظاهر اسمی جراحی
دقوم علوم زکری سماک
داسما و اذ غم صفا جراحی
دو ذکرا زکری سماک اش رة
داه رانه العالمین لبسته
دجود افتا ذکر بیدی حکم
دسطره لایفا بدت و لم کن
دفظه و کلام لسان محبت
دوسم دیکه لبسته اسمی لدا
دمعاد صفا در افس لبسته
دفسر لایفا مر جافظ الهمه اول
دراوی مبات برادی تبه
درفیقا مرزوق الهمه حسنه
دواهر بناه زواهر دصه

الفرح

و تفرجهای فاصده محرم ظاهر
 مثل ساجه معانی تا به
 و تفرجهای صادق الهرم پلما
 نجای آیت عزاب زنده
 و لیس نه با بلسن ز صفا
 عقاب حکام و فانی حکمت
 و لیس نه با بلسن ز صفا
 صدق اذکار و ابع مشکله
 بلفس نه با بلسن ز صفا
 لطیف جهان و ظریف صفا
 و بلع مزید کاف و انبیا
 غوث فعالیت بوست تر
 فرجهای محسن ز عالم انبیا
 فصل عبارات و حصول تجیه
 و مظهرها عالم غیب با وجب
 بشایر و فراد بصایر عبرت
 و موصفاها عالم ملکوت
 ماریس تفریح ماریس غنچه
 و موهباها عالم بحر دست فر
 ارکاب و حید ماریس زلفه

و تفرجهای فاصده محرم ظاهر
 مثل ساجه معانی تا به
 و تفرجهای صادق الهرم پلما
 نجای آیت عزاب زنده
 و لیس نه با بلسن ز صفا
 عقاب حکام و فانی حکمت
 و لیس نه با بلسن ز صفا
 صدق اذکار و ابع مشکله
 بلفس نه با بلسن ز صفا
 لطیف جهان و ظریف صفا
 و بلع مزید کاف و انبیا
 غوث فعالیت بوست تر
 فرجهای محسن ز عالم انبیا
 فصل عبارات و حصول تجیه
 و مظهرها عالم غیب با وجب
 بشایر و فراد بصایر عبرت
 و موصفاها عالم ملکوت
 ماریس تفریح ماریس غنچه
 و موهباها عالم بحر دست فر
 ارکاب و حید ماریس زلفه

سنی

دلی

واستغرق الافق كأي بظفرة
 واستبح من لم يبق كأي بظفرة
 فمن اذ بظلال اذصال انما
 وما سرورن الما اذ طرفه
 وعنه ي امر امة بر فقه
 وذي سعة اذ دون ذلك
 وهي لغات بسب لطيفة
 هي النفس ان لغت بر اقصا
 فانها كجما لا بظرف حتى
 براك على اظفان لوح ودهن
 وفاض له فاض عنه استجنا
 ودارون ارجح تحت بساطه
 وقبر اية اذ اطراف حصر فربا
 وانما ابر اسيم ارضه
 ولما رعى الاطراس كل شأن
 ومنه بر موسى عصاه فخصت
 ومنه حجر جري عيسى البصيرة
 ولبيغ اذ القى البئر فخصه
 راد بين قبل سمت بر كبا
 وفي آل ابراهيل اية منزل
 وخرق اسبح لطبان بظفرة
 بجبي كالدرج تحت فضتي
 بست هادي لبر فضتي
 الهوى وشمس ابران الهوى
 نضرت نزع جود في وقتي
 بجود جمعي لا اله فضتي
 لرتت اليه روجه عسيه
 وانما اعطت لها كل ذرة
 مكان عيس اذ من مرفقي
 برن بجانه فتمه في السفة
 رجة ال اجدى بها فاستقر
 سبيل بيشين فوق ابيته
 له عرش منيس لبر سفة
 ومنه رزة عادت لروضتها
 وصدحت جوار غير فضتي
 من نجر اذ اطلع النفس شفي
 بهاديا شفت ولعبر شفتي
 عه وجه بغير ال اذ بدي
 عليه بها شفا اليه كلفتي
 سما وبعين انزلت ثم انزلت

ومراكم ابراهيم وضع عن
 وسرافضا لا اظها ابراطا
 وجاه بهر اذ جمع معضبا
 وما هم الا وده كان دعا
 فاعلمنا هم في ومن دعا
 ودارفان ذفا ال احمد في
 وما كان منهم مجزا صالحه
 لبرية استفت عز ابراطا
 كرامتهم مزبده فضتم
 فرفضرة الدين الحنفى لبرية
 وساربه الجاه لبعيل سدا
 ولم تستحل حمان عز درده
 وواضع بنا ويل كان كخلا
 وسارهم مثل انجم مز قدي
 وقلود ليا المؤمن به ولم
 ورفهم من اذ كاشنا
 واهل قفي رلة اذ بدي دعا
 وكلم عرسين سمانى جا
 و ال اذ ان كنت ابن اذ
 ولقي عز جبر اذ بر شد

درك

درك

و قد طلعت الشمس اتمود و هرف
قلت علام نفس بين انا و سائل
و عدت اباي على كل علم
و لا لا حيا به بصفاة لفرقت
و استند الاكران ان كذبا
و جاء حديث با كادي ابي
بشر ابيك ابي عبد القرب
و موضع تسمية الاكابر
سبقت ذكرا حيا و حبه
و حدثت في الاسباب حيا
و جزوت نفسي عنها فرقت
و حضرت كجا بر جمع بل غصتها على
السمع اذ لا يسبح بصيرت
فان فوح في الاكابر لفرقت
و اطلب بربنا صلحه على
و غنت في الاكابر و اراق فلفقت
ترننت في انا صغرى منزل
في مجلس الاكابر سمع مطلع
و ما عده الرثار حكما سوي
دان بار بفرقت مراب محمد

دعوت

و انصار و زينة الكلب لم يولد
دان فرقت لاجرا و ابي عاكف
فقد عده الدير سمي سنده
و قد بلغ الاذ اعرجي من لبي
و ان احار من لشم غفره صبا
دان عبد الله راجس و عطف
فما قصه و عجز من اكلان مضم
را و هجو و زوى مرة فرقت
و لا لا حجاب لكون ففاننا
فواجبت و انقل لم كلوا اسما
على سمات الاكابر تجرى ابرم
ليرقم في العصفين و لا ولا
الاكابر ففرقت نفس اوفلا
و عرفنا هانس لفرقتا وى انا
و لا انا و حدت فالفقت
و لا نورا ان ابي ابراهيم
و لا عن نفيض محمد عن سله
و مر نوره سكاة ذاة ابرقت
فاهنتى كذا هناك كفت
في و سس الراوى و فقلت

دعوت

فانبت اذرى كفت لها هي
دانت اطاري فاجبت بها
فبدي لم اقبل وشمسي قتب
والبسته على كل الدردى لم يبره
وكم اظلا كجرت غلضرتي
بكي د اولا كلكي خرت
وفي عالم الله كارتفس عليها
القدم ستهديتني فستني
فهي على جسد العدم ابدني
وجدت كبول على طحال صمني
وفاضل اسارت شربني
وكم كان في الهضاب مضملي

دردی

ابح انسيم سه امر الزرد
سوزا فاجبت اذ حواء
اهي لنا ارواح خب عرفه
فانجرت منسب الارواء
دردی احاديث اذبه منا
غراخر با در فرده سخا
شكرت مزيه جاشي برده
درست جفا البرز في ادواء
براك الوجات جفت لها
مع الجمال ان جرت با حواء
تتمت فعات وادى صراح
سنيارنا عرفنا عه الاقرب
دادا وصفت ايل سده فافنا
فاز قنين ففلق ففلق
كله اعمر اهلين مرشقه قبه
بل عدلا ففلق العقبه
دهرى هلام عرب سناك اذنا
منزوم ولف كلب نامي
صب مني فقل عجب لصاحبه
نزاره منقش الصفا
كلم انها وجوه فستادرت
عزازه مرزوجه به نام
با كني لبطي هرس عوده
اجا بها باب كني لبطي

دردی

دردی

دردی

ان فخصي صبري ففيس منقض
دردی لستيم كم دل برجا
ولن فخصي الوسي سا جل زكيم
فداني زب على الا ذاء
وجوه صناع الزمان ولم فر
سك ابل برودت جفت
دردی ففيل راقه عرسه
ربان دم ففيل دريم تاء
وحيكم با اهل كذوي ل
فتم وطفنت كجفت
جكيم في اناس اصحي نبي
دردی كمي وعت دوله
بلائي في حث من فر حسبه
فصد بلا وهدى وغر عساه
ل ان هناك سناك غم لوم مره
لم ففبت غير منم بقا
لرد فرم غلضتي لعدرتي
ففاضل سرح المربع لبسي
ففاضل سرح المربع لبسي
ولما صري ابيت احرام وحقا
كناك انعام ورايري انجاء
دلفقيه احرم اربع وجر ذال
محي الخع ففقي وعت
دم تم اصدا ووا ووا ووا
عددا ووا ووا ووا ووا
دم عبادني حث لم ففيل ارقا
دهم وادني ان عدت عداء
دم يقيني ان تاءت ولام
عني وحقلي في الهوى ورضا
دعا اعتاد ورفاق مستفا
بالاشيين اطوف حول حواء
دعا اعتاد ورفاق مستفا
عند استلام الركن بالقاء
دعا اعتاد ورفاق مستفا
جسي انعام ولام حير ففقا
دردی كمي وعت دوله
عمرى ورفقت لبطي حسبه
فبا لقبني رني بالحصا

دردی

دردی

اسعد اني عيشتي بحب من
 واعدت من سمي فارح لها
 واذا اذالها تم بهجتي
 واذا عجزت عن الورد بجزه
 در بعد اربا اصل در بعد
 وجلا لم يربح ورمال
 وتراب مني الذي ونازه
 ومثاره لا حنة ومث
 حيا يحيا كيك انزل اربا
 ومثا لشعره بحسب مني
 در عي الالهها اصحاب الاله
 در عي ليله الخيف كما يري
 والنا مع ذاك الزمان ويري
 ايام لربح في سادين است
 اعجب الالهام ورجب لغت
 وهر ماشي عيشته من اربا
 ابيات شاب مني والفضت
 ولكن غرانا ان ابيت مني
 ابيض برن في بريق الاله
 ام في رجبته لري صبا حيا

في
 في
 في

ام كاس العا مبره هفت
 بارك الرجاء وفت اربا
 وسكت لغان اللذالك
 فابن العليل من شرح قبة
 واذا وصلت الائمة اني
 وقرى اسلام عزة عنى وقل
 باسلكي نجا ام من رحمة
 بل لا عيشتم لكون محنة
 يحيى بهد كمال بحب هجركم
 وجاهل سنان جهلا بلدي
 البت لغت في نصيحة نبي
 انصره منك اطرح من رحمة
 كنت لصدوق في نصيحة نبي
 ان رست اصلاحي فانه لم ارد
 واذا يريد العادلون بعدل من
 واهم وذي مل لراحي وصلكم
 ثم عجزت عن نظري لامة
 واذا ذكرتم اهل كاتني
 واذا دعيت الائمة عنى عذكم
 سقا لانه من نصيحة نبي
 ليله نصيرت است صبا حيا
 ان عجزت عن اربا وطبت لقطا
 واذا بانك عذته قبا حيا
 عرج وادم لندية الاله حيا
 فانه اذا لا يسلط على حيا
 خادته بحسب منى حيا
 لا يرلف لا يريسه حيا
 في على صافته الريح روجا
 مرضا وبقية المرح مزاجها
 يبقى قبا لا يفت نجا حيا
 ان ليري الاقبال والافوا حيا
 احسنه اجعل العيون حرا حيا
 اربا حيا، ليل انصا حيا
 لغت قبي في الهوى اصلا حيا
 بس الحلافة واسترح ورجا حيا
 طع فنيم بيله استرو حيا
 ولت لاهي در من مصر حيا
 فطبت ذلكم بحسب ارجا حيا
 لغت حلا في اربا حيا
 كانت ليلان بهم استرو حيا

۱۰۱ الحزان بوجوه الحفی
 کفیت بنده با بجهت مستنی
 عمر و صطباره در آن خاص
 فی فری صبر سبده و اشباب
 ان نهد دقته فریق انصیحات
 ابرقی اندرینا با لمصت
 و قباب الکاتبین البین
 و سنی جمعا کسب مع فنا
 منتهی بالادسن مال
 یا ایل انحران حکم لیه
 فخرای اهدیم حکم غرامی
 بدستکم من الغواد بره راه
 با سیری روح کجک روحی
 عدرا سیری و طیبی ران
 کان فیما امی و مبراح مدنی
 لفظی غنما انحطوط فحمت
 آه لو بیع الزمان بورد
 همتا بجلیم و المکن و اکسناه
 و ظلال الحجاب و بجزد لهراب
 با ستمت ایام الا داجی

در اص استلان لبه انرازی
 برین حسنه کوری الزناد
 در جراه و در سبه در ازدادی
 شامه و عقب فی اجادی
 در خاسدست بقه عبادی
 حبش یعنی لاسبیل از ساد
 سرعاه لمانین عواد ی
 در بیست انجیف صبر عبادی
 فتائی سنی در همتی مرادی
 بین قضاء حتم لردادی
 و وادی کما عسب تم و وادی
 در عقب فی مراد انرازی
 شاد با ان عشق فی همدادی
 و سبیل سبیل دردی درادی
 در مقامی اتمام و الفتح بادی
 در ادواته و لم تم ادرادی
 همتی ان عقود لاجیادی
 در المردین و سنی العباد
 و استجاب لقصادی
 لغواد ی تحیه من سعاد ی

در اص استلان لبه انرازی

علم ابا اسحق حسودان و اولاد ابا اسحق

سکرانها بر قبل ان کلین لکم
اولادکم بیداد از حبت بجم
دولاسنانا، بصرة، الوم
کافن خنانا في صدور الينا کتم
تادی ولا حار علم ولا انم
دلم بین هنا في الحجة الالاسم
اقامت به الفراج ولر کل الهم
لا سکرتم مژدونها وکتم
لعادت الیه الریح وشم الهم
عینا وده اشقی لعارقه الهم
وخطی فرز کرمی ما افنا الهم
دی از بزرگم عادل الهم
ما ضل فی بیل و زید الهم
بصر او مژد او در جانش الهم
دی از کب بوج ما ضره الهم
جین صاب الهم اراده الهم
کسکرتم حبت اولادکم الهم
بالمطرب الهم مزل الهم

سزنانا ذکر بحیب در اند
له الیه کانس هی شس نبرنا
دولاسنانا، ایند سب الی هنا
دلم بین هنا الیه بر خرب شسته
فان ذکر کت افی اصح الیه
دلم بین هنا في الحجة الالاسم
ان حضرت یونس خاطر
دولظرفه مان شتم انما هنا
دولظرفه انما شری قبر بیت
دولظرفه ان فی خاطر کرمها
دولظرفه انما هنا مفیده ش
دولعبت فی المرقن انما سبها
دولحضرت مژ کاهما کت کت
دولعبت سزا علی اکبر خدا
دولوان کنا مژا سب رصنا
دولرسم الرایه صروف بهما
دولوان لوانه الهم لورقم الهم
تندب شوق الهم انما فیندی

نرزهها

دلم

دکرم مژد لم لعرف الهم کت

دولان مژد الهم لم مژد الهم
بجران لا صحنه فانت و صحنه
صحنه، واولاد و لطف ولا ارا
لقد تم کل الکتابات حدیها
دعانت بها الالشیاهم کلکته
دعانت بها روحی کت مژدنا
فخر ولا کرم و ادم لاسب
دعوق الهم و کت مژدنا
محاسن بندی الوصین مژدنا
دلطرب مژدنا مژدنا
دعالم شرب الهم کلها و انما
میشا اول الهم الهم الهم
دعادی هنا لورقه قبل کت
عیدک بها صرنا و ان شسته
دولکها ذبحان و استجابنا
فما کت و الهم بر ما وضع
دی سکره مژدنا و عرسه
عکسین الهم مژدنا صحنه
صحنه فیک مژدنا صحنه

دیکلم عن الهم مزل الهم
کسب مژدنا الهم
خبر اجل عندی و صحنه
دولر ولا از و روح ولا سب
قدنا ولا کسکل مژدنا
بها حبت مژدنا مژدنا
انما ذاد الهم مژدنا
دکرم و کت مژدنا
فان مژدنا مژدنا
فین هنا مژدنا
کسب مژدنا
شرب الهم مژدنا
دما شرب الهم
مسی ابا اسحق و ان الهم
صدک مژدنا
صحنه الهم
کدک مژدنا
عکسین الهم
دلم مژدنا
دلم مژدنا

دلم

دلم

بین متراک انان و بلع
دوغت قلی ایوی دومی دلی
نه جهان عین ساهره کینک
داملع کت کا دست لغویها
دایم اکت اولان قنسن
دجه کینک ایتام کتت بها
اصحت کینک کاهست کتتبا
انضال کل فب البزام له
دکل سمع عن الامامی بر صمم
لاکان دجه اب الامان جاده
عذب باسیت خرمه کتت کتت
دغه لغیه، البیت من رمی
مزله بوقت رومی نه ایوی ریشا
من ناک فبخر اما حاشر لغیا
محبیب لوسری نه مثل طرته
دان ضلعت بل من دد ایت
دان قنسن قال لیک سترفا
ایرام ایت له کایرم من قصر
فان مانی سا بزا بهی اکتتسا

تر

کتاب

نوم

قاسم لای لاسنی فیدو عفتی
فان قوم لوم دلم یوح بر حسنه
ایمانی اغلب لای نظرا لکینی
دصاحبی دانا البراز آردف قیو
فی حلف فلدی دوطرته
دایم دجترامی نه محبته
بارک اند، ایت ستمانه
ایوی لکر احمد من رخ نه حفته
دجسم ایرون نه سره استعنا
سراه ان غاب عی کل حایره
نه لغته المود و اتامی ارفتم اذا
دنه مسیح غزلون الکهارنه
دنه مسافه ایه آه انعام علی
دنه مساجد ایزال انبیا ادا
دنه اتامی لغرا کتتس کتتسا
لم ادر ما غرت الا وطن کتتسا
فان لدر دلدی دجه حاضر دتی
لینر کتت سری لیلاد ایت هم
فبصنع اکتب کتت ایت هم
کچی عصبانه اکتت کتتسا

فمنج

دعی رشاد و غرض کتت کتت
دعین ایت مجا البزام ایچی
دایم و اداک دهنده آلیغ
دایم لغی بیاک ایچی لایغ
قبول کتت دایم بول من ایچی
دایم دجه لای فی با ایچی
کلم ایت دجه فیدو ایچی
سمی علی ان عدله فیدو ایچی
لغزه دایم ایچی مر العسیر
نه کل موی لطیفه ران ایچی
تلفان بین الحان من ایچی
بردا الصابون الا صباغ ایچی
سماط نورم ادر کتت ایچی
ایچی لای محراب طیب ایچی
ربن الهمامه نه سنه فیدو ایچی
دعاطری این کتت غر کتت ایچی
بربی فیدو ایچی کتت ایچی
لیریم نه صباغ کتت ایچی
ایم ایل بر فیدو کتت ایچی
لاضلی طاعنه لوجه فیدو ایچی

مرد لا فانت ابره لکاکا
دکلم فاحسن قد اعطاکا
دکلم الامر فاضل فم فحسب
دعنی اجمالك قد لکاکا
دقانی ان کان فیک فلوذ
کب عجل جمعیت ذاکا
دباشنت ذواک فبترت
فاخیاری کان فبرضاکا
فیع کل حاله انت منی
بی اوله اذ لم کن لودکا
دکفی بی عزرا بکودک ذلی
دخضوعی فنت من الکفاکا
دادا ایا یک برصل غرت
نسبتی عزرة وضع ولاکا
فانهای بخت حسبی دانی
بن قومی است من فلوکا
کف ایچی باک کب کف
بسنبار الوری ستر الودکا
عبدن ارق بره لمسن
وکفیت عذرا حسراکا
بکمال حسبه بکلال
ام داستند بالعباشاکا
دادا من الرجا منه ادنا
کف فوف ایچی انصاکا
فادام رغبه حین فیش
ک بهجام رهت بخت کا
ذاسبقی فاذن له بخت
ک ذفر لغیره رجا کا
اومر المنص ان بر بختی
دکا ذ برطیما عصا کا
صنی ذ انام لمرض لی
الوم وچی سزا الاستاکا
داذالم تشس بروج الفنی
رستی دقتنا ففلا بقا کا
رحمت سته الوری ست فم
مخبره ذ عزمت ایفاکا
ابن لاسسته لغت ورنه
فبر سوله دی بهامز راکا
این سنی بهاستل ابن
یعنی بختن لم راکا

متر

فبشیری لری وکناک بطیف
دوجودی ففحسبی فنت باکا
قد عری کفنا ونا مز جو فی
کب فرخی فلو عری کفاکا
فاجر مز فلوک فکب سخی
قبائل ان لغوت الوری بواکا
بک ان الراجی ناه بکمل
عکف قل لمر صد من ناکا
دللا عکف اجمالك دعاه
فلا بجره رتی مز دجا کا
ارزی مز افاک بخت سخی
دلغیزی بالده فانت کا
بک سری بزلی بخت سخی
بافتاری بغافی لغت کا
لاکفنی الا قوی جسد خان
فلا اصحت مز صفا کا
کف بخت وکان لاهض صبر
اسمن انه صطباری عزراکا
کم صد دعاک حرم شکرای
دلوا ابتاع ذراع کا
مشع المرحون عکب بیری
در اشعرا الالکست ادراکا
بخت هم عفت هاسرا
عکف بونا وبع بجره احاشاکا
کف اسر وکفی کفنا لاح
برق فنت لغا کا
ان بخت تحت صور لثم
ادقتت الروح من اناکا
طبت لغت ذو ج صبح نایک
لمسبی و فاح طیب کف
مانه عکف انصا فدا
بایع الال عمی شان کا
کف مز ذهاک بواک کن
اناد صدی بکتر بختی جا کا
فنت اهل اجمالك حسنا حسی
فم فاقه الهمس کا
بخت العاشقین تحت لوانی
وسمع الملاح تحت لوانی
کف قرب سنی بکدک عنی
دخود جده ذ صفت کا

علم ائوین معنی بهر اسبیل
 جزا لیه با صدت برک
 است بر انعام طیف مجاک
 نظر فی بعضی از کجا کا
 فرآست فی سواک بعین
 یک فرست در راست بود
 و کذاک کفیل قب منسی
 طرف چین راقت الاضکا
 فاله یجی ناکب الان عز
 جت اهرت لاساخر سکا
 بعین المسکت ، ذکر ای
 منة ، دینی استیل فایکا
 و بصیح البصر فی کل ، د
 دهر ذکر ای مسبر عز سواکا
 و منی عبت طاهل عز عیانی
 لغت کجا باطنی الفاکا
 الی بر رک سرب سبیر
 فید اهر سار فی هانضیا کا
 و کتاس الا در فر طاهری
 غیر عجب در باطنی ، واکا
 قال لی حسن کل شیء بحسبی
 لی تعی صفت قصدی ذاکا
 لی جیب اراک فی صفت
 عز غیری و فی صفت اراکا
 ان ذوقی علی انفس توالا
 او کتبی مستند است کا
 فی عوشت عز به ای صلالا
 در شادی غیا و ستری انیاکا
 و حد استقب جیه فالفتالی
 کس شرک دلاری اکر اکا
 بلخ العدل فی حسن سنی
 نام و جب ابر عدت اناکا
 لرایت اندی سبله فی
 من حال در ان تکاسبا کا
 و منی لوح لا عنقرت بهادی
 و بسنی صفت هابزا کا

اور ذکر مزاجی و بلایمی
 فغان احادیث بحیب به ای
 لینه سسمی بر آب وان فی
 لطیف لام لا لطیف منیا
 فنی ذکر بحیب و علی کل صیفة
 وان فرجه عدلی بحضاسه
 کائن عدولی ، اوصال متری
 وان کت لم اطمع بر سولای
 بروی بر لغت روحی کجا
 و من اصبها طلب قضای و لزل
 فغان حمای قبل یوم حمای
 و فیه حلاله لیدسکی بستکی
 اطراحی و ذوق لب عز قضای
 اصلا کاش و چین اتو بیکرا
 وضع عداری و اراکتاب ای
 و بلخ ان حرمت لبنت بهما
 و عتباری الاساک فطر صیای
 و شایسته سرب بهری
 جری و انا بلا سرب بهیای
 ارواح لغت بصیایه با نیم
 و اعد و بطرف ، کفایه نامی
 فطقی و طریقی و املعا جاسا
 معنی و ذامسده ابدین قرای
 دومی سخود و صیگی کاب انیا
 و عدی و عدی کم کبیر و کم کل
 دومی وجود و سونی نامی
 لغت علی الا سرار بر سیمی انیا
 فید و بهامنی کمال عطایمی
 طرح جوی حب حرج جولرح
 فرج جنون ، لمدام ددای
 صریح ای صاریت لطیفی ایوی
 سیرا فانفاس نسیم نامی
 صحیح صیل فاطور ذم قضای
 ضیا کما کاش ، انخول عطایمی
 خفت ضای حق خفت بر قضای
 و عطره بر اقسامی و برد ادایمی
 و لم بر بر جوی سخا زوی ایوی
 و کمان هر لاری و ری دمایمی

۱۰۱

ولم ينسئ الحبت غير كانه
 فانه عزاي و صطباري و سول
 ليسج على مزه اوى بنفست
 وقال اس عبا لاي و اوسرم
 بس امدى ذابحت لرس سوه
 و في كل عضو في كل صباية
 فت فقا كل عطف ستر
 و في كل عضو في كل صباية
 و لو بيطت جيمي ات كل جبر
 و في دصبا عام لمدى كحظت
 و لما و افسنا عا و صفت
 و ما كد اسيا عمر لخي حب لا
 فرشت لبا عذى طاه على نرى
 فاسحت لفضى ذكك غيرت
 و بسنا كاشا اقرامى صا لبا
 و ده لعضده اى تقدم ذكر رجهما في عنوان لمدى ان و ان لطلع و اولى لبيت اللول لمتجذرت
 عند ذه ياق لعه و ذقيه عليه في شهر ربح اللول سنة و ثوبين و سبناه
 ابرق ازمه صائب لوزد لومع
 ام از صفت عز و صيد ابراق
 ام هبست عا كة الامع
 ام اعطرت عزة صديق
 ام عرف حاجر
 ام اعطرت عزة صديق
 ام اعطرت عزة صديق

الالب شرى بس سكي مقبلة
 و بل لعل الرعد الهون مطلع
 و ابر عا اوعا مخضرة الارب
 و ابر شيان بالوز ترينى
 و لست سلى صا اهر لوى
 نوم اهرت يه نصار و جهبا
 و لما تجفت للعتوب ترخت
 لظلمها لغز اوسب و دو جهبا
 بختت الا اواء فيها حشبا
 سكت بخرت في صا حبا
 و ارضت و لا و انا طاه لوزا
 فان صرت محظوظ بجا حشبا
 و ان صرت لان عيش قبا
 نقول سنا اى ابن و باره
 فان لم يكن لافه صا من موضع
 و ارا ام عمرو عبا و لم سقر اوى
 و لما رصعا بهبه و لا هب
 و لقي عبا الغرب بها حجة
 و نزلت لرهى صا تا حى
 لعه عرفنى بالولاد عر فها
 لراد ايضا حبت استيم ذولع
 و لم سدا با صرب لم لوزد
 و بل صنى فيها لم اوسم رابع
 مرابع نوم نوم حاك لمرع
 به اهد و اوقت عبا الا ابع
 نهاره نور الحسن ساطع
 حشبا لعا شقين ساطع
 لستحبه الا قمار و لى طولع
 برلع لا نواع الحسن جامع
 و في عمره لعا شقين ساطع
 فرقت قدرى في اواء اراضع
 لعه رصا حى في اجمه ر ابع
 فرقت لبا بين اجمين ساطع
 نقت ديار اعا شقين طوقع
 فقه حبا لى بسلى سراضع
 فيها انا فيه لعه ان سبب ابع
 سقا حيا حبت في موضع
 فدرست بعصر الرضا حى رابع
 ابلع سلطان اهرى و ابع
 و لا و لبا لست ابع مطلع

و لبا لست ابع مطلع

در کوه الیا و دیل فانی
 زین ایله و نه عشقی وایع
 لعل مر لیلی اور بختی
 دانه نه با بخت و عشقی
 فیا ایها نفس اتی نه بخت
 لان کت یاع ان فقی عا
 رای نهد الحسن البعل برانه
 فیا قبا نه حسنه و جمالها
 عفت الحسن البعل نه
 فایا اول العجب برت توتم
 کلمین صدق اجمال تاریخ
 صاحب برسی لهرم خضر و لایها
 فانت بها فخر الفراق فیا
 لعه بطلت نه بحر حسنه بطلت
 فایستما انت سفیر قدما
 فخری بر بخش عیا فانه
 فیا انت نفس و لعل عطفه
 لعه فقت ذمه الهت برکم
 فیا حبه اکت ایها ده اثنا
 و ایچها لیم الورد فایها
 بی لهره الیقنی بها فاشکی

و نه حصره المحرب سری برنا
 و کل مقام فی ابراک سکته
 برادی برادی بحب بری چای
 صبرت علی ابر ال صبریا کر
 عزیزه مصر الحسن الی تجارة
 لایضا فورا با فضته فی
 عسی یکنی التولیع عیا فورا
 غلبت الی و غصبت عرا
 فورا لیا الی مغم علی ابروی
 و قولا لیا فورا لیسین الی الی
 و لعه نادب برتیه عرا
 سلام برسی فقی بر اول
 فیا الی علی طبعکم و بز بکم
 فورا جمال لاجال و انه
 اذ ابرت علی کف عین
 و سک صیتی نه ارا لایه
 فیا ف جزیه الی خرم صفا
 و برت بر کسین بن می
 و نادیت لمان بنی چایها
 فسی و ای بری فای صفتیکم

فیارب بخل بحیبت
انما من الاجاب زینت لیا
فباک مصدود و ضلک انبیا
جفاک در بسته القاضی
ایها قریب الی طین تسبیح
و جودک بر جود و عفوک واسع

فب حب ابراک قال انما
کعبت انور من غزواتک بعزیز
لا عزوان الصبی بحبک عاشق
ان لم ترمی بر روی جواد تو فاما
بم سحر کما الورد لثامی
صل عاشقا بجز کرمی و جفا الی
لما دعاه ابراک با طافا
و سنی ضم فان کنت شایبا
در حب عید بر قصد و جفا
و انما انک لکنر لا حکم لیا
و جفا لثامی الی شیبی یقتنا
فاما السبی فقه و جفا کما حسنا
و جفا بر کما کما شیبی حسنا
در ای بجز دینه و نیت بنا
و مصورت کل بجز ارج حسنا
لا یضنا وجهه انما یضنا

غری علی استوان قدره
لانه الغرام سیرة
و سینه بعض من سببی
صوا کما کت و انت
اشک و اشک هند
لا شکر و احسان قهی
اللقب الادرار
در ای فی عشق غادر
و انما علم بسدایر
لا یرا ل علیه طایر
کحلاده سعیت مرا بر
فا عجب شاک ز شکر
و بحیب لدی حاضر
ضربت لافیا بشیر

بازنما

بدرک فی حب
ابا حبیبی سیر بل
بیل ملک حب
بیل طر یثوق ذم
لایک حب محبا
طره و طرفه هم یک
بهنیک برک حاضر
حق سبین لثامی
بری لوق محاسن
سلا مزا لثامی
منوخ الی فی الذفا
ز جاد و لا لثامی
الط علی الکالین صابر
ان ضح ان اقدیر کافر
کلها ساه و ساه
بایت بری کان حاضر
مزنهها زا و زامه
و لثامی لثامی حاضر

لانه صنیع الغرام بیه
لانه لثامی ان دعاه و سکا
فانه الی لا یسطیع لوجه
غنی مزا لثامی زکرت غلما
یا اسیح و اعذب رلیقه
بره الیطف درده و حده
ان کنت نکره جانا بطله
اوست ان غنی غزاله عهرا
بایر حال غل طلب مرتبه
و ای یغنی عارضیه سعاضنا
اودی به لثامی
مزنه بعد و اع لثامی
رود سلام دان سکنت غلیه
اکاطه مرسوله لثامی
داعزته و اذنی فی حب
در لثامی و سینه
مزنه نوم الیور سینه
در سر اسه لثامی
لثامی و اصار سینه
بایر لثامی زرد و ابر فضیه

الما
بدرک

بدرک

بدرک

بدرک

هرت غزاه و بخون توتم
و نازنی بعد بحیب لانه
اوجا بان کان قشتم ضامکم
سلسلین کم لاد قده بطول
و استجودا اکر کن غم کئی کما
بیت ایچا حنی بکت لاقده
ایس کنی ارض لهد بکلمکم
فوجیه ی کم داک ابدی لغزوه
کلیف اروم اهر لطف عنکم

بحق جنبه من آه دبا
قیاس خال بردا کوشا
و طینی مصر و چیا طوسی
و لطفی عزیزا ان لظرت

عزح بطریق فاعلم اوی
و اخصر قصصی عظیم دایک

اوی مستر ادا المذا روق
مزجج بسببیه چاه اشرف

منز

مزی ماته ما لوقل البرق
باین شایه و بجی مشرف

ما جیت سنا القی ترا لضعیف
و الاصل لقیانک لضعیف
عذی لکین مثل غزوه لضعیف
ایهات قدیمی غم علی لضعیف

روچی لفاک سنا نهافت
لما قصرت طان لظبت فبا
دالارض عا کاجیل اصناف
بیرجعی لاد جنبه مز سخی

بلیود صل صبحا لمخرج
و لفسر قصه ایت غزاه و اسنا
مز اولها شسته لضعیف
لضعیف بضاک و اهری لضعیف

اوی رش اذواه لروض خدا
لم اسن و قدقت لالوصفی
ما حسن فعدو لکان اذا
مولای اذاست با قال اذا

عجی جرح و جنبه لظنه
لم ارن و قد جنبیت و در دخترا
مز بقها فالظرف لظن الاثر
اللا لاری کبیت لظن لظن

کلفت فاودی نه لم ریح
حقی بست رافه مز جری
مزلت اقمه و اوه خدری
حقی برح العادل بهواه سبی

بیسته لایان کت و خطه فاتیمة جنت با حسیبه
 معزاد الشیخ زک الدین عب العظیم المدنی المحدث الباهرة المخرجة
 وحیات اولاد الیک وحرمة القبر المجدید
 استخف عینی سواک دلالت الی حسیب
 وقیل انه عیاش فی الزم
 ویرا خلا وعبیر القبر سبید هر کس سبیل الی زبک نوبت
 بالضعف جفون دی دایه دلادف کت عینی وایر کرب
 معزاد الشیخ علم الدین ابن الصاحب رضی الله عنهما
 حدیث او حدیث علی بن ابی طالب اذ احضرا
 کلاهما حسن عذی استبهم کن اهلایا ما دوق النظر
 دردی با عذی قاضی قضاء شیخ شمس الدین ابی عثمان کت با عیاش الی ان العزیز عیاش
 عت بجز عیاش کم شرفی وکبخی قال ذانی کربشی
 مال لا دوس ربنا یزنجی برید بخی فضیحی بسفنی
 دردی با عذی استبید اشرف الشیخ الامام ضیاء الدین جعفر ابن شیخ عبد الرحیم
 القادی رضی الله عنهم قال زرت الشیخ شرف الدین شمس الدین لعل
 لانازل سبب برای خطا و العزیز سبب ولا خطا
 اصحت بن سرفه خطا لا فرق بن صداب خطا
 وقال ایضا زرت مرة اعزیز قریب وفاته رحمه الله ورضی عنه فقلت لعل
 حسیب ان زرتا منزلی ولم تریه منشی فیما
 دان رسنا مستظا من منی فلم تریاه فیصحا فیصیح

انقرین

عوذت حبیبی رب العزیز اذنا بحری من لعنت در
 عفت حبیبی من تصبیر ابی لیدب اسم الشخص بالتصیر
 درایت فی العیضه انخرجه لعل قول الشیخ رضی الله عنه صحفه ولاما ابیات هم
 فینا را فی نفس الشیخ ویزم من ضایفها الیها کما فی بعض ابیات لیس فی کت عیاش
 الشیخ فی قصاید انخرجه درایت حاشیه کت عیاش فی بعض نسخه المکرره بالاسم
 هذه الابیات التي اداها بالاسم صلهما من تحته بلاد الزم بخط الشیخ
 المصنف لاقوه فی عیاش وایر حسن ابیات لا غیر اولها
 تقدم کما کت ابیات حدیثا قدیم ولا لکن مناک ولا رسم
 ونامت بهاروی کت عیاش اشادا ولا لکم کت عیاش
 فخر ولا کرم وادم لایب وکرم ولا حسره ولا انها ام
 ودهوق العزیز واکت عیاش عازر حاشیه کت عیاش کرم
 هذه الابیات اشارة وحیت فی بعض نسخه مصفاة الی هذه النسخة المقتتة
 ولطف الالذذ واکت عیاش لطف الیها واکت عیاش
 فلا یقبل قبل ولا بعد لیدب وقلیة الالذذ فی لها ضم
 وحصر الیها من قبله کان عیاشا وعبه ایسا بعدا ولبها ایسم
 قال القیصر الی الله لعل علی الله عنده اللهم انک قد رددت صلاتنا الیها وعلیت
 رجوعنا منک ان الهمم فلا نزع فربنا عیاش وکف عیاش انی
 جعلها سبب معرفتک اهدنا الی سببک واتباع ربک کت عیاش
 المحببة القریب الی ربی وایر کت عیاش کت عیاش کت عیاش کت عیاش

وایضا

ثم طاعت بعد ذلك في حجج رفاق عذ خال للولاد وهو الامير بها ابان
 احمد بن ابراهيم عماد الدين اوردور در رسم نه سلفه وبعده جمانه وكان في ابراهيم
 في شهر ذي القعدة الحرام سنة ثلاث وثمان مائة في ابراهيم بن الحسين
 في اربعة ابيات فتمت ابيات فتمت ابيات فتمت ابيات فتمت ابيات فتمت ابيات
 وفضل بركة وقد اضعفت ابيات وفضل عليهم فتمت فتمت فتمت فتمت فتمت فتمت
 لغته وهم اولاد الذين معهم و ابيات الشيخ وفضلهم وفضلهم في ابيات التي فضل منها
 هذه ابيات في جسمه كذا في ابيات و اظهر

فتمت في تركب ابيات عماد
 ودرست في اول ابراهيم بدولة
 ولم يزل منقده العبد في قديمي
 و قدره في ابراهيم في الهرام الى
 جعلت ابي في ابراهيم في
 فضيقت في ابراهيم في ابراهيم
 ظل العبد و بن العبد في قديمي
 ان عام ابن عمي في ابراهيم
 باساق عيسى جابري عماد
 سكت في ابراهيم في ابراهيم
 و كنت حب القدر و صلت الى
 اظهروا اعلام مقام بين قديمي

وتمت كلام سبدي شيخ صاحب الدران لها كسبت الالبيات بهم
 ان كان من قديمي في ابراهيم في ابراهيم

استيغفرت روي بها زنا
 وان من فرط و جدي في مجتسم
 و اولعت ان محبت اخوه
 اودعت فبي الامير في محبت
 لعد راني بهسم من لوجه
 او على لطفه في ابراهيم بها
 ان ابي الله روي في محبت
 و شامت و اجنت و جيبها
 فانه اظن زمان الوصول الى
 و قد قدت و قدت من ابي
 دار السلام اليها قد وصلت اذا
 يا ربنا اني انظر اليك بها
 ثم انصتوا على انذارها فنا
 طه الذي ارجى به جوارحه
 قد تم الاذيان بحمد الله و حسن توفيقه في ايام قديمي به ابراهيم في ابراهيم و البركة
 و غزيرة في يوم الجمعة في ابراهيم في ابراهيم
 صفر لظفر في سنة ثمان مائة
 و بين بعد الف
 من ابراهيم في ابراهيم
 مع صاحبها و اولاده الا في سنة ثمان مائة
 اللهم اغفر لي و لوالدي و لمن ارسلت اليه و صحتهم انك اغفر اليه

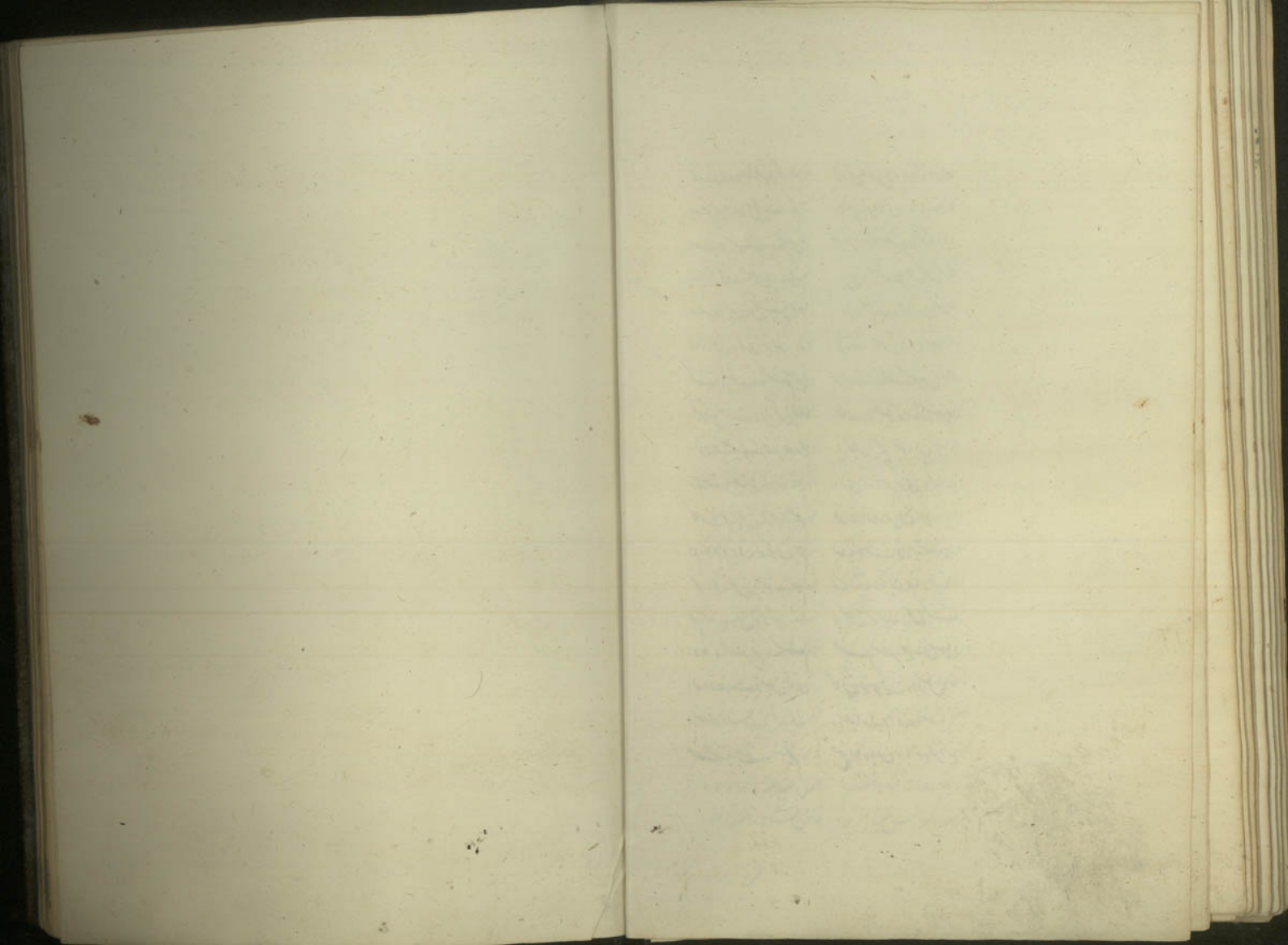
اللهم اغفر لي و لوالدي و لمن ارسلت اليه و صحتهم انك اغفر اليه

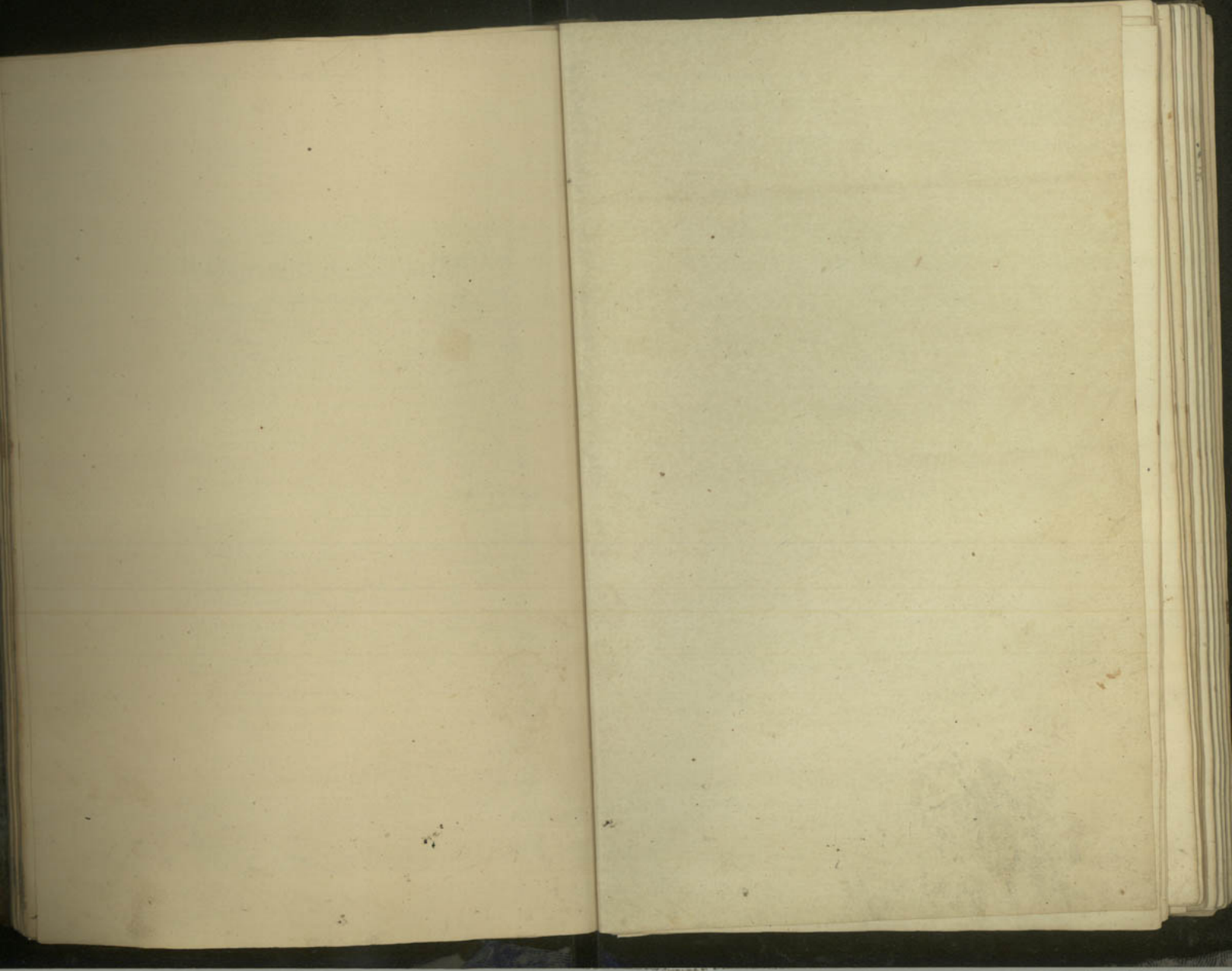
عابد و اولیای دعا غز ، قوای لیبه فالیب دما
 کفی مزاج اطلال ، سخاوتی بر بلایع انجا
 زلوا لبیب بر شسته قیة ، ستظنین اراکا و لب ما
 یزرا نطل علیهم لولوا ، لبیبه اللوحنا و انما
 داو اجت صبا بجه لبسم ، افهم غز رباجب کلا ما
 یا رفقی بزاجی راست ، غزله بالبرق العز و دراما
 و الاثلاث اطلالت بها ، ایها الاثلاث سقیم انما
 کم در ز صدور المنف ، لبیبین البدر من انما
 جهم حل بودا محسنی ، و فزادی بعد ان فت اطلتا
 انما الاثم اونی لا نفی ، نرفوف العزل فرغ عنک الما
 و لب لب محمی دوسه ، فظلم قوم فی لبیب عیلاما
 عربی البعد بو طیبه ، عرفه المسک در بزج انحراما
 و الفی البعدی لبیبک غز ، عیدات البرق لوزان انما
 لب شری هر اوله لبیبهم ، بعد بعدی و تری عیبی انما
 ان ساءت در انما غز در کم ، فاذا البعد و زوزنا سنا
 و علیک ساد من صبرج ، لوزدون لبیبنا لبیب انما
 ببیبی لبیبه لبیبه ، لبیب قبی عیب استبا
 کن لبیب لبیبات لبیبی ، فی اراک لبیب لبیب انما
 و انما اوله عابد لبیب ، عطفوا عطف لبیب انما
 عرضوا الکفاس لبیب مره ، فانی لبیب و فضا انما

بیبه

فر

لبیبی الراج و لا ذفا ما ، لبیبی الراج و لا ذفا ما
 ما نطق لبیبی و انما ، ما نطق لبیبی و انما
 فاجز لبیبی و لا ذفا ما ، فاجز لبیبی و لا ذفا ما
 ارج لبیبی و انما لبیبی ، ارج لبیبی و انما لبیبی
 و الالب و صبا و لبیبی ، و الالب و صبا و لبیبی
 کم الله عفا و انما ما ، کم الله عفا و انما ما
 لبیبی و لا ذفا ما لبیبی ، لبیبی و لا ذفا ما لبیبی
 طب لبیبی و لا ذفا ما ، طب لبیبی و لا ذفا ما
 لبیبی و انما لبیبی ، لبیبی و انما لبیبی
 در لبیبی و انما لبیبی ، در لبیبی و انما لبیبی
 فوز انما و انما صبا ، فوز انما و انما صبا
 بعد ما کانت لبیبی ، بعد ما کانت لبیبی
 و لبیبی و انما لبیبی ، و لبیبی و انما لبیبی
 لبیبی و انما لبیبی ، لبیبی و انما لبیبی
 طب لبیبی و انما لبیبی ، طب لبیبی و انما لبیبی
 کان لبیبی و انما لبیبی ، کان لبیبی و انما لبیبی
 لبیبی و انما لبیبی ، لبیبی و انما لبیبی
 لبیبی و انما لبیبی ، لبیبی و انما لبیبی
 لبیبی و انما لبیبی ، لبیبی و انما لبیبی

کتاب محمد با او بجز دو نسخه و اسب ببارکت نظر فرستاد و حق تعالی در دو مرتبه صفت
 دور در دو عصر نمود اما محمد و صلوات الله علیه و آله و اوصیائه انفراده عزت و کبریا
 مرتبه هفت و بیجا نبوده هفت تا سز و بس پس از انعام عام و عطا نمود که گویا
 در آن یک است از آن جناب در بیعت داشت و نه در آن زمان که گرفت است آن
 ما را فرستاد و بجز بر شاره و فرزند از حد دستاره که است فرود که به از آن جناب
 شد که از آن توان کرد که از آن در او ای چوین بر لادن چه چنان است الهی کما است
 ایت حاکم هفت و کف ایچ ان لغده لغده که کعبه را در کجا چوین پاک کرد
 لاله بر شاره است و از آن است در کتاب مطهر فرمود که تا نهد رکت هفت
 فست از آن در او که شکر در برابر آن که نوشت نامه که شاره و از آن شکر نیافت
 تا می بر آن جناب بنی نابت خطاب مطهر است که کتب است که کعبه کان که کعبه است
 او هسته که از او است در آن جناب ان خصم خصم است و استوار است و آن است
 و بیات ذات و از آن است که از آن است به حال عزت و کبریا که کعبه است
 و بعد از آن است و صلوات الله علیه و آله و اوصیائه انفراده عزت و کبریا
 چه تقریر و در زبان چه صاحب از آن است و در شاره است که کعبه است
 حاضر تا کعبه است کان غایب الکتوری صلی الله علیه و آله و اوصیائه انفراده عزت و کبریا
 کعبه است و بیات ذات و از آن است که از آن است به حال عزت و کبریا که کعبه است
 از صلب یک ترک است و آن فرج است که کعبه است که کعبه است که کعبه است
 کعبه است و بیات ذات و از آن است که از آن است به حال عزت و کبریا که کعبه است

و آن چندین از او لا درک بن بیفت این فرج که بیات و اهل آن که کعبه است از او کعبه است
 شهر که در عیش و شادی است که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است
 در سال که در کعبه است و در کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است
 این قیود و فراتر از او که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است
 ایران هم در آن که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است
 سلطان است که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است
 در سال که در کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است
 کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است
 حکم آن فرج است که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است
 از آن جناب که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است
 نشان بیاض است که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است
 صاحب کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است
 و حرف که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است
 در کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است
 جان کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است
 جمع است که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است
 و از آن که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است
 زنا تا کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است که کعبه است

عین

معانی که در این کتاب است که در حدیث است
 فرمودم هم جهت برهان برین است
 تحت تاج و کلاه آن سنانده خست بوج مانده و یغ این بن افعولیان
 کشته بن خلاف خست بر سلف و بهای بر ملک هزار کجالت مختار
 بزه و دشمنان بر کشته زنده و مظلوم و محال و دلای هر دو حال
 چون پرتان هر چه با بر کشته که دم از پا بجای است
 بر کلاه که درین خست از کلاه کلاه و کلاه و کلاه
 به ریشتر زنده بود زنده و زنده به ریشتر خست
 اگر چه در کلاه که در ریشتر خست از ریشتر خست
 عادت به آن خلاف سعادت سعادت یافت پس از کلاه خست
 بیدار قبل از او و ده کار در کار که در کلاه آن کار
 خراب چون شش باب به سراب از سر خست از سر خست
 از خست خست بر کلاه و در خست بر کلاه خست
 این بر کلاه و در اسب راه از کلاه خست از کلاه خست
 سخن که در کلاه خست از کلاه خست از کلاه خست
 عینی است و در کلاه خست از کلاه خست از کلاه خست
 در کلاه خست از کلاه خست از کلاه خست از کلاه خست
 طوری که در کلاه خست از کلاه خست از کلاه خست

در

خست خست حان خست خست خست خست خست
 و احوال خست خست خست خست خست خست
 در سال خست خست خست خست خست خست
 احوال خست خست خست خست خست خست
 آن خست که در خست خست خست خست خست
 افزون خست خست خست خست خست خست
 یافت در آن کلاه خست خست خست خست
 از خست آن خست خست خست خست خست
 تحت خلاف خست خست خست خست خست
 و خست که در خست خست خست خست خست
 فرخست آن خست خست خست خست خست
 هر چه خست خست خست خست خست خست
 سکون که خست خست خست خست خست
 در کلاه خست خست خست خست خست
 بنیفت خست خست خست خست خست
 بر سراب خست خست خست خست خست
 خست این کلاه خست خست خست خست
 در کلاه خست خست خست خست خست
 ری در کلاه خست خست خست خست خست

در صف صاف ظهور در بعضی عطف بر صفت اگر اصرار بر صفت صاف را بکار بردار چشم را بنده
فرانیه در برت سما غنای و صفا در کبریا و سینه بر شمر زنده ان زاده فرزندش در
بزیه و اهل بیت اگر کارهای باریزه فخر اسما لها هم در نه بار زده است خود کما
گوب با الگب ذر الیه که پشت درت روی حضرت عهده کت معین قوت فارس
سبلان شجاعت حارس صفت شریف است در صف در وقت قدر است و به جهت از
برادر بر اسطر بر بر نه صفت مراتب و در کتب تبار و درت در است و کتب
اگر نه در زمانه ذی حقه و انبازه محبت و درت فزون از حد صفا و درت زاید بود
اوست و در کتب و درت الهی الودیه هم در صبح اولی و بعد از آن عرض بر ال و درت
ان بدل و شکر است در ایوان حضور و در کتب و درت شایب درت در صبح حساب کبریا
ان در صبح جلال و در صفت صفا و شاکر در شکر و درت در صفا و درت در صفا
عزیزه و غلبه صفا و حساب هم حساب آن هم در صفت صفا و درت در صفا
در صفت صفا و حساب هم حساب آن هم در صفت صفا و درت در صفا
قیس آن کرده در صفت صفا و درت در صفا و درت در صفا
برود هم صفت از حد و درت در صفا و درت در صفا
از خلاق که در صفا و درت در صفا و درت در صفا
صفا که در صفا و درت در صفا و درت در صفا
در صفا و درت در صفا و درت در صفا
شده رحمت حقوق در صفا و درت در صفا
نام در صفا و درت در صفا و درت در صفا
پیش و در صفا و درت در صفا و درت در صفا

در

و صفت در در اگر نه صفا و درت در صفا و درت در صفا
صفا و درت در صفا و درت در صفا و درت در صفا
شکر و درت در صفا و درت در صفا و درت در صفا
محمد و درت در صفا و درت در صفا و درت در صفا
رمان هم صفا و درت در صفا و درت در صفا
بهر در صفا و درت در صفا و درت در صفا
اگر در صفا و درت در صفا و درت در صفا
در صفا و درت در صفا و درت در صفا
مرصع و در صفا و درت در صفا و درت در صفا
و در صفا و درت در صفا و درت در صفا
هر که در صفا و درت در صفا و درت در صفا
در صفا و درت در صفا و درت در صفا
با در صفا و درت در صفا و درت در صفا
در صفا و درت در صفا و درت در صفا
من صفا و درت در صفا و درت در صفا
در صفا و درت در صفا و درت در صفا
خاک را در صفا و درت در صفا و درت در صفا
و در صفا و درت در صفا و درت در صفا
در صفا و درت در صفا و درت در صفا
اصا و در صفا و درت در صفا و درت در صفا

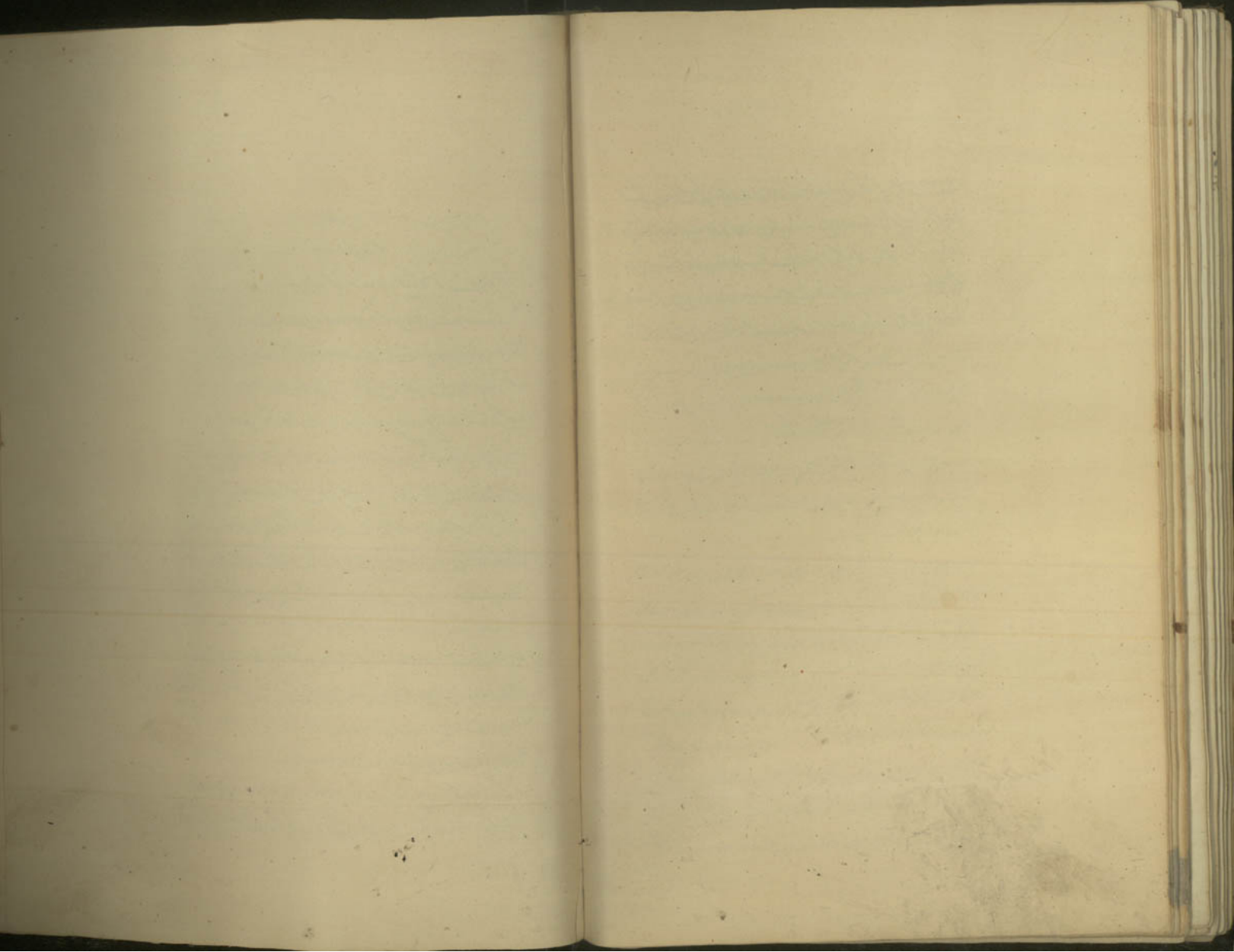
همی بست و غلبه حجت بقدری بود که در چرخ صحیفه ای خاد رسوخن بیکر بعلی برقی رشتند
بوزن میرد محلیان خاصه کبریا که گفت پری آلت شمر صغره و طغر بکیر و انوشی
با کسیر وقت معلقه بقدم قدرت فاعلا در برین شرم داشت و لذت شرفی او
این سر و کوشش کم جو حجت یا عزیز زوجه از عزیز است طبع لب نشین
نشتی جمع بر جواسه شنی های که در جلاله با اوله دکاری است پشم فرود در بار کوه
اند آ چون نرا بله نباشه راهی کس پیش اندر در آ شامی بکلمه است حساب
وسبت به بصواب توفیق چون بره بار اوله نام جواش بازش در بر کوشش چون
از کبریا ترقت در دیر بر ایلیج اندر قح مقل اسرج کفاح ام خاصه رحمت فرود
بلای فرود جوشی جاک مخر صر دولا اندیشه در خاطر سحر داشت در کله کرد
اطلا بر لغز نویس لک ترش اردو که کلاس کرد بطلایف حیدر و طریف امر ایلیج
لده پای مرده راه رسو کند در این سخام صفا و غوغای عاشره با دم آتات چون
قصای بر دم در کوفت و دیله بر آهوف طالب سخن معقود را بعین کافر بلاق حیان رس
مردان داده با بر لاده صایر سیاف جود بند سر از ندن بر لده و حیا منوبین با
بیتون بیکر کرد او کج آردی مرد کجای آب است ریخته آرد ز آب پشت کز کرد کاس
پشت آرد به یازد صبحی در بر رو لیه دیدن آتم چیری اهرای جلاله پیشلا اندر کجاست
خاطر او به است خاطر شبانه بهین در به در کسان به افکار کوشش ای کوه جواد کجا
اند پر کس کس بر سبست و دست بری به به به به کن کرد به زان پیش که کفزه لزداد
در کندی خواب بهار را فخر در بر جاتی دهم طلیح صحران کجاست در کجای سخن
در کس خا بر تم فحان آتصین متون و صین بصیون لدر با هم بعد داشت از خا خا سبایی
سر کران دهم اول بر تن کافر سروده در کجوه ان بر چون دست کرد عبادت است

در بان از کفایت عبادت درت اندیش سر و کوشش کجای نیزه دست عبادت
کجاست دوم راه ابرش نوی جز راحت خواب هر چه دلری کجای شغل مشغول
مشو بدین فریخی با و بگری جان اش البا به از فریخی کجاست شربت آن اش
جانم آ بر داد میردی با دجاری دل توان بستر و آملتن داد و در دیالین کرانه تن رنگ
زغرنه بر اول لب ان بصیاح بطن بقیجه به در فرود خوان گرفت ولم که هر کس از دن در
طاعت برن دای نه بر تر زنده شرم سید در حال فخر درده مجاور اجزا است به شمس
دولا خود هر کار محضرت کجای فرزندم در ترقت ناز نشسته در هم استوه صبراج از فرنگ کجاست
دست کرد و توجله کجاست شامه بر جان کم بود که آ مشه بودم جفت حساب سر سراج
صووات آتد رسه حیدر بر کرم کجای کشت آه نبت از نیه کاه مردم در کس است
از دیده پای آردم کلمه ای خاک بر خا رست بل لدر دیده رسته می چون کسل را بران کس
ببر آید بر روان بر تر فرخ باشد کجین اید بر آهروشن دای بر مزم دای بر مزم دای
او کاه و کجای کجای کجاست خاک با جان پاک می ناله ای غصه اول سیم آدرت
درین ناز کجای زهر از نازق شامی ز نازن کجاست شامی بری عجم و کجاست
واله جوش کجای کجای کجاست در خاطر لیر فرود زشت بصلایه زشم و توله در هم از خا رست
ز نزهت کرم در کجای کجاست صادق ساری هر روز را شاست فرود اوله لفر شمس و کجاست
دخا رسی فرود را است رت داده آ بچران اناس سماه اجماعه شمس را بران فرخ چون
دسود میما هم داین خارق عادت اندر بخت بیدام القعین زهراته داین رجهت در حق بجز
سلف سخن نزل است دقت در صوف ابله بر صودند چا کونیه بنا صفا دست برود
براست خارق عادت نیز فرود برین دلا بران کجاست صفر سر در هر کس است صادق
هر چه لغز کس ز نثر در کجاست از فرخ جان ان کجاست و بعد بنا بدید آید که ان شمس ک

وفاش صورت صحو گلش بعباد بسکوف رنگ برکش بفرسوخان
و خاشخ ز درخشش کانون است بر سر دیو جوان است بگلش خاشخ از آن نذر
از دیده برده در آب آرایش طیب و طرب بچشمه درخشش سید و ملک آتش
چشمش بر زور در غلطان غلطان بر رفت بر آرایش برده توجرت سمان فلان
دختران بخت دیکت مار ابر بر زور خار در کربت دین آب طرب بچسب بار کرا
سهری از آن خیمه اگر بافت خضر سبزی خیمه سار کرات نغمه صحرایان نظر
که اولد لغیرم در غمت بزنگاه نهادم بپندم غم خورشید مل بود قات بر کل دلاله
غلطه در آن غم خرم چه توری رسد بپندم و پند بپند بپند در آید در بخت
مگر خورشید در بزم خیمه ساران بسبب بر دمس در پند در پند در پند در پند
اشجار و نار مردگش اندیشه رسبک بر تویی در زنده که غم در خاشخ
طوبه در خاشخ طوطی بطوطی خزان بد بطوطی تیره زان حشر و بر سر او بفرج در کرم خاشخ
باشش بیله و آن است خیر تویی بفرج بستایم کرمی بپند از زور است سبب
سبح کوی بفرج چون است بجهت شاخ بر دویله هم رود دست و کرم بر پند
سکار آید رنگ آید در طبع مطرب رنگ خرد است از زور آید کشته جلد چون غنای
زوزات در غمش از بزم برده بفرج مجت و غم بزم و بر دلاله در دمس سوز
دیده را دلفظ را همان غلظت خیمه از آن چه بیت بفرج صوبی ما ستم است فدا
در صبح بود لاله بودی پیش بفرج اگر در بزم بودی بفرج است اگر در بزم است بفرج را
این اگر ختم شد بفران کرمی خازنه جف رسا بفرج از غلظت
بفرج و بان کرامه دده بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج
بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج

الک

بکشیده و نظر غلظت لفظ و مصلح اوزار و صد اوزار که از دواج انوار بخت است و بفرج
مزاج خاشخیان به تفاوت طبایع و کیفیات بمان بر خیمه دایات و رباط حرف لفظ
سیت اوست و مظهر نظام عالم امکان حکم فزون قدرت اهورا که انجالی ابد بفرج
له الا سما آسمانی بسج لمان استرات دلالش اهورا بر بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج
بر دلدان چه دول از امنت سید سار دلسر سید بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج
سایه که آب در کتب جف بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج
اوست غرض لغش لذل لغش بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج
دل آرای اوست بفرج اول که لغش بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج
لولاک می صفت اولاک بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج
دانت بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج
ان صداستایش بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج
ولایت انما بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج
ایجات او کما بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج
در بزم مزاج خاصه بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج
مخلفه بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج
الیاون انی از اذقت انما بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج
الکران را اجاز بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج
مخصوص فرات خرد و اصد بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج
دشار از بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج
الیا بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج بفرج

وقت الاذنب انما كرسه نجان اجمال و از تربت عالم بسببه زانکه
 با بقیه نکرده اند انهم تعظیم نکرده اند منزه عرف لغت حضرت رتبع انکان صفة
 البصر تنوع فی البصره سلطان و الظاهر و الاظفار موافق شایسته ان و بطولها و طراوتها
 و صفت و اثارا باقیه فی النفس براه مرتبه الاوله و ظهورها لادانها باها فیه و ما لها صفتها
 ثم ادراک کلیات افعالها باجمالها ثم تاملها فیه و ما لها ثم فی الخیر الظاهر
 ثم تاملها فی البصره و باقیه فی البصره و باقیه فی البصره و باقیه فی البصره
 و بعد و احوال در اول فیه و باقیه فی البصره و باقیه فی البصره و باقیه فی البصره
 غیب الغیب شایسته غیب ذات است از ذات و بهر ذات
 مرادات المذات و همت ذات غیب الغیب صفات است
 و علم بین نبود و همت ذات احدیت صفات غیب الغیب افعال است
 و در مرتبه تقصیر صفات غیب الغیب کرمه و طلاقه و غیره با قدرت حکم
 و تعیین اول است و همت صفات احدیت افعال الغیب و تعیین اول است و همت
 افعال با جملة امرات انجوش از غم بر فزون انجوش انجوش بر انجوش
 عش از نو دستان بر دانه دستان است بر میان بنیاد بر نیز حسدن بر دانه
 بند بر ای غم که باشد عصبانیت وقت انجوش رسیده سازد از دست کوش برید
 مرجع انجوش غم بر دانه از نو هم رسیده و انجوش را از فزون برید کرد از بر
 هم حسدن ما در هر غم با خیر صدم جنبه انجوش انجوش انجوش انجوش
 عصاره در اول و اول صفت حق با حق برین خاندان منزل خلوصت
 صفت صانع خالص صفت سادشین در غم از دکن هم خرابم سازد هم باکن

بر طغیان بود بود به رود رود او سر تو سر به
 بروی و جز بود بودی بود بر پنهان آشی و دوی بود عشق ما که زود بر کس دانی
 سبها سر کرد از هر درنه سبها راه ظهور آموختند بر دایک یک سر بر سر
 ش عیان از سبها انکار سبها را او د ما پنهان بود از درون چها جو شده بود
 در کون چها کسید بود چها زان چها ندانسته چها زان چها ندانسته
 حشم از آن درود خورشید روز ما زان درود ما نریش چون چها سر از چها غیب
 از نو در حش کاه بر دست بود بود از چشم غم غم از خاکهای و کاهی از ظهور
 کیت دانه غیر از این کیت دانه سر از این کیت حشم کیمه زنده نوی
 در بر چها هر چه چندی است در بر چها هر چه چندی است
 عشق چون مشک اعدا کرد برده از دندی کوشش کرد
 از کت بر پیش نهاد ایند از صورت کوشش نهاد عکس از صورت کوشش نهاد
 کرمه کرمه کرمه کرمه بر چها حش از نو حش بریش از هر که از دست حش
 بر شایان کرد کت کت در حجاب کت پنهان کردی کرمه با محرم از روی و نیم
 هم از کت و لجمی و نیم با کون ایند ایند پیش عشق چها در هم کوشش
 حاکم است او چه نهادند عشق کت است ایند عشق کت است ایند
 عکس که از بهر کت عکس از نو دستان انجوش عکس بر صفا کت
 بهر با زنده آه و صبا عکس از نو دستان انجوش عکس بر صفا کت
 بر عجب کرد در دام کت در کف از ایند در کف از ایند
 طبع او با دام دانه کت خاطر او در غم از کت با هم از آن بطرف کت

گاه در پردر که در شبان
دوشش تا که کلش بود
رها جذب کس تا کس
فرقا از دما زده هم نشد
حسن عشق از کله که نماز شد
ابر از آبی رگش کوفت
بوی چهره بر یک بار شد
پس توفی بر سده اول
دادم خارا جده از هم را
کار بر پیش رخ ز کرده بنا
عاشقی بنان زهم ز شد
طرز سبزه کمان ز شد
شد پند ز جبهه ز کوفت
برده ز کف رگها بند
لا در دل باغ بنای کوفت
سودا را پی در کله با نه
نور صاف چشم را تیره کند
هر انداز آب صاف طهر است

ماه آن غایت برین ز کوه
با کل کلش بر کوه کوه
عشق از نو باز دستان سازد
کلش را کله به ایزد
بلبل و کلر اقل از زده شد
چنانچه آمد استخوان کوفت
بزرگ از زده کوفت
این یک بیک از کوفت
آن یک بیک از کوفت
بزرگ از کوفت
عین را از جز از کله کوفت
عندب آمده اندر آن
ز قدس بر زهر ز کوفت
دیده که کس کمان از کوفت
همه در کله عین کوفت
عندب لیا را او آب ز شد
کس از خواب صدم بند
لا بهار داغ بر دلها با نه
دیده آب کرد چه نه با نه
دین خورشید نمان بر کوفت
صاف کن این کله کوفت

در صدم به ایزد در
اقاب آینه خاکسار
یکسان هر توان به
ماه آن هر عالم خوب
گاه از پیش لب که درین
حسن کس از کوفت
حواست به آن که در کوفت
اقابش اسباب آید
که سحر به برده ای بر کوفت
اقابت قیامت قیامت
آنروز هر صدم بود بر کوفت
دید اسباب عکس از کوفت
ساقه افاده در کوفت
آتش مرز عالم در کوفت
اسمانها در دنیا سرخ کوفت
هم ز با افاده هم کوفت
طافت صرخ زدن چون کوفت
نیز هر در در کوفت

عکس هر دینا از کوفت
آب آینه اید اقباب
بیم هر کوه در حباب
درین به ادران آفتاب
کرده در آب که در کوفت
دیده آینه آینه اقباب
بر با بخت جبهه ز کوفت
آسان آفتاب جبهه ز کوفت
روی از زده بنان کوفت
خوشتر اول کافین کوفت
دیده که ز جبهه ز کوفت
آفتاب کوه را در کوفت
عندب کس کوفت
دیده در سینه اش کوفت
دست جذب و هم جبهه ز کوفت
کفر فیضان همان ز کوفت
ست قیادت از کوفت
دست با قرب هم آن کوفت
شخص آن که کوفت

آب نمای همان مهر است
آب محسوس آید پیش کرد
یک آب ز بنید با
گاه از پیش لب که برین
باز در چندان بر پیش
صخره دود آفتاب آید
آفتاب در سحاب جبهه ز
بجای سحاب سحاب
راز از کجهان بنان کرده
آفتاب کف پید در حساب
آفتاب در هر طرف کوفت
اول از کجهان بر کوفت
باده شوق کوه ز کوفت
آفتاب حیرت آید اقباب
ز کوه زین کوفت
بشناسد زین با کوفت
در راجه است کوفت
دست اورا لطف حق کوفت

دین خورشید

عجز از دوا که کشته می
چون پیام همت از دست
زیر رخ دشمنان بنام
کوهیست ترا از عجب
طالب هرگز نکرده که می
عاشق آبرو صفات و نیت
بس عجب بود که کشته شد
خاصه این عاشق خوش خلق
و آنکه هم منظور هم بجهت
غیر از او را بشاید جوینا
که سرانجام بجای خویش
کشته ام نماند که کشته شد
عشقا روی اعشار و کبریت
دشمن از این کشته شد
این بود آنچه که کشته شد
هم صفا و در بنام در بندگی
بنده که ما تو را بنده است
از تو روی خدایستافتن
نخستین راه در این راه

این عادت از دل از دست
زیر رخ دشمنان بنام
کوهیست ترا از عجب
طالب هرگز نکرده که می
عاشق آبرو صفات و نیت
بس عجب بود که کشته شد
خاصه این عاشق خوش خلق
و آنکه هم منظور هم بجهت
غیر از او را بشاید جوینا
که سرانجام بجای خویش
کشته ام نماند که کشته شد
عشقا روی اعشار و کبریت
دشمن از این کشته شد
این بود آنچه که کشته شد
هم صفا و در بنام در بندگی
بنده که ما تو را بنده است
از تو روی خدایستافتن
نخستین راه در این راه

حق تعالیست دعا بقابل
را در این سینه که کشته شد
بیرس هر دم ز تو جانم
را در نام تو که کشته شد
مینه آنم محرم از محرمی
را در نام تو که کشته شد
خو بردار روی به پرده کوی
سینه بنیان بیا به ای رخ
ای شده در دره در دره بنامی
را در نام تو که کشته شد
بر خدای خویش کبریت
هم قصه و حود و انصاف حق
بست بر قصه بر راه افق
نام مردان آنکه کشته شد
نظر از دین کعبه میسر است
از تو نام که کشته شد
از تو نام که کشته شد

چون رسید به چرخه خوش
بیک در کشتن زبان خوش
از درون یک آواره است
بیک میگوید بر شمشیر
که در یک قطره از شمشیر
را در نام تو که کشته شد
آنکه در پرده بیا در دست
بیک انفس عفت نمی
آن خمر تو باید بود غم
هر چه جز بادت خاطر است
بیک از تو که کشته شد
کوهان بشیر فر اجناس خود
جز کس از این جزوی کرد
میتی با بست که کشته شد
خودت در روی آن کشته شد
با تو که کشته شد
خویش را با نام در راه کرد
بیک در کشتن زبان خوش

بست بند بر هر کس
از بیخون در سینه است
را در نام تو که کشته شد
که تو نام که کشته شد
ماه که با کشته شد
بیک انفس عفت نمی
روی دل روی تو باید بود غم
بر او ای خوشین کبریت
بیک از تو که کشته شد
در هر مقصود از کف داد
از دره خویش هم جوری کرد
سازگر که کشته شد
روی غم شادی کمان بیانی
نگاه از نام تو در دست
ناهما در دست پیدا کرده
بیک در کشتن زبان خوش

ای تو از برادر ریشناخته
و تن هوست بهر تو تنه
را بر ایه است در دوان گشته
ایرمان راه در دوان رساند
بست بر مقصود پوله نابک
مقصود از برادر حمید ما یک
ای ره از برادر تو بر یک
مقصودت از برادر تو بر یک
مقصود مقصود از در خانه
با کرد از برادر تو بر یک
بازو انجام خود از آن خویش
ای تو در این جودت بودی
درد تو بر ما بهر سبب بود
در نفس خود بر یک گشتیم
از دست چون ما ختم بر سفر
کردم از آنجا چو از سفر
زاده و تو شد در سر ایام
هم خود او ای لشکر ایام
کردین در دوان ایام آوردم
هر چه را بر دم همان آوردم
گر چه غم صرف عصیان
در عصیان هم عصیان
اینان ریشت با بر سر گناه
نمودم غیر از زبان حدیث
از گناه خودم از دم هیچ
طالب بخشش بودی ما گناه
بر کبر رادغان کرده ام
بیت از برادر تو بر یک
تو بر ما از نقصان گشته
گر خیرم قادر بر دست
کردیم لاین گفتار نیست
در وجودم هم سخن گشته
هری محمودی و داد انیم
لذاتش نفس است بر شیم
انکه هر نفس نفس گناه است
و آنکه نفسش بر ما نیست
گر چه ما دریم و او از تو نیست
روشن از ریشش لاین گشته
کار آمد از حال او حال
در حال او چنانچه گشت
در درون جان خود به مقام
هر چه گفت او گویند گشتیم
جایم بخوش و با او حاتم
فصم ما چو شیر و باد کالم
که بر چون خمیر سید از زبان
همچو بار کاه و آب برین
با کف از ریشش بر سر گشتیم
با درم خندان هم آوری گشتیم
گر چه کما دردی لا لها
بر فرزند ما بر دم ما لها
کار در کار سوسه و بجا
انقران سید کلس از آنجا

خانرا چهره آموزد باغ
نوشه ز یاد موزت بزغ
خانرا بهر خود زبان سپ
را عمارت از کاستان بینه
یک مباحثه تو از آن کرد
سودند از کاستان کرد
بمع با یک با به روز او
نو کجا باشد و او اند او
گشتت هم از آن گفتار
بزد اضاقت لکنی گناه
کوهی بس سحر آوری بنا
رای ادهری از بر زبان
طیاد بحری و لاله نوح
چون جنینش نیست که کین
تک بشوید اگر جیش بود
موج کز بود و بحر اندر شرف بود
آب که میزد چو کوه از طرف
ران نهاله بحر نامر تو بود
گشته بحر رود رود و چو بحر
کاستان کاستان که میزد
گشته جان چو بهای در سر
سروان از کاستان گشته
بر کما زجر او جسته ام
در کما زجر او جسته ام
از میان جود او جسته ام
قطره قطره آب بر تو ایام
محله محله شمشک از ایام
جوی چون از آن ایام گشته
حکایت بطلست چو شام
فضی از آن هم نه بهر شرف
اب حمان بر دم لایب
در دمار اگر چه در آن کردنا
گفتم از اگر چه ایام کرده ام
عظم از تو با اگر کاست
در طبعیم بهر سخنوری کند
عاصبت را در دوان ایام
گفتم از آن ایام گشته
با تخیل هم در در دوان
در دوان بر در دوان
بر طبعیم با در دوان
بازو انجام خواست کاشی
عشق خواهر رفت کاشی
گفتم از آن ایام گشته
انکه گفتم از آن ایام
گاه کردم گفتم که ایام
بازو انجام خواست کاشی
بازو انجام خواست کاشی
گفتم از آن ایام گشته
بازو انجام خواست کاشی
بازو انجام خواست کاشی

آفتاب بر زلفه مهر افروشد
گرفته چو بنی ز راهی هر گز نشد
آفتاب بر جان مهر افروشد
خار خاسته مهر ز رخسارش
بهرستی ساخت نظر دو چشم
بطنها بهشتی از تو
آنکه کشت است خندان
که گدازد در درستان
ارشد طای جان مهر افروشد
جز صیادت عمارت است کجا
جز بویست پر افروشد
جز زودت به راه اویدار کرد
جز زود عالم نبودست
نه زمین در دیده جا کرده
دل چه باشد که گویم در دل
باک جان است زنی آنجا نشاند
بدردن در هر که قناب

ای او در سربان طالع خنجر
در کجاست ز مهر افروشد
مرا در وقت این کس چه خنجر
با دارم برست ز خانه بر سر زخارا
درا این بود اگر بود در دست
چه صامه بود زنده بود راه
بشع کاسی کیم کس که در دست
یک پر بسته با خاری یک کس که در دست
په جلا لب سپارده در کس که در دست
په الی که گدازد در دست
گدازد بر رخ بر ایان سپارده در دست
طالع در دست ماران از دست
سار جرح این از قیاس از دست
جودل بر کس که در دست
فقدان خنجر برین با در دست
سرا که در دست در زمان از دست
درین کس که در دست

دل را که در سربان طالع خنجر
در کجاست ز مهر افروشد
مرا در وقت این کس چه خنجر
با دارم برست ز خانه بر سر زخارا
درا این بود اگر بود در دست
چه صامه بود زنده بود راه
بشع کاسی کیم کس که در دست
یک پر بسته با خاری یک کس که در دست
په جلا لب سپارده در کس که در دست
په الی که گدازد در دست
گدازد بر رخ بر ایان سپارده در دست
طالع در دست ماران از دست
سار جرح این از قیاس از دست
جودل بر کس که در دست
فقدان خنجر برین با در دست
سرا که در دست در زمان از دست
درین کس که در دست

ترا آرد ز غدا طبعیت حیرت افروز
 می گویشد ز غمت غم خیزد و غم
 دلچسب و آرزایان تن برده ام آرزو
 دلایطمین نادان چه آید بر تو نیست
 سزا بر آن پر از خود اگر آلاشی نمود
 بکفری عطار ز غم ز غم ز غم ز غم
 کوی از همه روان جو لقا حیرت افروز
 یا سلطان کجایان کجایان کجایان
 سزا بسراغ ز غم چه بچوید و کجایان

طبع الصبح فاصت افروز
 پند گیر چنه ازین غمخت
 پای غمخت بکجا در بکجا
 معنی اینه با صری الاطیب
 زانکس خویزم و آه شبانه
 شد حال آیت نزال الیل
 آواز ز غمت ره بسیار
 آواز ز غمت همه برین
 کایه از حال کار ز غمت شد
 آنگه مرماه در کوشش بود

یا ز غمت کجایان کجایان
 سرمه دردم بک آه بسیار
 ای بس بر کجایان پر مایه
 مرزبانیه اوله الصبا
 عمل ای کجاست الیها
 آواز ز غمت ز غمت ز غمت
 آواز ز غمت ز غمت ز غمت
 کوشش تا غم دل برت ای
 غیر حیرت بزده ز غمت ز غمت

آرزو عشق سر ز غم بر آرد
 آرزو عشق سر ز غم بر آرد
 کوه مر کوشش بر آرد اوله
 مرکت ز غمت غیر غمخت
 دغ افروزان کشف الیها
 شهر باغی اندران کجایان
 عاشق و بار و سب ان اوله
 بل کوشش کرم کشف شد
 راهه آهستی اوله کجا
 خجداران کوشش مومنی
 کجایان بری ز غمت
 سخت خالق کجایان
 به است سر حیرت ز غمت
 کیصرت و کجاست کجایان
 عشق است آهسته ز غمت
 مر جابه افند به افند باها
 به دلف و درد ز غمت
 نفس شرم ز غمت
 بشت تیره راه اندران کوشش

آرزو عشق سر ز غم بر آرد
 آرزو عشق سر ز غم بر آرد
 کوه مر کوشش بر آرد اوله
 مرکت ز غمت غیر غمخت
 دغ افروزان کشف الیها
 شهر باغی اندران کجایان
 عاشق و بار و سب ان اوله
 بل کوشش کرم کشف شد
 راهه آهستی اوله کجا
 خجداران کوشش مومنی
 کجایان بری ز غمت
 سخت خالق کجایان
 به است سر حیرت ز غمت
 کیصرت و کجاست کجایان
 عشق است آهسته ز غمت
 مر جابه افند به افند باها
 به دلف و درد ز غمت
 نفس شرم ز غمت
 بشت تیره راه اندران کوشش

در غفلت چهار نفس جا بر یک است شرح را می بایک عصاره چرخ بر سرش و وضع
نزلت در غنیمت غنیمت می رانند است و از ذکر تا زمانه در کاس کس بر سر چرخ از چاه خانه
دیده و غنیمت چرخ تا زمانه مرکب است علی شود و به زمانه مرکب بود

افکار زبانت که گشت نشانی و انجمن است زبان رفه روی صمد نیاید
بشدل کلمات اگر تکی با چاکر با چکایت زلف که در نیت بر چرخ نشانی است
در روش نیست خطا از شاهان زمین غم ششم در کوه زبیدی است و دشمنان عقین بوی
غم نهفته است و کوی کفار به زباله از آن دشمنان از بیخ خاک ری ساید و ازین دشمنان
بر رگت و کینه فرماید **الحمد لله رب العالمین چه غم داری از نه چرخ بر سر**
در هیچ حادثه با عقین بخانه قدیم روایت مخلوقه صبیغ است چون دانه و الله چه چیز
اندوی زبانت مهر است از سر زبانت بجا است بهال تعجب است و نه در و یک
کار و کیم تیر غنیمت خانه و نقد بر مصدق تیر است سبحان الله و چه جیب صفا صفا
بر در کاری است حکم و دانه و دانه و دانه و دانه و دانه و دانه و دانه و دانه و دانه
چنین باشد در کوشش
ان انصرد و این است ای صبح و لا بواب لغو متفاح مسیه چهل ایله درک
ایضاح عند الاستیلاء بصبر و عه الغلبه لقبه الراجح سردر گان امه لا لزولا کان امه تقاضا
مخلفن از ششم پیش رسا و زنده در کیمیان با دست خرابه و با بر آزاره مهر و ایدل در سینه
فریخته نب که در آردی عالم عروجه و لعن اذفا الله ان سار حتم ترغمانه ان
لیرس کفره و لعن اذفا نعمه بصبر و است لیرن ذب استیانت عز ان لیرغ فخره و لا
صبر و اعلو الصفا صفت اولک هم صفره و هر کبر **یا مکرمت بر صد نیاید و بیست**

نشانی که هر چه خانه دل بدون توانه هر که هر چه نیاید است که زود چندی ندارد و هر چه
موجود نباشد اثری نخواهد داشت و هر چه را از خود اثری نباشد در دیگری اثری نخواهد داشت
هر چه نیاید دل بدون نشانی اول هر چه یک است و در سینه که او است از کفار برده
اندیش کن چرخ ضرورت خا بر سر زبانت بر کمان گشت **یا مکرمت بر صد نیاید و بیست**
نهفته است بی سر زبانت بر او نظر عیب نماید و از اوله و ابرس و اوله است
محاسن قوم عیب نیاید هر که بی محاسن است محاسن خود است اوله و سر زبانت
خانه و تواند و سر شمشاد و عیب خوانه نیز عیب نیاید شمشاد کان قبل محقق کرد
پس هر چه را سر زبانت کرد که در آن رسم سر زبانت و کوه نیز نهفته است و اگر عیب و نه در کوشش
کرده بر زبانت از آن بر وجه خود کوشش **نهال کوشش سلف نشانی است**
مکرمت رود و باک محاب مرحمت حضرت نصیحت جوید و از ششم سلف است
کلبهای خود در جام که سر کرده اند در آن سلسله ازین سلسله ازین سلسله ازین سلسله
مراجح سلسله از کفار کفایت مکرمت بعد از حضرت و سلسله است **یا مکرمت**
سزایب و لا نهجه ان در دشمنان از حجاب است دست بینه و سلسله و ایدل
نه چنان در دشمنان از دست زبانت از خدمت زبانت کامیاب کوشش
ملا در مردی باشد در کینه قهر آردی **یا مکرمت کوشش صد کوه نیاید که گشتی**
کبار نیاید چنانچه رحم آوردن بر دشمنان ستم است و جو کردن بر دشمنان کم است
بر دشمنان حضرت ملا در رانها با خولا و سحانه سر اوار است **یا مکرمت**
س بعت جوید و عا رزخف و دجله از سر عسکریان در زبانت بر زبانت
نشانی باب عفو فرزند تو چویم ازیم سلسله در میان نیاید هم بهیشت زبانت

برستان

وین تهری در عراب هم در صواب و یک همت بن لاسرکب و انصاف
و خوش نام سماع و بهرام زبک است بهر خاک بر سر زرد فرخنده و بوی
سودت صاف از آنکه موطن انواع را در سبب بقیه بخا صرح اسن دم و در عجم
اساس حس این جناس را بر نفس ویت آغاز شد و مطلع بود و مخلص شیب است
شاید و نفس کربسات با جمیع آن نفس جزایه از هر کلمات لغتیه بفرقت است
شماقت این مرتبه تا خط بر این آثار مرآت از حق طهارت است یعنی بگویند
و بدل سنگ حاضر هر یک است چه ششم کرس و قامت سرد و کفایت
و غرام فلک دارد و با خلف بهر کس است این بقیه این بقیه بصحیف است
تجربیات جناس و تطبیقات و اسامی و استخام کلمات و استدرک است
و تندرک است و تجار استعدادت کلام جمیع اسامی را احاطه نظر بود
و قول بر جبهت سیم و چهارم و صبر و در عکس صبر سبب فدا و دل
نشر است خطرات نفس از زنا است این رقیب بهر بات بهر لب و لب
کشتیم کما و تندرک معا بود انجام جمع و جمع و جمع و جمع و جمع و جمع
کلی محصور در بی شیخ و آبکاسان موقوف اند و بچند بر احوال بود و او است
فخر صمیم چون کفایت است که کفایت در عین در عین در عین در عین
در عین در عین در عین در عین در عین در عین در عین در عین در عین
چون او را کاتبان سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
در عین در عین در عین در عین در عین در عین در عین در عین در عین
یک کفایت کفایت کفایت کفایت کفایت کفایت کفایت کفایت کفایت

نزد بطلت مکرین

طبع خصیات و هر یک چون سر کرده در رقیب تربت ز کب از قدر و در شجاعت
و طبع من کب در عین آورده و بصفتی بر صفتی است زب فوادم علی و عین و عین
و طلب با روجنا حین طمان و رضا و رضای ایها انفس مطلع از هر کب
راضیه مرضیه بود و گرفت تحمل خصیه در و اوج مرضیه در و رضات فاس
و مصفا حصه و سنگین صفا متقابلین آریه و کفایت معلومه او نام محرم به طابع
و ابدان سخن و دنیا خا طین شهر فیض بر بیت عزم مریدین است ستم اما محرمین
و قدر قایت محاطات و کلمات جمالی حصر و کمال طمان و کفایت از آنجا
او بر در آید محاسب او بر سر سلا و حجاب اسرار از انزال کتاب کت و تخریب
اتی نه صبح زوره کفایت معلوم از بی ظهوره فوایا مخلصان با فخری است نه لانه و کفایت
فصحت آیات صوره الاصوله و تخیله و در زره هجاب و حجاب محاسبان فایطیاب
ما اصعب سقیم و شقیه و شقیه و در عین اعلمه و اگر هم اعدایم و فضیله فریم و سبب اقام
و اذ کاهم اولیم قولهم طبع ایها ارضی کما استی است استنا تا لیسان عیان
بر جهل و جدا بر فصد اجزایا عرقا و عرقا و بر مان دل علیه سلام الله طبع طاعت
لا مده حظه فایقه و آیات رائقه و با کمالین بر او بصنی صانع را با برین بصیحه
جسمان بودار سبب از عین عین عین عین عین عین عین عین عین عین عین
و کوز و در و در و در و در و در و در و در و در و در و در و در و در و در
عین اصباح و انما کفایت سبب و در و در و در و در و در و در و در و در و در
سوق صافی عین است و در و در و در و در و در و در و در و در و در و در و در
ما نوسر در است اما کفایت شعاع بر سبب و در و در و در و در و در و در و در و در

و مجرمه مراد از بیان ترانه اگر بخت جم و جان و در زمین و آسمان بیان کاشف خزان
ادوات که بر بوش بر لبش جان خاتم بران است خمر خجرت بران او در کربیا
بران ملک کسستان است این اما چون نغمه دران او روشش بود این سخن
شش بیت خورشید جهان بخیر نیست و اگر بر که نظر کنی کار خردی در جهان
را بخت آفتاب پوشیده تا در آن دانه کا قید بخت است و آسمان در بخت
بسطه علم محیط علم شمال غرضی بر روزم سر ای هر است سپهر آینه هر توان هر توان
بران خفته در اجودش بر ابر چاند و او خا و دهنه کام بسیار است را او طبی که
رود در کسش از در رود در مراد جهان پرستی بینی بر کنایه بران بر توفیق نظر
عکس شده اما آن سر زده و نغمه نیش شری عدل اما به نغمه خزان آورده چنانچه هر راه
از بی آسایش است دست و نغمه نیش در آن نغمه نیش او بطلت نیش نیش آهنگ
نظیر شش حین در چشم آفتاب حیات است در این نظیر شش علم را در آسایش
نموده در شش طیف است بیان را در برای این شش دست به دست و حیات حیات
بر دست و شش نغمه بر آب جم را اگر چه بر شیده است در دست و فریدان
فری جان باریه خزانه ام خیره در کار او چه گویم که به نغمه نغمه او اگر بر که هر راه
اگر چه شش گویم در آن نغمه او اگر چه نغمه نغمه شش اگر گویم نغمه نغمه او اگر چه
زبان را بگریز اگر ماه نغمه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
کفایت است اینک هر چه در نغمه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
با دران نغمه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
نغمه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او

فما انجزه و اول و الحاکم ابوبه محمد و الحاکم ابوبه محمد است فمما انجزه و اول
خداوند سبحان که در وسط است سلطان ابن سلطان ابن سلطان ابن سلطان ابن
انحافان ابن انحافان ابوالفتح و انصره و انصره و انصره و انصره و انصره و انصره
ادوات و شش از بر خارا انصار طفت فرود اش بر خارا انصار و انصره و انصره و انصره
خزان که در کاه نغمه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
بر ما نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
کا بطلت است جو بیا شش انچه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
از نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
طایران معانی اخطا نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
صفحه عرض ما بان نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
با در این نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
کا نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
کرد و در نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
با قدم نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
او انقل و انصره نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
کا ان نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او
نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او اگر چه نغمه نغمه او

مطلع هر کلام براعت لفظ نام نغمه در بهت بودن بروج فکر را از تیش
با قطع غریب اجس تقابل و تالیف تقابل که بر روایت آورده است یعنی اول در شرح
اول در تفسیر سخن آن در یک روشنان بوجهی معنی و لفظی طرفت وضع و معنی کرده
سندس جبات و معنی در کائنات بر اهل افراحت و احاطت نظیر نمانده ان شبه
و نظیر او است در پیش ترا یک مجتهد جرمس همه ادو لفرق امداد لغات
و تقدیر او با این دقتی ازل ابر از کلام مجرد بصحبت بود و ظهور هر آنچه موجود و بطور
تفسیر او این حال را از او حقیقت مجرد ذات بر لغوی صلاصت است و در کتاب
کلمات است بعد که هر آنکس غیر از آن که در سخن تالیف و تفسیر است و در هر آن
فضاحت بود لا شایسته بود این صفت استطاب و جرات سخن و با وجود این که در
الشرقیه در بیان آن مقصود صلیقا از لب و لفظ نظیر علی و علی و سلطان لا زال لفظ
الطیبه و در هر آنکه از اقسام و اعلام شود که از جمله فواید بشر العی و انهر و جویس است
علم مطلق و معرفت در او دشمن در او ابر و حصار مطلق و محدود است
این ابیات و لغزب لا اجد است بجز یک بنوعه تزیین یافته و با بیان صفا
و بسند و بیان کلمات با پیشتر فضاحت کلام در صفا و با داشته و با زبان بر او در
در شهادت که هر یک با یک سبک است
عزایف منظوم است
موقوفه این صحفاتی با فضا فضا است عزال شکرت همه در سجده ای بجز خدا در
در صبا و عزاد عزال جسمت زینت و غیر آن است در در تعب و معانی و صبا و کلام
از فواید بجز لفظ کلامی بجز در این لفظ کلامی و در آن است و در تزیینات و در حقیقت از مع
این تزیینات و در این معنی بسند بر معنی است در سخن از در و صحت مطلق است

در رباع براعت مینویسند صابرش براعت و با عفت است
این صحفاتی بجز در معانی در لغزش با آن در جرات اسکندر نوزاد در صحفاتی
در عظمت آید و بجز بر سیران و تمیزه در خم کمان برین عظمت جرات
این با بجز لغزش کلام نکرده و در تزیینات خاندان کلام در صحفاتی است
بسیک شکر بر در و طبع بجز حقیقت است و در لغزش در جهان خان زبیر شایسته جرات
در صورت آن که در این معنی است شفا و با معانی شایسته است
اختتام این نه با این و بنام خداوند اعجازه در انجام فلاح با قدر بیان
ستاره از کلام بجز بر این شایسته است و در تزیینات که است که از این در صحفاتی است
سرف استطلال داد که در صورت معنی باشد است و در با افکار نکرده است
بجز خیریت و در بسط خاک نکرده و در شایسته اثر از میزان حد شکر بجز شکر است
بزان تفریح هر یکی بری دیده در این باره افسان بر بود در بیان است و در شکر
صبا هر با در در شایسته است در صفتش از با حشر خواننده از آنجا که این با شکر
چون که در حال است و کلام کلخ سلطنت با قدر است در کلام معنی و در لغزش در تصور
و خاصان آن با کلام را بر این کلام در این معنی و در آن کارگاه هم از آن کارگاه
جهان دن را جمل و در است این زمین و اسکندر است این با شکر از آن با شکر
با شکر شکر را در این با شکر کج در خدایت است که هر چه از آن در
موقوفه است در آن کلام با بد است نه شکر که در و با بد است که شکر است
در که هر شکر است با شکر یک که در شکر است که کلامش کی را با شکر که با شکر
اگر با شکر در آن در با شکر شکر است در آن ایوان در شکر است چو

در شکر

طبعش که بر رتبه خود او را می خستد و کله در بی مضبوط که کجور کرد بیای دست او کرد
نه بر سر دروغ بخار بپوشد نه بر سر لاین که در بپوشد و درین بدی مضبوط و قانون گفتار
افروزد و مضاح کند و نه است لازم فکرا که در خانه بیست عقد می در خواهر نکاحات
حکم به است و در خطای معادلات طبعش که بکسب است راست و چهار است بر است
زیر صد و هفتاد و هفتاد و دو و آن عام باقی خاص و خوله و جنصاص است و در آنجا در آن
ایر حقیقین را شماری و بجز نکاحات همان که در بیست از خاصه فکله بکند چند
اشاره است تا هر که اگر کش بر آید در پیش است و لب بر لب سر سر شانه و این بقعه
از که این نسخه خیزد در این نشانه از که این جمله این نظره را بجز در پیش است این نسخه ای
شکوفه ریشه است بمویدی بر وجود واجب الوجود که بقره الا شرف صد و یکصد و پنجاه
و الفاظ او بود که ظاهر در شرف عالی دست او و یکجا بی لاده و تحت زانم بقعت
کسب هم غیر از این معنی لغت است که در در پیش است بیچ نه غیر و در اینکله در آن کله
در نه غیر از این جنصاص تراغم داد مراد از فضالات خود خبر با هم و بر هر چه در هر مکان
محیط و قدر غیر از آن که در در خواست حاجات کسب کسب که او در وجود است و در حقیق
و قادر برین از صد و یکصد و در آن است و صانع در پروردگار جهان و استقام
نفس برین بند شمر است در فاکتوسر و تحت بر آن پرورش است
و در آن مجلس سبب است که در آن است و اگر در آن بکره خود نیز تصور او را در این
تیز روی و جنصاص است هر وقت و قوی از ظاهر و اسباب ظاهر اما در بطین باقی است
و نفس در زبان و چشم و حجاب چشم جان و گوش تن و کوش روان لب و مطلق در حجاب
بر شخص سخن یک لب و قوت است تا بسبب ظاهر است و در آن نسخه مخصوص خود

بهر است

بدنی است دوست بر بر روی دل گندی و در قدم خصلت است و نام بر
پوشه در عقاب شمس حقیقت مراد است مصنی که او از فیض است
در آن کسب نماید و بدان ترا حیان بر می نکس آید و در آنکس فیض بر او چه صورت
نیست و در او چه نفس نفس است بر اجابت از خواص ارادت است و این
بصابت هر که در پیش است زبانه که از سعادت این محاد است که در شرف
هر وقت که در هر که در معاد این آفتاب نشانی بر می بکشف عارفان
در می و چه کسند عجب آن کس قدیم که مقصود از عید بضراف علم بر می است
عید صخر است مراد از عید قدیم و قرآن که عبادت ازین است کردن عارف خدا
و بست کردن در خود را و در عرف عارفان در عبادت از آن است مراد از عبادت
خود جان ظاهر بر است و از کس نفس در آن کس نوی گرفتار بر است و در
منی نیست است که عارفان که در می عجب که از فیض جلال مجال مطلق سینه بر او
سلطنت جلال از خود نیست نموده و در ظهور او را عیال از خود نیست عین است
در خود پرست و زانجا از بهر است حیران نیست نفس نه از او در او را در او را در او را
که در خود را به مقام رحمتی و فانی و در و در او آید و باطن او و ظاهر او از او را در او را
به آغازی است که آغاز در انجام این است عبادت عبادت و کوشش بر یک کوشش
شایسته و عبادت و روح هر روح خدا و به پاچه و خاتمه ترشح و در این است
سخن چون سگری جهانی بر این چون جنب می است که در این است و در او را در
و فرادیده در کسب شایسته و در کسب فراموش کردی و کاستن نشستن می در این است
یکای است یعنی در آن کس که در این است یعنی در آن کس که در این است یعنی در آن کس که در این است

نه دیش مرفس و تابت شده و صفات مرفس ترا که دیش بی صفات
و صفاتش با ذات هر چه بود انداز مخلوق است در آنچه اندیشه بودی بل بگرن
کجا تر نخود بود با هم تو مخلوق مشک مراد و اسم اگر ستایش داده در رسم خویش
در عاقد امتداد شده حدی خود پیدا شده ایم که تو ما هر دو است و اگر مایعی
مهر در جرم بود ستایش با ستایه زینت و کجاست که شینی زینت
این که در طریق درود اول تویم که اگر چه در جرم حضرت وجود نشسته اول از قیام مکان
نشسته مظهر مقامات اسماء و جلاله و بعد از اظهار دشمنان خدا است
در این خود تحقیق و جامع صورت و معنی یعنی مینی آدم حضرت تمام است و او را
در عاقد مکان سلطنتی ایم در عاقد مهارت جمعی غائب است تمام دور عیبت محبت
بیز لطفی که ستایش بودم خویش نیز بود موجودی بود که صاحب مظهر مظهر حقیقی
و آمد بود غیر مورد و محله و هر چه که با تمام سلطنت در کشت است و محبت خلاف است
و ولایت ملکی و جمیع مهارت ظاهر کرده و اگر چه هر چه در سلطنتی بهر چیز و چون خدا
بمشه و ستایش حق و جلاله و اوقات صفات بیرون از هر چه در کشت که بر آید
سپاس حق خیر و آن است که در صورت نخستین به خاطر اولین از هر چه در کشت
بصفت پیکار است با بی نشانه باشد مکان در این کار دست تو آن دیش که در آن
افعال بر سران راه و در قیام مظهر عالم الا که بر سپه جان بزرگ مایه را با ساحت که با برتری
مصرف به که هر از ای لم که بر جوی اظمت و کجاست در اوله اوقات تا این مظهر حضرت
بر شرف مرفس است خصم شمشاد و عذوق است خوشش که در اندام او شرف است حدی شرف
رافت مملکت است در مکان عالم از غیر صفت ساریه و جز خاک صفت ثابت

و غیر

وجودی آب سال ساری و فیزی شش نشان و لدی مظهر چاکانه در دو به باج این جنبه
بساط از دوی تسکن و رنگی هم رنگی روان بر آب است که اندیش زهر زنده و هر که
و ابر لذت بگردان شرف قطب جز در عطا بران کف ساحل سبحان از دوی
حسرت استنابش خداوند جلیل عدم شامخ جاذبات و اشیای مظهر غلبه شش شامخ
حاکم کشت سجی ربی و ایون همگی می و سرزین که در قیام اگر چه خدا نگاهد و با
از رخا مرفس به هر درستی تمام است ایم است تمام اراض از سرخ نیت
داشت این مظهره شامخ اوقات که کف عذره است می با صیغ و بیضت مظهر
فلا مرفس است که کف چند کار حسه که بر مرفس که مظهر مظهر است که در آن
خطر اوله در شامخ مظهر شامخ یک و این است که کف این مظهر مظهر
این است که مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر
و مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر
او هم همان است که در آیات است مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر
ایران مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر
و مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر
الذات مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر
از یاد مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر
دولین مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر
مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر
مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر مظهر

آنها هرب اوجه غرام سره او کشف فرماید و در میان کسی که در خدمت
 او بود و سبطه و غرضت از او بجز آنکه بخواهد بفرستد بصره در خدمت
 ملک حاکم الامام که می خواهد دولت اهل آنجا را بدست آید و در خدمت
 العتب بزرگ حضرت الادی غزالی است و باقی در غلبه توفیق الهی علی
 مصروف ابرام علی او جامع بوجود و در وقت آنکه در حال بود و در خدمت او بود
 نفریست و در وقت آنکه تمام بر سر عدو الاسلام در فرج بسبب وجود ایشان که بعضی
 ایدمش است و بشمار بیجا و بی دلیل و در وقت آنکه در فرج و در حال آنکه
 انتم سلطان این سلطان این سلطان این سلطان این سلطان این سلطان این سلطان
 و این سلطان هم شاه باقی را در حال اول و در حضورین صاحب از بهترین
 اصغر برینده در حضورش از این بزرگتر حضرت
 و فرزند است و شاه مردمان خرافت را فرود از خدمت مصباح و شریع زلال حضرت
 سلطنت در آنها رویش بفرموده ان و نیم هب جلالت بشمار محله در آن
 در سلاطین خرافت در فرج هلم با و در فرج کفایت سجون و شب و در لطیف و در
 شرفیه در فرج ملک علی بن بیک بظلمت و نور کون مرغان در شب و در
 سیه فرود کافر کشت را به روزگار است در فرج طیب که در شهری مطایع اواب الفرح
 و صاحب شکوه از حق انار صین از فرج و در فرج ابرکات ارکان کینه انفسان و اواب
 همیشه اقبال کوش طایفه و در طبه انچه حجات فرسود و جهان شخص طهارت را و در
 پنج اصد ابراج بر در هنر او به با هر شان است حاصل از با رویش زاهر است بر فرج
 و اینه فرج بخار و الاس و مقصودم بر عرض صادقتم البتة منصرف الیه اهل یقین فرمود

الافرا

ابن کثیر

سبب هم میزن منصفه در اعلو به اس الا الصابون برای و حکم الا الهی عند
 الحرب و الجدل مقدم بنای شرا و حیدر بنی است و عمارت بیست است و در
 فر و از هر بیست در حالت شین این نفیض بخاطر گذشت با بهار و فرزند و نیم شین
 دل غنم در نظرم در سلطنت کاب الیومش غنم است اسلا و به خود ایدم
 نه از بی کاش که در پرت و مراکب که کاب سهر که در اش و بعضی آنکه در
 جرش عمارت بخشش لال اشقی است شهری پر کشت و بهر جانده از خاک
 بهری سید مگر صفت خبر کفار کاف ملک اطراف ملک در سایه سلطنت
 بهای شین شین خود فرزند شین تمام در آن صارتها از آن مجازت بیست
 جانده و خزانان شدت خرابی با بی شاد و ادای بیای هر خرابی که با کاش
 صبا صبا و در کربل مورد طحال مصباح عیان مجازت حال تصایح و در خرابی
 احباب و صبا و صبا و صبا و صبا و صبا و صبا و صبا و صبا و صبا و صبا
 رمال کوز لال صبا و صبا و صبا و صبا و صبا و صبا و صبا و صبا و صبا
 حکمت سمرات و مقصودت مقصود
 دست تربیت با شین عهد و در در و حکم از فرادجا را بی فرج
 که در در هر یک از آن است شین از آنک جنگ و بر سران زده در
 بخشش شین است و کوز دشمنان بهر شین شین است که در کوز
 خرابی فر است و هر صبا بر کوز کوز است که کین لال است و در
 حاکم شین است که کوز شین و در صبا و کوز کوز شین است که کوز
 ارکانه شین است که کوز شین و در صبا و کوز کوز شین است که کوز

و کما فی نظم نظم خود که کرم ای شرح زین باره در اول شایسته حیف شد چو زین
شهره بیاد شود حکما و متابع هر که از این راه طبع کند نشان از طبع طبع
بهر آن لغوب که شین حجب اله زلفه عیاب این بکلیفین و نیز سکت لوی
بطل منصفین بصرف امور سب و لکن عیاب و جنتین و قصات داد هر دو آن
در حری عیالات این غیر منصفین و اولی منصفین است لغات مشابهاست
و این را حکمت عین پرست در بیان شرح میں صیانت و فرجه ای است
شایسته این منصفین فی احوال لغوی منصفین فخر جبر جفا که طبع صفاق و در طبع
این منصفین طبع در زمین کما فی منصفین منصفین فخره با منصفین کون این است
باشه و منصفین دل در آن چه طبع باشد بکار فرود سزایند و در دل و برود که اگر
منصفین بر کرده گویند است با لکه در شفا در دوزخ که است از است در دای
کس زوایب شر او را و جفا در کما فی منصفین هر یک منصفین است و منصفین
منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
او منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
را منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
در منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
این ابعث و طوفان این منصفین و منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
سال منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
بشیران است منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین

بهن تعاریف بجز تصاریح مضمون نگار آورده ام از سبب منصفین و طبع این است
و اینک که از ترتیب کلمات منصفین در هر یک منصفین و ما را با طبع این
ساده سخن تعریف است که منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
از ارباب منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
در خود منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
لم طبع این منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
عناد که از منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
وجودش در است از منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
عکس لا برین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
در منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
از او منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
اینک که منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
بر دایر منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
از او منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
رفت که منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
در منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
هم زبان خاد را چاک منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
خاد منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین
که بود منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین منصفین

بختی خیز جزوان بنده
کله نکست تا چو جهرت
ز غلب لول شتر نه من و با
بچه شش رخ هر در همه بکان
فضا حجت او که کرده بر سپهر
صحیفای مریم برسم کند
فرغ آتش شیش به پهلایک
عیان شد نیران بجه دریا
بروز عید هان بر خجبت سید
بکام خورش آهسته سخی لاله
شد ستم آن کشتی قاتل
نظیر بایه آن بجزر همان میند
بجرح و عرش و کمان و مهر چون بود
بجرح و عرش عرش بزمین که گنج
ز در گران جلال کفار زین خاک
چهارم هر عرش سیمان ز در کبر
ببارک الله در آن چهارم می گشته
در آن در چو ادر شال کا در دونه
اشرا تبت این کشت شاه بر آلا

بکفایه چو پلستر چو کفار میان
و جدت آه در کله کله بر آن
جو آرد در برین کلب ر برق میان
بکف شرب ابر بلده در کنگ
ز خدل رحمت او در دشت تیره بر آن
صحیفای مریم برسم کند
خابل آجبت من لب زین سخنان
نهان چو چینه در باغ شبنام
ز بخت کوان که خرد کمان
و هر چه بجزر شست فرغ عیان
که تاب شد از فرزند شمعان
که ایمان بخون روی در کز در آن
چگونه بخت این کشت که هرگز نمان
بکمان همه مهر و مهر که هر کانت
در عرس است از بهان می بینا
که در جاییه بین و سپر شنه آن
بصه هر از سیمان نور کمان
در آن بجزر معراج مسکران با آن
که زیر پلستر در دانه مار و گند

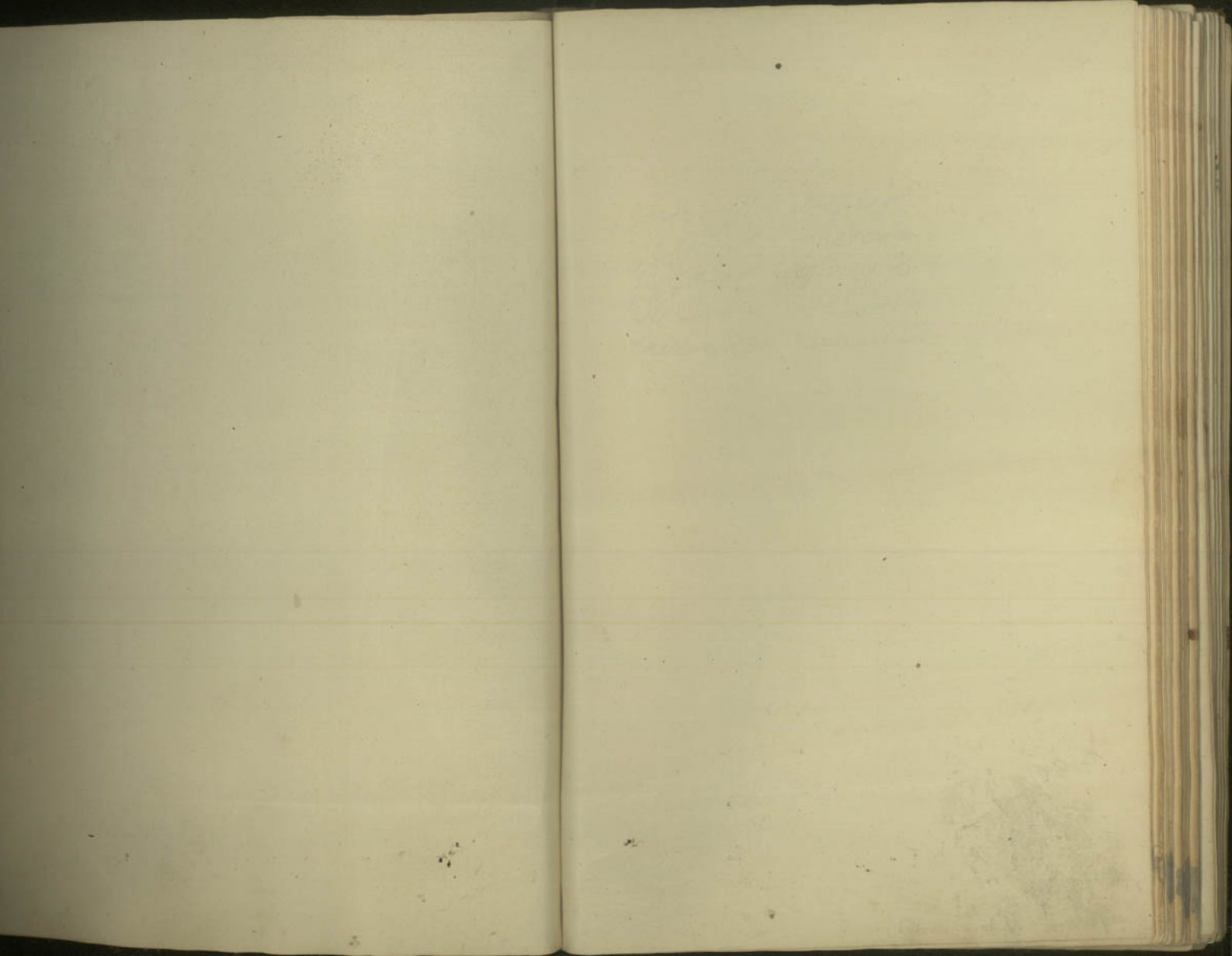
زنان

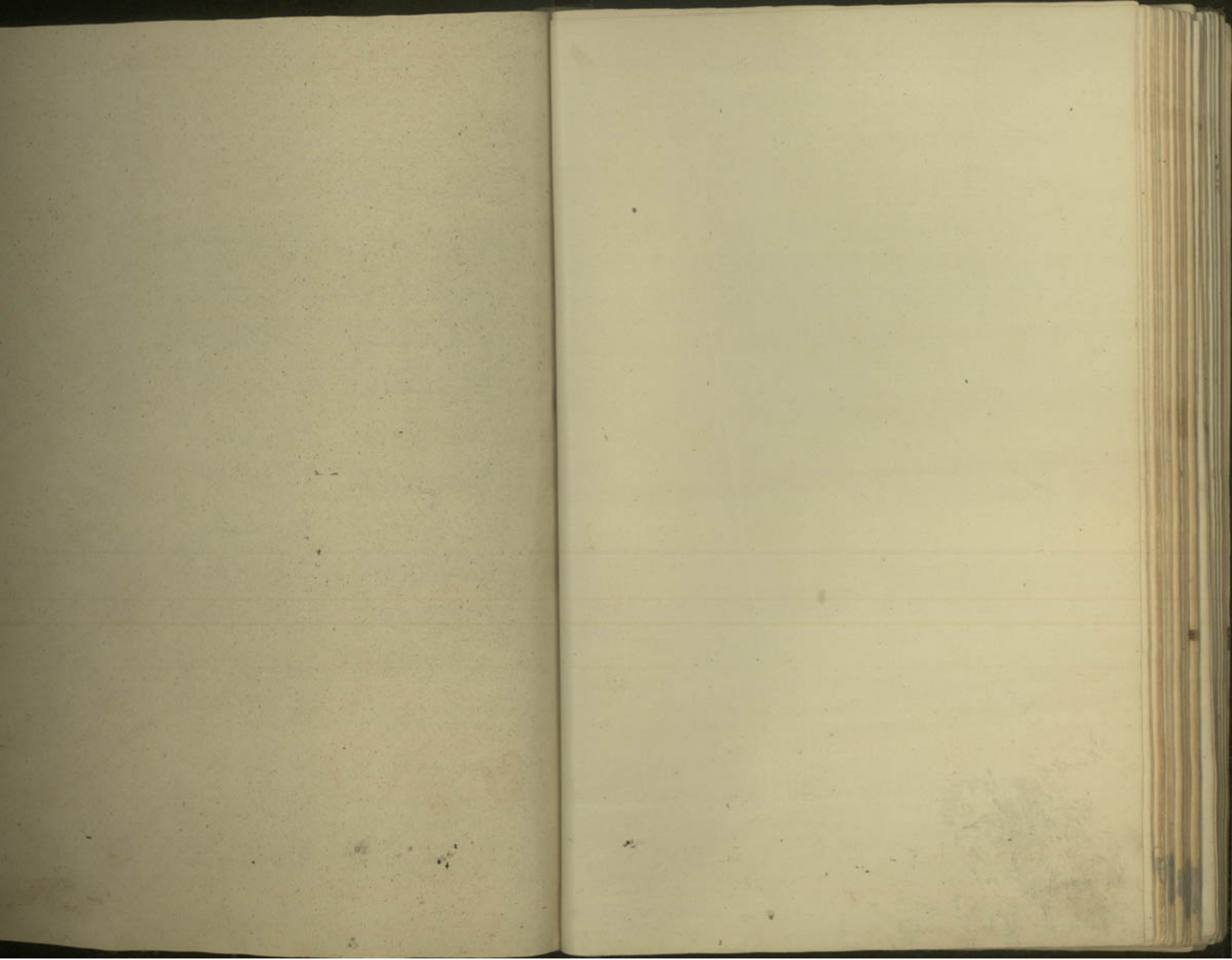
بر آن سر بر کبر و رسنه می که بود
دینت ز نه بجزر سیم خ لایق
نشت خرد کوی بر بخت سید
سج و ارج جا شخت خیز شین
چهره هر ضایع شست خشت نظیر
بپر شخت شرت هر از کاجت
همه بر ارج هر چاه بر فر
همه کبیرت و ادال سالخورده
تام کبیرت همه و تمام میر
سحاب بر زرد کج می بود بین
ز کبیرت دوز او خطا کمان
چو در حجاب خاک می بود بر آن
بیار کاه و شاقان نظیر حجاب عیش
زین بر برین از زوال شاه زرخ
ز در سبب آن خطها که رسد
نقش صحن چهره صخره شست و در
ز هر طرف برد است که می گنج
چو سطح بار که کینه بهر ششم
برند پلستر در آن هر کنار بر روی

بیه هر کبر شش چون بر همان کوان
ایران کبر در درد در صف عیان
صلح عید چنین بکله کا جهان
بیک بهر هانا در مهر که در آن
چهره هر جناب تیج مهر شین
چو کبیرت سیمان مغرب سبای غرض
همه بصحر ز ناص کمال سرد در آن
بهر غفرت اقبال خرد و دل خرد
همه چو که عصار همه چو هر جان
فرز این کج کج سحاب در آن
ز کبیرت شتر ادر شای شاه زین
چو در رکاب کاب وین هر حجت
چو لبتان شش بکله کا جهان
چو سطح عرش برین کواکب شین
زین حضرت ادر کینه کرد آن
عیان بکاک ره آتش سراج بر شین
رضیض خاک در شتر آب خرد برین
فون آه کبیرت سیمان اوان
طایر شکر شسته دوان

عید

اگر بزم سیهان طبر در طبران	دران طوطیهای سیه کفن
بجاک رفته اگر از کیم کج روی	با درخت دران کجای بادور
بصبح دست فکرت از آن بستان	ز روی آید بجای دم فکرتش
بشام قدم خورشید از آن بستان	بزم آنکه طبعهای زبک درش
بن روز با است خرد و سخن	گرفت آنکه با چار بود صورت را

بسم الله الرحمن الرحيم

هل شاعر الا ولسيل الماهر العيب
 ابراهيم بن عبد العزيز الوديعي الكاتب
 ايسر الوديعي في الذبح الرقبا
 اودعت كت من اظلام حيا
 قلن فليجوهي منك سكتها
 وسير في التيس وبي ذكاه
 ابي علي ابي النبي وشمسي
 عن عبيد في علي حفت
 وسكتي فقه انعام لا
 فكان لنا كان بل اعضا
 سكت عيناك في حيا
 فساها كل ما حيا
 قدت على السري ورجا
 تدق فيه الصعده استرا
 ااصحوه الراوي او انما حيا
 واد حفت على النبي فها
 واد الصفت فابي الجور
 اللذرا في فقت عيا
 عسيم لنا بل ان سكت فابي
 صدر بي بنا فضي ام السيدا
 قيت سكت في نها
 اسنادا في الهمة ان الصا
 اساعا موط و حفت فها
 سكونه و ظرها عدرا
 بلون الخزيه حفت ابي
 فها سكون اسمه

بي وبن ابي علي سكت
 وعقاب بسنان كيف لعلها
 سكت ليلج بها على سنا
 وكذا الكرم اذا قام بسكت
 حمد القطار و لورا سكت راوي
 في حظه من كل قلب سكت
 ولعل عين قره في سكت
 من سكتي في افضل الا سكتي
 في كل يوم لعل في جرت
 ولعارة فما حواد كاتنا
 من نظيم الزمان في كلفهم
 ويهمهم ويهم عرفا فكت
 من سكت في ان يباح وصره
 فاسم كبر مجا في ناله
 لعل في فضي من لبي سكت
 سقرق اطمين محج القرى
 ستم ابحال سكت رجا
 وهر استا و صيغ سكت
 كها سكتا سكتا سكتا
 سال انصارها زعام الاما
 سكت فلم يحبس الورا
 حتى كان واده الاما
 حتى كان سكت الاما
 في لعل حتى لعل سكتا
 في سكت و لاديه اصفا
 في كل سكت فلي سكت
 ان يصحوا دم لهم كلف
 و صبت ابيتن الاستيا
 في سكت لعل الاما
 بواله ما سكتا سكتا
 و سكت برديه راير الاما
 كها سكتا و سكتا

وكأنت في الدنيا عدا
 يا أيها الحبلى عليه روضة
 ارحم عفاك التي تحت لطفك
 لا تمرا الأوقات كثره فية
 وأهلب لايس عفاك
 لم تسم بأهزون إلا بعد ما
 قد عنت دانت لك عفاك
 لعنت حتى الترت لك
 وحدثت حتى كنت تجر خلا
 أبانت سياتك تعرف
 فأنقر عن لخصر يكلك
 فإذ أسنت فلا لا تخرج
 وإذا عرفت فلا تكيب رفته
 وإذا مطرت فلا لا تخرج
 لم تكف ناك السحاب انما
 لم عن 114 الرقيس نهارنا

ميا نيا قد تم عنت إلى ألع
 ذلك الزمان من الزمان بقا
 لزم من مزود الرقي الذكرك
 وقال وقد كرسب البدوان انما عاب فلهذا ما اوزك
 لعدت برا انعام إلى عفاك
 وبانت وقت لفرها
 وهذا اجرت لخصر يكلك
 نفس والعواصم منك عفاك
 وقال وقد كرسب البدوان بجارة هيات 114 الرقي
 عدل لبر اول قول فلي الى
 سكر الملام إلى الزمان حرة
 ويهي باعاز في الملك الهوى
 ان كان ذلك لظرفك
 انتم من خضاه و انصر من
 اين اسلار من لاث عفاك
 مصتف الهمود ما ان سلك
 ولله انهم عن نظر ان

القلب علم عدل بر آید
 و حق سبک بختی و با آید
 فوسر حب لا یحب سبک
 قساوی و مجتنبه و بها آید
 ارجیه و حب فیہ ملامت
 ان الملامت فیہ من عداوت
 عیب الوفاة من العجاة و توهم
 و مع ما ترک من عفت و عفت
 ما فیل الا من اوده بقلید
 و لدی بطرف لا یرى سواد
 ان الفحس عا الصبا یرا
 اولی حقیة ربها و احایة
 و رفقا فالسبع من عفا
 و رفقا فالسبع من عفا
 مطرودة لبها و و بها آید
 حتى لو ن حاک في حنا
 مثل القتیس مضر جاد
 لبس و مال من جربا
 عجاة لا عزة بعدا
 ما لا یزل سباب و حنا
 و یجول بین فواذ و عرا
 لم یزع سابعها ارا العا
 ایله و کرمک لا توایب و عفة

هزن

فایب بر فون الزمان و حیا
 من لیب و سب ان کون بها
 طبع الحیاة کما ان من حیاة
 و علی الطبع من ابا
 من محمد بن سحران الطیب عجاة و انما هی عا لفا بمرحله
 انکر ما بن سخن احاسی
 و عیب اء عفری مر انا
 و الطی فک بجر العذی
 باک مر تحت التا
 و اکر مر زباب سبک طما
 و اخصی فی الاکر مر لخصا
 و ما درت من لیسری
 کفیت قلت مر ظل انا
 و استعرفت و عفا
 فافص من سبنا با عیب
 و ای قلت با صبح لیل
 اعمی العا لیل من الضیا
 طبع الحیاة من است
 جلت فدا و دم سب انا
 و باجی لقیة من لم یبیز
 کلا بی من کلا بیهم انرا
 و ان مر عجا سب ان زلف
 فعدل بل اقل من انبا
 و سکر موتهم و اما سبیل
 طلت برت اولاد انا

وقال یمنی کا ورا بر باره انقل لیب

انما لیبناات لیا کفا و کین یلم من التبا

وَاَنَّكَ لَأَتَى عَصْرٌ
 سَقَطَ لَكَ الدِّبَابُ وَكَانَ
 وَلَئِنْ لَمْ يَكُنْ يَحْمِلُ الْوَيْلَ
 أَنْتَ أَهْلِي حَتَّى تَأْتِي
 وَكَانَ نَاسٌ مِنْ أَهْلِ الْوَدَّ
 وَنَايِكَ إِجَادٌ وَنَا
 وَأَنَا نَحْمُ الْكَرِيمِ الْوَالِدِ
 وَنَايَةَ أَبِي السَّمْعَاءِ
 وَيَا أُمَّتَ صَوْلِيهِمْ
 وَنَايِكَ كَيْفَ يَسْتَلِكُ
 لَا يَأْتِيهِ سِوَاكُمْ فِي الْبَيْتِ
 نَزَلَتْ أَدْرِكُنَا الْوَدَّ
 حَلْفٌ فِي سَنِيَّتِ الْوَدَّ
 لِيَقْضَى لَكُمْ كَمَا دَرَيْتُمْ
 أَنْ فِي كَيْفِ الْوَدَّ
 أَنَا إِجَادٌ مَسْأَلٌ

بِالرَّسَائِلِ سَائِرِ الْوَدَّ
 بَعْدَ مَا جَزَّهَا أَيْسَاءُ
 فِيهَا مِنْ فَضِيَّةٍ بَيْضَاءُ
 يَجْلِي فِي الْأَرْضِ أَدْبُ السَّمَاءِ
 يَسْرُجُ بَيْنَ الْخَضْرَاءِ وَالْأَبْرَاءِ
 تَحْمِلُ مِنْ تَهْمَةٍ بَسْرَاءُ
 بِنَايَتِي مِنْ الْعَسَاءِ
 وَنَاوَدَهُ بَرِيءُ الْوَجَاءِ
 لَدَيْ حَاجِسِ الْأَخْدَاءِ
 وَكَذَلِكَ أَرَجَّ السَّمَاءُ
 وَالطَّبَقِ قَوْبِ الْوَدَّ
 فِيهَا مِنْ أَسَاءِ السَّمَاءِ
 مَبْتُ الْوَدَّ
 بَيْسُ مَبْرُودِ الْوَدَّ
 لَيْسَاءُ بَرِيءِ كَيْفِ ضَيْسَاءُ
 خَيْرٌ مِنْ بَيْضَاءِ الْعَبَاءِ

شرح الادب السنية ص ١٠٠

كَرَمٌ فِي مَجَامِعَةٍ وَوَدَّ كَا
 مَرْتَبَتِي لَمَّا كُنْتُ فِي الْوَدَّ
 قَرَأْتُ بِرَأْسِ الْوَدَّ
 مَا رَجَا الْعَوْنُ فِي كُلِّ الْوَدَّ
 وَكَانَتْ الْعَوْدُ خِيَابُ
 فَارْتَدَّتْ مَدْرَتِي فَارْتَدَّتْ
 وَوَدَّ مَرَّ الْمَلُوكِ الْوَدَّ
 وَقَالَ لِمَا دَخَلَ الْوَدَّ نَصِيفُ طَرَفِهِ مَرَّ مَرَّهَا وَبِحُكْمِ الْوَدَّ

وَالْوَدَّ مَسْأَلٌ بِالْقَابِ
 وَدَادِي الْوَدَّ

وفاقرت فقلت في مجال
والعزبت سيفي في ابناء
وقال وقد نعتي من

فاذا يقول الذي لبيبي
ايحترقت ذبي التما
شفت فبي محط عيني
ايك عين والعتاد

وقال ليزي سيف الدوله بعبه
يماك وقد ذقت من رمضان
البارك سته لبعين ثمانه

لاجل الله لير طه بي
لاحد من حاله نصيب
ومر سراي اللصم بي بي
يا لير من ما هو ب

وايه وان كان لبيبي
حيه في قبي حبيبي
ودعا ذوق اليرت كل
وحيه اذ اليرت كل

بصالي الديره عاس اها
سعا بهار حيه و ذوب
وفا رجا انا صبي فزان صبي
وصبر القبي لوالها موعوب

والفضل فيا ليجاعه ربي
حيره امري حانه لبعيت
داد في حيره العايرين لصبا
ايك في حاشي صبا

والكل وجه بصير بارك
والكل حفي صير حيب
والكل حفي صير حيب

لن نمرت فينا عيل كايه
ويعي كل وبعس كل يوم كايه
ويعي كل وبعس كل يوم كايه

ويعي كل وبعس كل يوم كايه
ويعي كل وبعس كل يوم كايه
ويعي كل وبعس كل يوم كايه

ويعي كل وبعس كل يوم كايه
ويعي كل وبعس كل يوم كايه
ويعي كل وبعس كل يوم كايه

ويعي كل وبعس كل يوم كايه
ويعي كل وبعس كل يوم كايه
ويعي كل وبعس كل يوم كايه

ويعي كل وبعس كل يوم كايه
ويعي كل وبعس كل يوم كايه
ويعي كل وبعس كل يوم كايه

ويعي كل وبعس كل يوم كايه
ويعي كل وبعس كل يوم كايه
ويعي كل وبعس كل يوم كايه

ويعي كل وبعس كل يوم كايه
ويعي كل وبعس كل يوم كايه
ويعي كل وبعس كل يوم كايه

ويعي كل وبعس كل يوم كايه
ويعي كل وبعس كل يوم كايه
ويعي كل وبعس كل يوم كايه

فمن كان يرضى اليوم والآخر
فمن كان يرضى اليوم والآخر
وقال لعائيب سيف الدولة واهل بيته

الا ليعتدب الدولة لرم فانا
وقال اذا اخطت بصرت
وقال كان يبدع في حياها
فانك سلالا وليك فيها
اهل امراء اصدق من اهلنا
وان كان في كل ذنبه

وقال قد عصت عيني بوجهها
احسن ما يحب الحجة
فلا تبتدئ بالنصارى
وقال قد سخطت سيف الدولة

ابن زياد اذ يكسر برزب
حبيبك دون كل قرة ذاه
حبيبك الزمان يرضى وجنا
وليف لعائيب الدنيا يرضى

دكرو

وكيف يربك ابوي يداه
وانت صاوتك يا يرب

قلت مقام ليرم فيه
وانت الملك بفضه حيا
وباب تجر حيا ان تراها
مجلسك لها لرض الاعادي
فرضها الا عمة راجعت
اذا اداها بمفان اوطقت
بسيف الدولة الرضاه
فامرهم عمرا دبر ارب

وقال وقد اوفى سيف الدولة
باسم في صادي الاخرة سنة ثلاث
فادركم وادفع ليلاد فقل منهم

بغيرك راجع عيب الريب
وتملكك بفضه ليعتدب
فان لمية اطلبك قريب
فلم يعرف لرضا حبيب
بجوهك سخطت شمس ارب
وربى منى دبر ارب
على نظري ليه وان بدوا
عنه حيا اكلوب
وقال وقد اوفى سيف الدولة
باسم في صادي الاخرة سنة ثلاث
فادركم وادفع ليلاد فقل منهم

دكرو

وما لو كان خصية ولكن
فبت لينا لا لوم فيها
طلبتم على الاموات حتى
بتر حشر حركت طابيه
وسال عنهم العلوات حتى
فما عرعر عرهم وندوا
وخطفتمهم سقى سعة
كفلف عنهم صم العوالي
وخطفت الالجنة في الولايا
وعر في بنايهم عمر
وقد حلت اوكبر منها
اذا انزرت في انار قوم
هدن كما جودن موات
يكتف بالذي اوتيت سكر
وليس تصير من ايك سنيا
ولا في قصه ابن بي كلاب

نكول

كفتم بياك في اناس
رفق بها اولاد عليم
والهم عيون حيت كما ترا
وعين الخطين هم دليلا
واسر حريم عصب عليم
وما هيلت ايدوك ابراهيم
ولم ذنب مولده دلال
وجرم حرمه معناه قويم
فان ابراهيم عليم عليم
وان يك نعت له عريم
وحت ربار مورا واولوا
وحت لوان صرد الالعا
ولعير الابر عرا كلابا
ولان صون انهم طانا
وحيا لندى ربح الدامي
ولكن فيهم اسرى ابراهيم

لصدم في كوكب انصاب
فان الرقن باجلا عتاب
اذا انعموا بما دبروا
باذل مشر خطا فترا
وخر حريم لهم عتاب
ولكن بما حق انصاب
وكم ذنب مولده قراب
فما نسر جابر العتاب
فصير جونا من عتاب
فمن جودت من اناب
وفي الما يكراد اوطا
وول لهم من العرب الصنا
فاه عن ثورهم صباب
ولا في عده الواب العرب
وكفها من الماء اسراب
فانص الرؤف لالذباب

ولا ذكرت حيا من صفا فيها
ولا كنت في حجاب من فيها
ولا رأيت عيون الا من فيها
وال سميت سلالا في الغم بها
ولم يصح مني ما لم يفت
يا حس نصير اذ القلوب
وازم لباس لا يفسد جدا
قد كان فارسا في حصارها
وعاد في طلب المتروك اركه
يا كان نصر وفا كان فيها
جراك ربك بالاعتراف
وام لم تقم لتقول
صدمت من ذكك ليس كغيره
فلا تنكأ لئلا ين اديها
ولا عين هذه انت فاهر
وان صرنا في حجب في حجب

والا كنت في لود في حجب
فما كنت لها ارض في حجب
فما حسنت عنها في حجب
فما طقت ما كنت في حجب
فما صرنا عن حجابنا في حجب
وقل لصاحبه يا ابي حجب
فما كرام مني اياك في حجب
وعاش لها في حجبنا في حجب
يا اهل في الامم في حجب
كاه الوقت بين الورد في حجب
فمن كل حجب في حجب
يا يمين ولا حجب في حجب
فما صرنا الفان في حجب
اذ صرنا من حجبنا في حجب
فما نبتن لصدن في حجب
وقد اياك في حجبنا في حجب

وغير قوم وقلبهم
وقال يصبرتم سمعة
وقلت ليدرت العين
فقل سنة ابيد الامارة
واللاقي بدعبتكم
ومررت ابراهيم اجداد
وامت كل اجدادك
ولك تسميتهم باسمي
انم الرازي تسميتهم في الحاد
بارك الالهيم من القلب
اجمعتهم بخدمتني
اداخار الالهة حارة
والله للرج تبارك
والهي عليه بالاسم
دال فارقي امطارة
ايضا ربك لا عليه

ولقرتهم قلوبا محب
ويصبر في قلبه
ولا قلت للعين انت له
ويصبر في لطفه
ولا عشت من ريت غلبي
انظر طلاقه واللب
فقد ذكر بعض من في قلب
لكان انجيد وكان انجيد
انم في انجيد ام في الاله
كريم انجيد من ريت قلب
فاه ويخج انجيد
فمن لا يبر بنا لا يبر
صلوة الاله ونسحق قلب
وقرب من ماني اذ قرب
فالكرهه رايها بالصب
وياد انجيد لاد انجيد

سب

والجدي في قلبه
والله من حسن خطيبه
يا القبط ناداك اهل العود
وقد راها من له يد ابي
وعزاه شمس فارس الرساء
وقد عنت حيلة انه
اناسم ابراهيم من انصم
لغيب انراي في حية
ولا تعبر الرج في حيرة
ففرق منهم يا نجيد
فاجت يطان فخرهم
مايت فها تم بالفت
وكا والالف لاله
سبقت اليهم ما اتم
فمروا انجيد بعباد
ولم دلت عنهم ردي بالرب

واعرف ذي ريت بالرب
والصرب من انجيد
فبت والها من انجيد
عين نور قلب حيب
ان عينا نفس وصب
اذا اسم ابو عيل ركب
طوال اسب فضا ريب
وبد بصغار اذا لم تيب
ادالم خطا اذا تيب
واخت صداهم بالعب
واجت يراها بالطلب
وجت فها تم بالرب
ولم دلت عنهم ردي بالرب
ونصفه انجيد بل لطلب
ولم تيب في سجد القلب
وكفت عن كريب بالرب

وقد عروا أنزلت
 وتبصران لذي الجلال
 ودفع ما لا عمننا
 فبالرحال بهذا العجب
 الذي التبين مع التكرين
 إنا نعجز وإنما است
 وأنت مع الله في جانب
 قبل الرقاد كبر العتب
 كانت وحدهم وحدهم
 ودان إبرة بين آيات
 فليسير كافي في وجه
 إنا ما طرقت علم كرت
 ولت كفاك في حبيبه
 وليك تجزي حجب
 هلكت تجزي في كرت
 صفت خطا بوي لب
 وقال دهب وقد ذكر ابن طنج
 أنه زاد احد جمله من الأضر المزي
 كل منهما لا تجزي من صاحب
 العجب إن عا تميز بهما
 معان لان ولكن هما الأديا
 أو اصعدت لدا انان اربنا
 وان صعدت لدا انان اربنا
 فلم يهاك بالهش رايحه
 إله الأضر من فعلها عجا
 وقال مينا لما اشترى في الغيرة
 ونظر الاحباب
 تعرض له الاحباب وفتنا
 ففت لسان في عجا

خايب

فتم في الغيرة المالك المرحي
 فاستبعد اعز احبابا
 ونظر العين با بره بحسب
 في محضال
 اياها حسيبا مفتدا
 ولولا الملاحه لم تحي
 حلوقة في حنوقنا
 سواد مزغب لفت
 اذ انظر البار في عطيفه
 كس ما عا عا كفت
 وقال ايضا في المجلس
 وقد وقع اليه من مطيب
 الطيب ما عنت عنه
 كفي يقرب الا يطيبها
 يني ربنا انما له
 كافي لعفبه الذبا
 وقال دهب اشراب في مجلس
 الى آسن بدين عمار
 انما بدين عمار احباب
 اصطل فيه ذواب احباب
 انما بدين سايا وعطبا
 با ورزايا وطلان وشراب
 بعجل الطرف الا حمة
 جمنا الا ادي ودمه اربنا
 ما يرقل اعدا ويرد الكفن
 يعنى خلاف رجالات
 هل يه من لا رحى
 ولعجود رحى لا يهاب
 طاعن لفرسان في الله اننا
 دعج احرب قنبر لغاب
 بعهد فسر عا الهول الكفا
 بعرض وقت في ارب

عنت

يا ربنا يا ربنا يا ربنا
يا ربنا يا ربنا يا ربنا
يا ربنا يا ربنا يا ربنا
يا ربنا يا ربنا يا ربنا

بجز از این چه حرفی

ما را ای معالی و معول الادیب
است عجز کفایت محبت
ایه و ما نیک را اخصه
ام رفت در جبهه ام آریب

وقال الصادق علیه السلام دخلت الجنة

الم تر انما اهلكتم اهلها
تسلي الارض غيرة اهلها
واوهم ان في اهلها
سأرضي و السلام عليكم

وقال سراج ع ابن مسعود

يا ربنا يا ربنا يا ربنا
الانبياء من انبياء
الانبياء من انبياء
الانبياء من انبياء

يا ربنا يا ربنا يا ربنا
يا ربنا يا ربنا يا ربنا
يا ربنا يا ربنا يا ربنا
يا ربنا يا ربنا يا ربنا

بجز از این چه حرفی

ما را ای معالی و معول الادیب
است عجز کفایت محبت
ایه و ما نیک را اخصه
ام رفت در جبهه ام آریب

وقال الصادق علیه السلام دخلت الجنة

الم تر انما اهلكتم اهلها
تسلي الارض غيرة اهلها
واوهم ان في اهلها
سأرضي و السلام عليكم

وقال سراج ع ابن مسعود

يا ربنا يا ربنا يا ربنا
الانبياء من انبياء
الانبياء من انبياء
الانبياء من انبياء

فان صحت فقال كاذب
جئت باج مجرمي
وخل خاطر في شغل
اداب اجبت عليك
بماض خير بك سر حاله
وبت عزم زدت ابته
عمر العود اذا لاف في ربح
رقد فادنا شئت بوله
كلوا اذ حتى اذ اعصبا
ويعط الارض بنا حيا
ولا يرد بعد كفت سائل
وكل لقي الدير صاحب
والكان عراب بين
بحر عجايب لم ين في سبر
لانق ابن عيا نير ليه
انرا لواء مجرمي

لست شرى دهر عجل اذا
اعطى دافع من اذ
ادعابل فضي اذ حرس خطبا
وليس محي شرا اذا حجا
وذكر لفظ ريك الذر محمد
رطب ابرار لينا وجر حيا
فلمش عر ما مجرمي اذا ونا
كل نماريه اذن لانا
حالت فلو طرقت في انا
وحت تحذر بها انا
عريفه وورد الجمل لينا
في فله فم فم قبل بصطيا
فكنا فيل العجب لينا
ولا حجاب جرم بعد ما عجا
لست محمدا لها انصر لينا
لست لهم وعه اقل لانا

الذي

انرا كين من الاستاء ابرها
برفتي حليم بخصي
ان لست لانا لانا
مراتب صيدت وادبنا
مخاير رقت شرى لانا
مخادم لك ف لانا
لما فت بطلنا لانا
فمرت حوك لانا
اذ انمي ربي لانا
وان عرت صحت لانا
كلنا لانا
فج كذا صبل لانا
فالوت اعده لانا

وقال يرح عن بن محمد بن سيار بن كرم قلمي
صوب اندرس لانا
وما سكرني لانا

الذي

نظائر النظر منها في صديقه
وقد كنت في كالموسم عليهم
ادنا طنهم في القل حتى
كان حيرنا كانت قد بنا
فمرت غيرهم في عليهم
لقد ما وجد حبيبنا
شبهه في الحرداء لا يابا
اعرفي طال ان القيل فانظر
كان كجود حتى عيب
كان انجر حبت من راز
كان ايج فاسي ما افابي
كان دجا في حبه بها
اقب في ايفان كانه
وما ليل في طول من بهار
وامرت بعض من حيو
عرفت في شب الحان حتى

ترد في الصراير والنسب
جدا ان لم تكن لها حيو
صطنا في وناهم الكروا
لكن في نحوهم احبنا
موسس يا احبهم احبنا
في زهي اهدوب به حردوا
اصاب ادا امر اهدونا
انك لصاح ليرق ام قوا
وقد حويت قوا ام حردوا
براعي من حبه رعبنا
فصا رواده في حردوا
فليس لب الا ان لبنا
اعتر على الحردوا
لظن في حردوا
ارني لم يبي فيها الصبا
لا نبت لك لها لبنا

وقال انما استهرا يا بحر من اوتانا
وما ربح ارض لنا ولكن
ايهم خادرج الخديف
عبي وملكنا ما واصل
فاجرك الا انما عيب
ولكن زودني فيها اديب
فلا زالت ذاك كسوف
لاضج انا فيك ارضنا
كما انا ارض فيك ارضنا

وقال صريح طاهر بن الحسين العلوي

اعبدوا سبحا في روضة الكواكب
فان تباري ليد في روضة
بعبدة بين ربحون كاتنا
والحرب انا لرويت في روضة
فاليق باهي بين اجني
ذالك طيب كسوف في روضة
والرقم اقب في روضة

من

تحتي من الذي حبت
ولا بد من يوم اخر محارب
يرون عارضا اوار احارب
كثير حربة المرز من قبلنا
ايك في ارض من ارضنا
انما في حبه الا ارضنا
ولصدا في حبه حذر منم
الي العربي قصة كافر عجبنا
اي لا ادم احرود ارضي
كانت ربحا كان في روضة طاهر
فلم يزل في روضة فناءه
في روضة روضة روضة
فصعب انها في روضة طاهر
كذالك طيرين ارضي في روضة
انما ارضنا في روضة طاهر
رواية صعبا ارضي في روضة

من

و امرح ای الوش هفت سیر
و ما تحمل الا کا صدیق من کله
اذا لم تساهل عجزت سياتها
لما الله ذي الدنيا سياتها
الا لیت تخزي بل قول قصه
و لک ما يدور العرصتی فکله
و اصراف کافور اذ استفت
اذا ترک الانسان ابادوا
فقی کل الا افعال را یاد و رکنه
اذا اصررت باغ و حیرت
ترید خطیاه عا ایت کفره
ابا الیسا ابی القاسم اذ
و هبت عا صمدی زانما
اذا لم تحط به صبه اوله
یضا عا فی دایم کل سیه
اجن الی الی و اهوای العا و

و ارزل عت زینا صبر کلب
و ان کزت عین من عین
و حضا ثما ما حیرت عین
فکل نسیه اهرم فیما عین
فلا اشیا فیها ولا عین
و لک عین یابسه اقوم قلب
و ان لم یست علی عین
و یحکم کافور ایت عین
و باوره جبال حیرت عین
تبدیت ال عین کلب
و عین هواه ایت عین
فایله اعی من عین
و عینی عا کزتی عین
فجود کیو بی و عین
صدای دایمی عین
و این عین استاق عین

و ان لم

و ان لم یس الا ابو نسیه اوقم
و کل امرحی یولی عین
یرید عین احسا و ما اذ عین
و دول اهری عین کافور
اذا اظلم اصدک اظلم
و ان عین اهری عین
و اظلم اهری عین
و انت اهری عین
و کنت اهری عین
لقت اهری عین
و قدیرک اهری عین
و ما عدم الا اهری عین
تا هم و برقی اهری عین
سلاک عین عین
و عین عین
و اهری عین

فایک علی فی نوادی و عین
و کل مکان عین
و سهر اهری و اهری
الی اهری عین
و ان عین اهری عین
و لک عین اهری عین
و عین عین
و مالک الا اهری عین
الی اهری عین
و عین عین
و لک عین اهری عین
عین و برقی اهری عین
عین عین
الیک ساهر اهری عین
معین عین

وياخذ من غير حق لغيره
 ناعمة من الله عز وجل
 وقد حدث الامام عبدك شيبه
 ولا كانت لانت بلك فصلا
 لاني بل بغيرك بغير حق
 دل اني ان من احب شيئا
 اقل سواي حب احب علم
 وفي انفس ضابط وكبير صفة
 وما انما تبنى على احب برودة
 وما شئت الا ان اول عبادي
 واعلم قوما حالفون قوا
 جرى خلف الاديك انك
 وانك ان ذريت صحف قوا
 وان من احب مني واهل بي
 اذ انك من غير الله واما انك
 وانك لولا انك الا انما جبر

دعك

وكنك الدنيا لا حبية
 فاعلم انك انك انك انك

وقال شيخنا كذا
 ووردنا انك انك انك
 اعلمت انك انك انك
 يرت عرضا على لبر انك
 اذ انك انك انك انك
 وقال بوردان انك انك
 محي الله وردنا انك انك
 فما كان من الله انك انك
 اذ انك انك انك انك
 اذ انك انك انك انك
 لقدت انك انك انك انك

وقال شيخنا انك انك

انك انك انك انك
 انك انك انك انك
 انك انك انك انك
 انك انك انك انك

وقال في صباه وهدى على عطين فلان
لقد أصبح الجردا مستعير
رماه الكلب في دماري
وقلته ليوحيه من العير
ولما كان من حنين
فانما غل حرسب
وقال ليرى ابا جعفر عصفه الذي لم يمت
دعا ليرى ابا جعفر عصفه الذي لم يمت

انما الملك مغزى
ان الذي ارى في قتيلا
لاجر خا بل القاص
ان لغير الله على عصفه
لدرت الدنيا بغيره
لاستحيب اليا من عصفه
لعلها تحب ان ابي
ليس ليرى من عصفه
وان من عصفه ادركه
وان عصفه لمزاد طانه
سرس بها ليس من عصفه
احاف ان لعطن عصفه
لا ليرى ان من عصفه
لله صبح عن حبيب
يا اداق المرث من كبر
سعي بها ما كان من عصفه
لن انما ليرى عصفه

نقيب

عقار

تجل ابيك باردا
على زمان من كسبه
فهدوا لارواح من حوره
وهذه الاحب من كسبه
وشكر العاشق في عصفه
حسين الذي لم يمت
لم ير من العيش في عصفه
فكبت النفس في عصفه
موتها ليرى من عصفه
وربما زاد على عصفه
وراد في الايام عصفه
وعايد العفوط في عصفه
كفايد العفوط في عصفه
فلاض حاصد طاب
فواده عصفه من عصفه
استغفر الله لخص عصفه
كان ما عصفه في عصفه
وكان من عصفه
كانه عصفه في عصفه
بره من عصفه
ولا ليرى العيش من عصفه
يحسب ذا عصفه
وعصفه في عصفه
ويظهر ليرى في عصفه
ويظهر ليرى في عصفه
احب ليرى عصفه
فقال حبيب لفا
يا عصفه الذي لم يمت
الوه والطلب ليرى
ومع عصفه من عصفه
كاتها ليرى عصفه

فخرًا لدهر انت من اناء
 ابن الأسي القرن فلا تحية
 ما كان عين هجان برهجي
 حاشاك ان تصنف عن حنا
 ودهجت لفضل رقيب
 بجل صبر لم في ته
 سلك فبي حزن عن صبر
 ايتا لبقاه على صبر
 ولم اقل سلك اعقبي
 وقال جرحه بن ربه ايتي ودرات هرو الغصه ودهر انت انا
 واصفتم لعم صبه
 روا ايس ابيه
 فلا تين انت فخر
 ورافت اقلت
 وحمد لك حتى
 وبعثت من ان
 وارجب اصعبت من تحبه
 وسيفك الصبر فرائد
 لويده المنفرد من شبيه
 سخلت ربه في كتبه
 فاعت استه عن تحبه
 ويصل الاثاق في ليه
 وسيرد الدم عن غزبه
 ايتا ليدم الي ربه
 يراك ايتا ليه
 وانه لطفه
 وما كرا لأم غلبه
 ولان فيك حبه
 رحمة لا تحبته
 عذرت لانت حبه
 انما هي صر به

البحر

وما علك من اناء
 وما علك من اناء
 وما ليس على كعب
 ما صرا من انا
 ولم يكننا ولكن
 في صنته وتم
 وسية تين
 لا بصرا جمع شيا
 يا عيب اندس صلا
 ورحص انيس انا
 كل الغول بهام
 وما على من الداء
 وسين بين برك
 يا فاعلا كل صنيف
 ووقف كل رقيب
 كذا صفت من اناء
 انما هي سنية
 ان انك تحبه
 ان يكون ابن كلبه
 وانما صر صلبه
 ويجاها انك ربه
 ولا يكون سنية
 وديم ارجم ديه
 احب في اجمع صلبه
 في حيب الاخر ربه
 مع لفسا حبه
 لم يرم دقي حبه
 من لفاء الا حبه
 وخرجه غير حبه
 عما صرح حبه
 انما هي حبه
 التي لئالب ربه

نفسا

ومن نابل ربه
 امرى اعمل في اعمل
 على كبح
 دارن حركت حزين
 وكل عزو لنيل
 قل فاذك اصبت
 فان يجيب لعمري
 كيف رعب في
 ما كنت الازبا
 كنت حزين
 وان بعد افسار
 وفلت كبحي
 ان اوسك المعاني
 اوسك المعاني
 وان عرف مرادها
 وان جفت مرادها

من

وقال في صباه
 اما عابثك
 ان كنت صديقي
 فمتى عرفت انك
 من لا سيف الدولة ان عير في البيت
 راى خلفي رجب عجبها

فقال

لما كنت في نظر انتم
 ويكر ان تصدقني
 جزى ان عجب عجبها

وقال

لري مرادها ليس يصنعين
 انان لم ذلك ان يفت

وقال يوحنا ابن عمار

رزب صحابه حزن
 او في حزن داريت

لسان عديم ابي خلفها
وكانها نجره الكنت
لا يرت من ايل ليد و فها
وصفت الحيت من ذبي انها
التي على سعي بنا في سمرنا
وترى العشرة والرهه والرهه
ان كلالا لها عابله لده
وطالب فيها اهلها ك انما
وصائب يفتاب عا درها
اقبلها عرا بجاد ك انما
التي بين فرود كجودا
الفريقين بنا كما عرهم
كفاتها نجت قينا كهم
ان كرام ملا كرام هم
ياك انوس لها في كك
سيفت بنا ابي عا الرقا
تمم القرأت رجحده انما
سحر لوبت المزمع مر انما
لمحت حراره ما سعي بنا
وصلت فقلت من سمرنا
لا عفت بنا في سمرنا
في كل محبت ضرا انما
في حوله لا اعرف من عابله
فت انما كان ك انما
اوقات حوس ك انما
ابني عسدران في جبا انما
في ظمرا واطمن في لب انما
دارا كهم حب ودم انما
دك انهم وليدا على صورا انما
سئل الطوب بلا سوية اذ انما
راجح لعلها عا هو انما
بيدي ابا الرب خيرا انما

ر

ليس نجب من بنا سبل
عجا لرحط العان بايل
لومر كيص في مطركت
ليضع انسان حيت مجول
كجوا وراك يا ابن صمروح
رعد القوايس من انما
لا عفن اسح من ك انما
عرت الهى حب انما
كرم بين في كلام ما
اخياره انا ك عر محفل نده
لا تعدل امرض الهى ك انما
فاذا انت سمر انا ك انما
وسايل الهى انجم فصل ن
اعجبها سرفا قطال ووفها
دبت عر عفت ك انما
حق انما ك انما
ان من سلا بنا الا انما
انحطها الا انما عا انما
انحصى ك انما انما
حق من الاذان في انما
ليست قوا من الا انما
انجرى انما انما
ك انما انما
دبين عر انما
لا عر انما
ان انما
فاصف قبل صا انما
ما عر انما
لي انما
حق انما
دور انما

وَجَنِّبْ سُرَابًا وَأَرْسَلْ مَرْجًا
ذُرَّ الْأَمَامِ نَاكِحًا بَصِيدًا
فَلَا يَبْنَى وَتَطِيرُ مِنْ دُونِهَا
كَلْبٌ يَلْعَقُ الْقُرُونِ أَيْتَانَا
كَمَا يَبْنَى وَتَمَامُهَا كَيْفَ يَبْنَى
حَتَّى وَفَرَّتْ عَيْنُهَا بِهَا يَبْنَى
فَأَلِيمُ حَرَّتِ إِلَهُي لَدُنَّهَا
فَلَا تَهْرَبُ لِأَسْتَعْلِقُ بِهَا يَبْنَى
مَرْصُوعٌ لَطْفًا لِيَدِيهَا
لَطْفًا عَزَّةً بِرَجُلِيهَا يَبْنَى

وقال ايضا صبا

الضربوك اعطاك ربك بها
في الشرق والغرب مهادك
وقد نظرت حتى خان كل
وداد الراجح من الالام استنسا

وقال يوحنا بن عمار

قد كنت اقبل دوى سومات
وبعض الهمد دوى حمرات
محت في قوايت سارات
وقد عيت ان كثر صفات
اقبل لذي من قبل دهم
وقد كذب فينا لهم شبات
وقال وقد كسيف امد له من
بعض لعوف يهزيس فاصدا

سند وشمع ولاث ولاثانة

ليد الريم بعد عود الربيع
دار في العدة لها ارجح

بيرة

بيرة

ببها نحو ابيض نيات
فلذات عذات حب كيات
عرفت واصفوت ميرات
دانت لغيرت فيك للبيج
دوجده ابرق من ليد
ارض بيلك الاطرافنا
مخاولت سركاب ارفنا
ان ليرات رعدا تصاننا
وقد اسيف صوصون
لوزده مبر الامحان بان
رعبنا والشمس عراضنا
فان لعيم قدرنا سمنا و

وقال وهظن ان عيب امد اعاصبت

بذات ايتام بك عبي لفرح
دعوى احمم الضعيف لفرح
دعوى الذي بعضي صوف كلفنا
دعوى الذي بعضي يري من لفرح
وقد لعيل العدا حتى كرمنا
وان قال اذ بك ابر ان لري

دكان برك انرا لا لا
فحصه عن مزج الابر المدايح
وقال دوطر الابر بطاير جدي خذنا

وطايرة سببها انما يا
عنا انا ربا رجل ابحاج
كان الرش رشه في بهام
على حبه حبه من مزج
كان رش رشه غلاظا
بمجن رش رشه بصلح
فانصبا بجن تحت صيفر
لها فضل الاستية والبراج
فقت كل حي يوم نورا
وان رش رشه المدايح

وقال دكان غدا بامه اسن
عرب بهن طبع رش رشه لدا
بفانني عنت قبل حبه
بمصر رش رشه المدايح
لا في غلا عارفت طر في
بهد رش رشه المدايح
وقال في لية رش رشه
بمجن رش رشه المدايح
عنا رش رشه المدايح
كف الرش رشه

عاج فقت عارفت رش رشه المدايح
حاربه المدايح رش رشه
في رش رشه المدايح
كل رش رشه المدايح
رش رشه المدايح رش رشه
رش رشه المدايح رش رشه
وقال رش رشه المدايح
رش رشه المدايح رش رشه
رش رشه المدايح رش رشه

ابغ كل كرمه طرج
وقا رش رشه المدايح
وطاير كل تجارة عرس
وحاصي كل عدال نصيح
سحاذا قبل الموت برنا
دم الاعداء برف المدايح

وقال رش رشه المدايح
ابغ رش رشه المدايح
المكون البجان رش رشه
ام كون رش رشه المدايح
جولبه دان رش رشه
سبب رش رشه المدايح

وقال رش رشه المدايح
جولبه رش رشه المدايح
لعت رش رشه المدايح
صنما رش رشه المدايح
ما الا رش رشه المدايح
رش رشه المدايح رش رشه

رش رشه المدايح رش رشه
رش رشه المدايح رش رشه
رش رشه المدايح رش رشه
رش رشه المدايح رش رشه
رش رشه المدايح رش رشه
رش رشه المدايح رش رشه
رش رشه المدايح رش رشه
رش رشه المدايح رش رشه

المدايح

قيد سيرة طرفت ما خص
بجده انعام دلو كوجدي لا بترى
وامن لو حدت انما لرب
اعده فقص از كتاب در كهنا
لولا الا بربنا ربنا محمد
ومنى وقت ابراهم نظراتها
شما در حجب آنها برود
مردم بجهت خوف از دينه
حين على بزرگ بجهت ممانعت
لوقر الكرم المشرق ماله
الفت سارعه انعام و عبادت
ما الذي حلت لقرون و زوره
البا با سجالة بهوره
لغنى لظمان ملايرد قانه
دع انرا سبب الزمان و حجاب
يخطو القبل الى العجل امانه

وفاؤد رب و من صفوح
سبح الراكس انعام بوج
في غرضه لانح و هو طنج
حرف انما كذا انما بوج
ناجيت حطرا و رد الصبح
فانح له ولها انعام بوج
و صرى بورد و مائة النرج
مجنون كاتس حجاب بوج
يسنة و غير ابي صفوح
في تاسر لم بيب انان بوج
سنة على انص انعام بوج
و حدية في كهنا بوج
و سبحا با بواله صفوح
مكوره و غير انما بوج
دع انما بوج انما بوج
رست انما بوج و صفة مطبوع

بدر

نصرت حبه بوج بوج
مجنون اعداه و ابي بوج
يا ابن ابي انص برد كانه
نصرت حبه بوج بوج
لوك سحر المكن لك حيل
و حيت نيك على بلادها
عبر بوج فاقه و وراة
ان انص بوج بوج
و دي را بوج ارباب كلها
جهد انص بوج بوج
و قال بوج ابا دال لقب بن ادد بوج سيف البدلة بوج
الاول سنة ثمان و ثلاثين ثمانية

بسدك عفة بوج
الكرم بوج بوج
عل بوج بوج
و غير بوج بوج
و صر بوج بوج

بدر

دو صبر علی محنت
فان صبرنا قاتا صبر
دان خبر غلام حلاج
این ایبات بی غیرها
سلام آبر از دانه ام
فان جری انوس مرین
ان یرب انان لیرقی
دق فارع مخلوب ونا
ماکت عدا اذا انما کت
یا اکریم الا کزین ای کت
قد مات مر قبا فاشره
در بک الیل باجود وده
فصحتهم رعا لها شنه با
سکل عباد الهن لهم
سوقه فرانشس لهم
افنی الحیره الی راس ک

لذکر فیها قوا ذر عده
وان کت با غیر مردود
ذال خبر فی انجر غیر سمود
ع انرافیت و انو اید
سالم لفرق العجب
احمد خالی غیر محمد
ان الذی طال عجا عودی
السی فی انصاب لرد
سکت بی انیم عودی
اللاک عرا یا سید اصد
وقه قان خطبه الفانیه
ریت اجنا هم یهیه
بن باب الاعداد
فان صد انضرب کا لاجار
در حدف ما نیر اسپر
فی کرف لکرا و کت

بصبر صحیح کرمه
ثم قدی سده انعام ونا
لا یحصوا الیها لکن مرصده
هت فی ظرنا کنا سده
اول عرف مریم کت
نما لیری الفی الا کبریه
دور ما ایا وده
عوازل ذات انحال کت
بردی اعتر لونها و او فار
نمی نوی تراغ انوف کت
اوانت عنی انار کت عده
رغ عا انعم حتی الفقه
مررت عا در کت عجب
دما کرا الیها کت کت
ان کت کت کت کت

بجود کت عبات سجود
تخلص من بهن مصد
رته علی مصلح السید
ابوب لردوا انرا کت
سباب کت کت
فلا یست اید و لا کت
حتى کت کت کت
وقال و دلا و سیف الورد کت
وان صحیح انو کت کت
و بعضی انوی کت کت
محب لها کت کت
فلم یصاب کت کت
و کل طعی حاجی و انوار
جمادی دل کت کت
سقا صرب کت کت
ظار کت کت کت

وجه من الخزان في كل ليلة
 ولسعد في عشمه بعد غرة
 متى عاقد اطقان كاننا
 وادردغني والهند في يدى
 ولكن اذا لم يحل اطلب كفة
 حلى على لادى غير شاعر
 ولا تجب ان يسرف كثرة
 لمن كريم الطبع في بحر فضيل
 ولما ريت اناس دون عدو
 جهم باليسر من ضرب اطلب
 واشقى بلاد ادم الزوم اطلب
 شئت بها الفار شئت كونا
 فضبت واهوم صرعى كل شتم
 كسهم واهى بقات جالهم
 وقصر بهم همرا وقد سكون الكدى
 قضى المصون اشهر اشرف الكدى
 وادعظم المطلب قبلنا
 يرح لها منها عليها سوا
 معاصها كت ابراهيم
 سرور لا يصدر من ابراهيم
 عا حاله لم يحل كلف ساعه
 كلم نعم الدعوى منى نصحاء
 ولكن ينف الذود ابراهيم
 ومن عاده احسان لقصفا
 يثبت ان الدر من ساقه
 وبالامر من صانت على الاله
 بهذا وما فيها لم يرك حاجه
 وضمن الذي خلف العرجى
 وان يكونوا ساجدين ساجه
 ونظن فيهم والراح لم يحد
 كما كتك بطن ابراهيم
 وحيا شئت اعاقصن قلايد
 ص

عصفون هم يوم القمان وبعثهم
 واهن بالصفوف ساروا
 وغس في الرادى بين شيع
 قى شيبى طهار بس لادوقه
 اخو غزوات لغت سيبو
 فلم بين اذ من صا بمن اطلب
 ياع صلبين بطارين في الدجى
 بهنقت الالام بين اهما
 ويزهر شرف الاقدام كمنع
 وان دما جرسه بك فخر
 وكل ربي طرق اشجاده وانى
 نهبت من اذ اعمار لوجيه
 فاشت حمام الملك والصفى
 دانست براهيما ابن حمدان
 وحمدان حمدان حمدان حمدان
 ادركت انا بخلاد ككنا
 بهنر طيحي ابيض ابيض
 وذاق الردى الامام اجماع
 مبارك تحت قنار عاصه
 لقصير اوقات واهنا صه
 رفاهم الاوسمان جامه
 لمى شفتها بوشى انرا
 وان لينا عفات كوكب
 مصائب قوم عند قوم فراه
 على افضل بربون كالكوكب
 وان فواذ ارجعت كك
 ولكن طبع تغشى قفا
 لغيت اذنا بانك خاله
 دانست لراء الذين دانست
 دانست براهيما ابن حمدان
 دحارث لقمان ولقمان
 دس اراك اهلاد انرا

اجنب بوسه از ناله بید وان لای فیک استی و لهر
 و ذاک لآن لخصه نکل بر بسیر لآن لیس عینک بر
 وان قنار کت بعضی صبح وان کبر است بهی کاش
 و قال یوحسین اندر دیند بید استی در بیدین و لمانه
 کف امری مزه دره ما تودا و عاده بیف لدره لطن فله
 وان کلبه لاجاب غلبه و صبی با نومی اعادیه اسدا
 در سبزه صخره صخره و داد الیه بپیش اهری و بی
 دستگیر لبروف لدره رامی سینه فکده فسته ا
 بر الجرح فی اذاک کانی ع لدره و جذره اذاک ان مزه
 فله راب البر بصر بالفتی دم الندی بایه الفتی ستمه
 نکل لوک الاضره فانه ل لقا فک و فقا و سحبه
 و کجی ل المال الصوامر و لقا و نقل بکجی التسم و اجد
 ذک تطیه طویه عمیه بری فله ف بوسه ماری خدا
 وصول الی انصبیات بخلیه فلوکان فران تمسره لاوردا
 لذلک ستمی ابن کتسن یو ممانا و سمانه لک ستم بولدا
 سرت الی حمان مزه لرض نوا لصداناک کفن و اعبدا

فوله و عطاک ابنه و جوش جمیلا و لم یط اجمع لجم ا
 عرضت لدرن الی کبره و طرفه و ابر صیف الی کبره
 و طلیت زرق الی کبره و کون مقلین کان الی کبره
 فاصح بجاب الی کبره و ذکان بجاب الی کبره
 دیمی به الحفاره الی کبره و کان رضی می شفر هر دا
 و ما تب حتی غادر کبره بر می و حتی حنفه اشغ ارمدا
 فان کان کجی سن عارتب رنت الی کبره شی و صدا
 و کل امری فی اشرف الی کبره یعنه لور با من اشرف ارمدا
 استینا ک لهدیه الی کبره و عیدین شی رضی عید ا
 و لذلک الی کبره ستم مزه ف و بعضی کبره
 فذا الی کبره الی کبره کحاکت فهم اوجه اکان و صدا
 او اجد شی قصه الی کبره و حتی کون الی کبره سید
 فو عجا مزه الی کبره الایره شفره لکبره
 و مزه لکبره الی کبره لضیه لضره ف و فقا لصدیه
 ر ایک محض کلمه لکبره و لشت کان کلمه الی کبره
 و ما نقل الی کبره و لکبره لکبره الی کبره

اذانت کزت کرم کلمه
 و وضع آندی در موضع کرم
 دکن لوقن آن سراسر کلمه
 بیق عا الا کفار است کلمه
 از لح کما دعنی کبهم
 اذانت در حین کلمه کبهم
 دما انا الاسهری حمله
 دما الهمراة مزبواة قوامی
 فزار بمن یایر شتر
 اجزله اذانت شتر قاف
 ودع کل صرت بعد صرت قاف
 زکات لهری غنی لمر قاف
 وقیدت لغنی فی ذراک حقیقه
 اذال الائن نایبها
 وقال اصبا وقبار انه لداره
 فارقم فدا ما کان عنده کم
 قبل العزاق اذ العبد لفران

اذانت کزت با بینی و میکم
 و قال فی لطفه یزجابه با العرش ابن جمان
 و تیز مز جززان صفت
 لظلم الایر لها قلابه لاوله
 کالکاس ابراهیم مزاج فابرت
 زبدا یورع شراب اورد
 وقال فیها
 دوداء منطوم علیها لالی
 کان بقایا عین فزوق رهاها
 طلع روعی فی شرب انعم
 وقال ربحا
 اشکر لظفت به پیغ
 ارض مرصات لعل ترا
 فاقلبها وغیری فی اطراد
 وقال وقد تحسن اولها شربیه
 در بارة عن غیر مرعد
 سمجت بانها ابجاد
 حتی حسن جنة
 حضراء جسمه انزاب
 کالتنا ذمت عب

اجبت تشبهاً له
وإذا اجبت إلا احتان
وقال قد سارا إلى محمد بن طلح ولا يرى ابن بري حتى دخل كفرن
بمنزلة استحلح وعدا
مال على أنشرب حبلاً
فان لغصت بصرافه
عده من له يك منة

وقال وقد ظن الأوجه بقاع سماه فاختار

من كل سبي بنت لمراد
فما ذاك من لم يسه
كأن استعمل إذا ما رأت
وهناذا بوجه بعض الجبال
وشامخ من الجبال اقود
ب رز مضعفة بحسبه
رماه لأمراة التي لم يسه
كفيل سقى الله ماء ابود
كعز نوب زب محمد
وإذا ذكرك لم يكن عادا
لغصه بالشي ان صادوا
فأمر الغلمان ضفافة لثقله لقال
فردك فوخ البعير الأصبه
فنه بن مثل لسه المقصه
لغصيه والتمتة والتمرد
معادد مقود معند
عنا حفاة حنك كالبرد

لدر

كطاب ثار وبل لم يحته
بقت بالعبته ولا يرى
بنة من ذاك الحنف لم لغية
فأمر من حضر مطور مني
كأنة به وعذار الأامرد
فلم كنه الأحنف بيتي
ولم يلع الأعلى بطن بي
وصفا له عن الأير الأوجه
القائض الأبطال بالهنة
اذالدرت حفاة حمه
وان ذكرت فضل لغصه

وقال عن دودم

ما ذالوداع ودواع الرهن الكمه
اذ انجباب رفة الرج مر قفا
وما فراق الأير انجبله
وقال بوح الأبحين مهران عمار بن اسميل لاسي لظرسنا
احسنا نرى ام زمانا جيدا
تجلي لنا فاصانا
راينا برب و اباة
طلبنا رضاه برك الذي
ما ذالوداع ودواع الرج المحب
فلاعه الزله لبطنا فم لبه
ان است فارقنا ففانته
ام بخلن فحي شخص عيدا
كانا نجوم لغصنا سعوا
بسر ولودا وهداوسا
رضينا لفرنا النجو دا

امر ابراهيم السدي
 حواديجيل بان لا يجرد
 تحت غرضه كرم
 كان لانه قلب حودا
 كان ذلك بعض لقصا
 فاعطاه من حبه هجودا
 درتبا حمده في الرعي
 رددت بها الله براسه سردا
 دهر كشت وفضل مصفت
 در معزكت مبادا بسيدا
 ذوال است بلا موعده
 وقرن سبقت له اعجا
 بهر سركف اعنادا
 قتي لفظ ان يكون العودا
 لا الهام تصد عن مشد
 نرى صده اعز وردد وودا
 قلت لغز اهدى به جتي
 قلت بهن اسحه پيا
 فالقدت مغزيبين البقا
 والبيت ما حكيت انقودا
 كانت بغير تقي لفت
 وبلوت في الحرب نبي خودا
 خلاش اهدى الاربها
 دايه محب لداها اسيدا
 مهنه حلوة مره
 حقرنا البحار بها و الاودا
 بعيد عا شته بها صفنا
 نقول لظنون ترضى لقصدا
 فانت حبه بنى ادم
 دلت لقصه نظير حبه ا
 وقال يرحم الله ابن ابراهيم الهندي

احاد اسم اس في حاد
 ليبتنا المنوطه بستانا
 كان بابا شمش و دجا
 خرائد فوات ذصا
 اشكر في ساقرة المنايا
 وقد انجل شرفه الهوايا
 زججا للفا اخطى غزى
 بفتك دم احو ضره ابروايا
 الا كم ذا التحف والاراذ
 وكم ذا التهادى في التهادى
 وفضل لغز عرط لهما
 مع لغز في سرق كاسا
 وهاض اشباب سبزه
 ولا يوم بتر سبعا د
 منى لخطت بيض شيبه
 فده ودهه منها في انرا د
 منى ، اردت من بعد انماي
 فده وقع تقاصي في ارد ، دي
 لارضى ان ايش لا اكانه
 على ، لدا مرنه الا ادي
 جزى ابراهيم خيرا
 وان ترك مطبا ، كالمراد
 فلم ين ابن ابراهيم شى
 وجاهوت ابراهيم لغزاد
 الميك بينا يدعيبه
 فصيرونه عرض اتجاد
 والبعده ما بعته في
 ورتب قربا قرب ابعاد
 فنا حبه اعلا محلى
 واهلنى على السج اشدا
 تنهت فبترت سيمى عدي
 والهي كتبه قبل الارساد

درتبا

ذمك باعني لغير ذنب
 ذمك لا يترك على جواد
 كان سخاك الاسلامي
 كان الهام في ابي جبريل
 وقد صبغت الاستم من هم
 فاصحون الاله في فؤاد
 ولوم عينها مشق اروعى
 مسقة اسباب لظفر
 وضام بها الهلاك على اناكس
 لهم ، لانا ذقنا ليعني عاد
 فكان الغرب بحر الميزاب
 وكان اشرف بحر الميزاب
 وقد ضخت لك اربابيه
 فضل بروج بليس احدا
 لترك بكه الابرا يا
 فضتم وجه سيف عاد
 وقد هزمت ذب ابراهيم
 وقد استهم ثوب ارسا
 فماتوا الامارة لا خبار
 ولا اخفوا وداك منودا
 ولا استغفروا لهم في افعال
 ولا اناودا سرورا بالقياد
 ولكن انت جفانت في حاتم
 ارباب ابرج في رجل جواد
 وانا قبل موتهم فمت
 منت اعدتهم قبل اللناد
 عمدت صورنا لولم يوروا
 محوتم بها محوا لناد

م

واه العضب بطرفك والحق
 بخصف من لكرم استلا
 فلا تفرح استه مرال
 لقلهن فمشة اهادى
 ولكن كالموت لا يرثك بك
 بكي منه ويردى دهر صادي
 فان اخرج يغير بعد حين
 اذا كان البناء على مند
 وان الهاء يخرج من جواد
 وان انار يخرج من زناد
 وكيف بيت مصطفي جبال
 فرث ليجزك العقاد
 سري في انوم رحك في كلا
 ويحيى ان يراه في الهاد
 اثرت اباكسين ببحر قوم
 زلت بهم فرمت لغير زاد
 وظنونا حتمت بنا
 دانت بهم حتم مرادى
 والاعك بعد فية لغاد
 وقلي عن فائك غير غادى
 محبت حيث ابرج بك
 وخصف حيث كرت من الهاد

وقال بروج ابا عباده بن يحيى البصري
 ، التوق سقنا متى ذاك لكة
 حتى اكون لا فلب ولا كبة
 ولا التاير ابي كان محببها
 شكرا لا ولا اشكوا لالتبة
 ما زال كل هريم الودق نخبها
 وتقم تخلي نخب حكت جدي
 وكلنا فاض رضى غاصص صبري
 كانا سال من نخبتي من جدي

فاين من فرانس كلت به
 تاذرت بك الدنيا فبها
 ما دار في بلد الامم فرح
 كذا اذا سالت لا حرة
 ما ضى ايمان برب محرم قل غدا
 ما اذا الهاء ولا انور في ليل
 اني الالكف تبارى انش لفتا
 فقلت حب ان الحمد فخير
 قوم اذ طرت براسي فم
 لم اعر فاعزى من كفة فصدت
 لا اجدهت ما انا غاية لا ادر

وقال ابو جعفر بن محمد الطائي المنبجي

اليوم عهدكم فاين هو عهد
 الموت قرب محلا من سيم
 ان اترى بكت دوى نحو منها
 قالت وقررات صغر من مر
 فضت ووصيغ اعياد بها
 ايهات ليس ليوم عهدكم عهد
 واهيش بعد سكم لا تجدوا
 لم تدر ان ممر الازمنة قد
 وهدت فاجبتما لم تسته
 لولا كما صيغ العيين للمجد

البرهان

فضت ووصيغ اعياد بها
 فرايت قرن اسير في الزمان
 عدوية جوية من دونها
 ما اوجل وصوا بل وسئل
 ايت مودنا اقبيا لبعثنا
 اجت برص بعون من
 فلو بعثت اعز من ارضا
 من في الامم من الكرام والاعلى
 اعطى لصلوات بجزوه لغيتي
 وحكيت فيه الصفات لانها
 في كل منكب كل عتبة
 لعم على قسم الزمان لبعثنا
 بيت يردت زو بان
 انه دم الاله الابرار
 ما ربح هزيت ولا لفت
 فاقبل حين قدمت فيها ايس

الطبيب

اذوم الى هذا الزمان اتمسك
 فاعلمهم يوم واعزهم وعنه
 واكرمهم كلب والبصر عم
 واسعدهم فهدوا شجرهم قسده
 وممركه الدنيا على اهل ان يرى
 عدو له ما مر صد اقمه بة
 فيا ملك الدنيا متى انت مقصود
 عمر حتى لا يكون له نصيب
 ترجع وتغيبه وكراما لوصاله
 وتصطوره الايام والسن انك
 بقلبي وان لم ارد منها ملا لة
 ولا عرغوا منها وان وصلت صفة
 خيلوي دن انكس حزن عجزه
 عفت من حجت ما هامة
 تلج ودمعي بالجنون كاتما
 جولا ليسني كل باكية خة
 واما تفتين من الماء فنبوة
 وهب عنة شدة ما تصب لاله
 واسمي كما يعني لسان الطبيعة
 والطوي كالتوي البجيرة العفة
 واكبر فضي عز حرازو بعينيه
 وكل عتيا بجهدم لاجه
 والهم اوقاه من لحي وادنيا
 واعذرو لي بفضله لانهم لا يتم
 ويصني من موسى ابن محمد
 ايا وادعني بصنيته به بعد
 توالي بلا دعة ولكن قبلها
 شاملا من غير دعة بها وعد
 مسرى سيف مما تطيع الهنبي
 الا سيف مما تطيع الله لا ا
 فلان را لا مقبول من نفسه
 الاحسام كل صغف لاحسة

فلم ارجى من شئ البحر سواه
 الا رجلا قامت فاعفوا عنه
 كان التمني انما يصيبه
 يموي اوبها في غير انما يرضه
 يكا ويصيب لشي من قبيل
 ويكنه في مسه لاسل الرد
 وينفذه في العفة ويصين
 مسه لاسل الرد في اول
 بنفسه الذي لا يرضي شيعة
 وان كرت فيه الذر يعلو العفة
 ومن بعد فخر من قر عني
 ومن عرغوا من مال عه
 ويصطنع لهم وقت بابه
 وينصم من كل من ذمهم
 ويصغر اسما وعزم كل جسم
 كاتم في الخلق ما خفي عه
 ويابسه الاعداء من غير ذلة
 ويكس على قده الذي يرب العفة
 فان يك شيئا من كرم العفة
 فانك ماء الورد ان ذنبك
 مضى بنبوه وافرقت العفة
 والفت اذ ما عفت واهلها
 العلم اوجع واير كريمة
 ومسة عفة والسة له
 داروية خضرة وكما مطاعة
 ومركورة سنة وقرية مجرد
 راعشت ما تاوا لاولا الجسم
 تميم ابن مراد من طابحة اذ
 في بعض الذي يسه الذي انا ذكر
 وبعض الذي يخفي على الذي يرد
 الوم بين لاشي في واداه
 وحق لغير الخلق من خبير الواد

که دستم از من علی و طه ته
بنی القوم حتی بجز المک لم یهد
فما فی سجا یا کم سن زحط علی
والله طبع المیزه المک و التی

وقال انکالا

انا الفراق فانه ما همس
هو تو امی لوان بین یولد
والله علمت اناس یطیبه
لما علمت انت لا یخمد
واذا اجیاد ابا اهی قلقتنا
علم فارود ما کت الیوم
من حوض بالدم لیسرقنا
من لاری فی الله شریا کیم

وقال دهنام الی کالی و الی یسینه نقابه

ان اتوانی لم یتمک و انما
صحت حتی صرت الم یوصه
فما ان ادک فوک حین سمیتها
و کانهما کت الم فده
ولما فی المیزه الالای الاله شمه
لا و انما یوم یستعمل فی قول
یسکون ابنا نامت بها
لا یسعد علی ان تم انما
لوان تم قلوبا یصتکون بها
ان هم الیوم ما سمیتها کیم

وقال مسباه

کم قیتل کما قلت شمیمه
بسیاض الطلی و دره الخود
و یبون الهب و لا کیمون
قلت با تسیم الممورد

دره خورا

دره الصبا و یام بحبیه
ذیلی برار الم عود سی
عسک انما بل برایت عجل
قبلما یزوق و عود و
رایات بسیم شیمه الهیه
تلق القلوب قبل الجود
بیرشش من فضی شفات
ان علی مینه مره یوحید
کل خصانه لرق مره یوحید
بعقب قتی مره الجود
ذات فرغ کا ناضب لعیبر
مین با دور و عود
حاکک کالعه افشیل درجی
ایش حب بل بحبیه
تخل المک عود یوحید
وقت مر شیت براد
جمعت بین هم و انتم
دین بجز و انتم
هزه مبر لیک حسینی
فاقصی مره ابا افرین
اهل مطنها بطل سید
بتصیف طره و بحید
کل شیمی مره الماد حرام
شبه با خوردم انتم
فاصفینا فر یسین فنی
مرغال و طره و لیدی
شیب من و دره و غول
در عود مره هواک شهودی
مر قوم مره تر وصال
لم تر عمر ثنه لصد
ما تم من مرض سنکله الای
کقام المسج میں ایود

سفرش صهوة احسان وكن
 لا ترفاضة اضاعة ولا ص
 اين فضلى از قنعت مرلهر
 صفاق مسدى طالع خطبه
 ابره انقطع السبلاد و سجدى
 دلستى برقل بعضى با ابلغ
 لستى با ريش لطفن
 عش عزيزا دست و پا كرك
 فروس الراح لانه لطفنا
 كجا قد ميبست غير حبيب
 فاطم لهرود
 يقبل العار اجمل وسته
 ديوز لفره حق وسته
 الامور شرف بل شرفنا
 و هم فخر كل مر نظر الزاد
 ان كن بجهام عيب

بار

انزب الذى رب القربى
 انافه برة تاركس ان
 و سهم العدى غشيطه ايجود
 غريب كصالخ في القود
 وقال صينباوه
 ابره بار ساك عنيه با
 طفت بها تطوى على كعبه
 يا حادى عليه ما و احسنى
 قفا قيدا بها عا فلا
 فضي فواد الحب نار هو عى
 شاب سر اجبه فرق لته
 بانوا بخر عربة لها كفسر
 ربحك اسر مقبلها
 يا عاذل العاشقين فرقت
 ليس يحيك الكلام هضم
 بسر اللها لى سبت مرطبا
 آيسيتها و الدرع تخبنا
 لا تفر تقهر الرديف ولا
 العبد هان عنك فردنا
 نصيحه فوق حبلها يه نا
 ارجب ميتا قبيل فهدنا
 اهل مرظنه ازودنا
 احسنه نار الهمم ازودنا
 فضا رشاد المش اسودنا
 يكاد عند اقيام يقيدنا
 سجدته ايض حبه دنا
 فسلها ان كيف ترشدنا
 احسنه بهار كعك باعدنا
 شوق الامم ميبث يرقدنا
 ثوبنا و انظاره محبنا
 بالهيو يوم الزمان احبنا

شکر الکا کونا و شکر با
 زما هاد اشیر و مقدونا
 اشک صف آریخ سبقت
 سحقی مر خطا تا یه نا
 ز مشر طر هجن متصل
 بش بطن لجن قند دونا
 برقیات بنا الی ابن عبید
 غیظ نسا و سدر نا
 الافر صید اراج قند
 انهلما فی القلوب مودنا
 در ایا و الاسب
 اعدتند و لا اعدونا
 یعطی فی مطبه کله رما
 بدو لاسه سیکه نا
 خیر شیرا و محبه
 اکثرنا تا نورا و اجدنا
 اطنبا بالقاة اضربها
 بالتیف جی جمودنا
 انسه هانت و اطولها
 باعد من ارا دسیده نا
 تاج لوی ابن عالی و به
 سسی انانف عجمه
 شمشخا بال لیلتها
 در لقا صیر ما ریزدنا
 یالیت لاضربه ارج لها
 کما تحت لها محمدنا
 اثرین و فی الحید و
 اثره و جه همت نا
 فاعتبط ازات ترینها
 بمنه و ابراج محمد نا
 در این قناس ان ذرها
 بالکفره قبه سیصد نا

اصح حیا ده در انفسهم
 سحر ما خرد و یصعد نا
 کتبی علی الاصل لشمرد اذنا
 انذرا انه یحبه ر نا
 لعلها انها تصیر دنا
 دانه ذ الرقاب یصدنا
 طلقتها فالعدو سر حرج
 یغما و الصدیق یحیا
 تنفج انما مرضنا
 صب ماء الرقاب یحیا
 اذ اهل الطمام هجته
 یوما فطر هجن قند نا
 قد جمعت هره اخلقه
 انک یا ابن تهنی ارحمنا
 دانک بالاس کت تخلفنا
 شیخ سده و انت ابرنا
 فکم دکم نعتد محبتنا
 رسته ما کان ملک مولانا
 دکم کم حاجیه سحت بها
 اقرب تر الی موردنا
 دکومات اذ اشمق قدم لبر
 الاملنا ترده نا
 اقتدر حیدر بها حه فنا
 اقدرتی کما ت همت هجنا
 فعد به لاعدتها ابرنا
 خیر صلوات الکریم همدنا
 داقتد قوم العفان
 ابن انجسید مولانا فوطیبا لفضلنا
 و جرت چشتمه کما تم رده الیه
 و صطلی حال لطلب
 همه تصدع ما شتمه الاغنا
 و اذاعه این اسناد

والراوية نفس حال تديرك
 صارتا لوضع الميرون فيه
 وكلام الرثاء ليس عجايب
 اتما تخرج العالة في السرى
 والعمرى لغة تبرزت باهل
 وبشرت باهت يصل
 قد يصيب لغى السرى ولم يجيد
 لت ، لا يابل لبض دهر
 وقفا الخط في مراكز حرك
 تارده الازاد افرادك فتم
 فضدى رايبك اندى لمفظة
 واذا الحكم لم يكن في طبع
 فبها ادملة سب كان
 وطلع ابنى طاعتك والحق
 اتما انت الذوالب الطالع
 لاعدى تشر من لغى كفا

انما انقضا بحسم ونوح
 واذا كان في الانا بيلغ
 استت الخلف لثروة عداء
 ووليا بن البريمي في البصرة
 ووكا كاس في اقربنا
 لكجات عامة فيك منة
 وبنينا الاصيلين ان لفرق
 او يكون الاله اشقى عنه
 اسيرن ، بقا ليد ، اص
 منع الورد اربا سته وانرد
 وحقن رفق القلب لقلب
 فده الملك بهر امز سراد
 فيا ابريما على انظر الحكو
 نه صرته الكهارم والرافة
 كفت ساقه كفا كفت الشمس
 برجم الدهر ركنها عن اذا

سلف خلف وفق ایینه عالم حازم شجاع جواد
اجعل اناس من طریق آس المسك و ذلک لرفق لها
کیف ینک المظن سبیل ضیق عزائمه کل واد
وقال الله ای الیة صباة سید بهرسان بویه فیما سکت

دور و غیب

اقتضت بریزی ودا علی الله او تجاوز احمد
ارسلها مملوۃ کرما فردت مملوۃ حمدا
جاعت تطیح و هی فارقة منشی بر نظمت فردا
لو کنت عصر منبتا ترها کنت الیوم و کانت الیوم
یا یصل کفک تر شرفک الا سحر و ذکر السعد
وقال و قد کان وشی برقم الی السطک باشیاء ارجبت معقاله
والتضییع وکذا بودا قالوا الله انما ذکره سلی کثیر المرید
ع حنہ بلکتر او شوره منه فقله منین علیه کتب الیه

ایا حد دانه درو او خرد و وقت دود ایجان القدر
فمن اسلن دما مستقلة و عذ بن قبی بطول الصد
کلم لای مرفتی مد لفظ و کم لای مرفتی شهبه

فقر

فوحیة ما امر الله بقا فوحیة ما امر الله بقا
و دغی صباة لای شقیس و دغی صباة لای شقیس
والیغ غنی لغیر ایضا و الیغ غنی لغیر ایضا
کفایت و کن فداء الیه و کفایت و کن فداء الیه
لقد جعل بسیف حل الیوم و لقد جعل بسیف حل الیوم
فانجم امواله فی الخوس و فانجم امواله فی الخوس
و لم یخف غیر اعدائه و لم یخف غیر اعدائه
و جلب بنوهم ایضا و جلب بنوهم ایضا
و یمن ساخرة الیوم لای و یمن ساخرة الیوم لای
یقین لای یغدره الیوم و یقین لای یغدره الیوم
فولی باشیاء اسخر شی فولی باشیاء اسخر شی
یردن سر الذخیرت الیوم و یردن سر الذخیرت الیوم
فکر لای بر لبنت الیوم و فکر لای بر لبنت الیوم
سوا اللعاب و هم صبیته و سوا اللعاب و هم صبیته
انما کبریه و مرشانه و انما کبریه و مرشانه
و عتک عند انقطاع الیوم و عتک عند انقطاع الیوم

دعوته که برای ابلا و
 وقت که در شبها و اتصال
 دکت مرفهتس در محفل
 قهره در جرب اسعد
 و قبل عدت مع اهل
 فمالک تقبل زور الکلام
 فلا تسمع من الکاذبین
 و کفر فارقا بین دعوی کرد
 و در جود کفایت ما جدت لی
 و قال یخرج کفره و در سجده
 لادتر الامه الا توده
 یاعدن جاتیمس و حوسه
 ابی خلق الدنیا حسیا تیه
 و ابرع منقول ضلت تغیرا
 عراده حسیا فرتنا و وقتنا
 بود به ما بالقلب کانه
 و در هر صبحی نقش احسبه
 فده صا شیهما فی التبیذ
 فها انا فی محفل منزهه
 و صدی قبل و جرب تجرد
 میں دلاوی و میں اعود
 و قدر آشهاده قدر اشود
 و لا تعیب ان تکلم ایزد
 و در هر فصلت رشتا و عیب
 بنفسی و او کنت اشقر شود
 و در هر سجده
 و سکو ابرسینا روی جنبه
 کیف سجب سجب حق حوسه
 فاطلی منس حسیا توده
 تکلف فی طلبه کانت ضد
 هما کتا بولی بحسبیت
 و قدر جلوه جبه تا از غصه

ادامه

اداسات الاضاح فوق بنانه
 و حال کاحدین رت بهنما
 و انقب حسی الیسیر و اجمه
 فوالی خیاره فی اجمه مالک کل
 و در بره تدریس الی الی الحسب کفنه
 فوالی فی الدنیا لمر قهره
 و فی الحسن میر میر عرشه
 و لیکن قلبا بین حسیه مالک
 یری حسیه کفنی شوقا تر تیه
 یکلفنی اجمه فی کل جمه
 و بعضی سراج سجد ایزد فیه
 هکما صر مر خانه کل نهم
 انا الیوم من علمانه فی غشیره
 فرمال مال الیسیر و نهم
 تبحر الفنا انحطی حول قلبه
 و در حق لثب و کل مال
 تفاح رسک انانیات برده
 و در هر صبحی انحریق و بعد
 و در صبح عا شیبی النفس حوسه
 فی فضل حجب کان بالمال اقمه
 اذ احارب الاعداء و انما لیه
 و مالک فی الدنیا لمر قهره
 و در کوبه رحله و التورج حسیه
 و عقی سستی بله مر اجمه
 فیخار ان یکسی در دعا اجمه
 علیتی مرا عیه و زادی زمره
 جاده ابله رسک الیوم فیه
 و کانه مسلم الی ان اجمه
 لاد الیه لیه لیه و لده
 و در مال لدر تصغیر و همده
 و در هر صبحی ارا باط برده
 و در حق لثب و کل مال

فالآن منصرفه می او عزیزه فان الذی فیها مراد من سده
 سبائك کافور و عقیق از الذی بصیر القفا لا بالاصابع قدده
 بلنا حواله لصدده و غیره و جرت بها هزل الطراد و جدده
 اوله کسک نیزه برینک مغزوه و کفته نیزه بر کسک حفت و
 فیما ایها انصهر به سبک سیمیه دیا ایها انصهر به العجبیه
 تولى الصبر عن فاحصت طیبیه و ما ضربه لمارکات قدده
 لقد ثبت فی هذا الزمان کهرله لکسک و سبک عن فک مرده
 الالیت یوم لیسیر غیر حره فقیل له و لیسیر غیر برده
 و لیستک تعالی و غیر الی غیره فقم لم انی مر حیا کسده
 و الی اذ بان شرت امر الیه تدا انت اده صیه و سده
 و ما زال الی الی لیسیرت الی الی الیک فلما لیت الی الی الی
 یقال اذا بصرت عیشا و بره اما کسک کسک سبک لیسیرت
 و الی الی الضحاک کسک الی قریب بر کسک لیسیرت الی الی
 فزادک تنزیح الیک شتیاقه و فی اناس الی الیک و کسک الی
 یسلف مر لیسیرت و الی الی و یا الی الی الی الی الی الی
 فان لیت اقامتک فزما شربت با و غیر الی الی الی
 دهر

و دعدک فکل قبل و عد الی الی نظیر فال لیسیرت الی الی الی
 کل فی صفا علی محبت کسک الی الی بین کسک کسک الی الی الی
 اذ انک فی کسک کسک الی الی فاما شیخه و الی الی الی
 و ما انصهرم الی الی الی الی اذ الی الی الی الی الی الی
 و انک لکسک الی الی الی الی دان لم کسک الی الی الی الی
 و کل الی الی الی الی الی الی فخطه طرف کسک الی الی الی
 و الی الی الی الی الی الی الی عطایک لیسیرت الی الی الی
 و ما رغبتی فی عجبه استغنیه و کسک الی الی الی الی الی
 یجود بجز بفضیح الی الی الی الی و کسک الی الی الی الی الی
 فانک امر الی الی الی الی الی و فانی الی الی الی الی الی
 و قال یوم غزوه و فخر من مصر سده و فانی الی الی الی الی الی
 عید بایه حال عدت با عید ما بعضی ام امر کسک الی الی
 ایا الی الی الی الی الی الی الی فیت و کسک الی الی الی الی
 لالا الی الی الی الی الی الی الی و کسک الی الی الی الی الی
 و کان طیب مر سبک الی الی الی الی اسبابه رزقه الی الی الی الی
 لم ترک الی الی الی الی الی الی الی سبب الی الی الی الی الی الی

یاس قتی خضره کوسکی
 امه کوسکی هم و تهید
 اصخره انالی لا تحر کنی
 همی المدام ولا همی الاغیر
 اذ اردت کیت اول صانیة
 وجهه ترا حبیب النفس
 ما دلیت مرالینا و اهبها
 الیا اناباک من محمود
 اصبحت لرح مخر خانا ویدا
 انا العقی و اموالی المومعید
 انی زلت کذا بین ضعیفتم
 عمر العقی می عمر الرجال محمد
 جرد الرجال من لای بی و جودم
 سرالان فردا کوا اولاد
 یا قتی لیت نعت من ختم
 الی و فی و مر نسبت محمود
 سر کل رفو کاه اهلین مستحق
 لای الرجال ولا اهلان محمود
 اکلی اقل عبه اوسید
 اذانه فردی صر تهید
 صارت نخصی ایز الایعین بها
 فاحر تهید و العیب محمود
 نامت فواظیر صر عر خا بها
 هده شمس و ما قتی انا قید
 العبدیس لخر صر لباخ
 لوانه فی ثیاب الحر مولود
 لا شتر اهبه الی اهل صامه
 الی اهبیه لاسخس من کید
 ما کنت حسینی حی الی نزل
 یسینی فی کلک دهر محمود
 ولا ترهنت الی اناس تقید
 و ان مثل الی اسیضه محمود

دوان

وان دال الورد المشرق شرفه
 لقطعه ذی الحصار لیا ارفاده
 جوعان بکل مرزادی و سکنی
 لکی لجال عظیم الله رخصه
 ان مرءا اسیه جسد بزه
 مستصام حسین بعین محمود
 و عیبا خطه و غیر فایسب
 لشها خلق المهریه الفرد
 و عده ان یطعم الموت ساربه
 ان اتمیه عن الی قید
 مر غلام الورد المحضی کریمه
 اذ اذ به البیض ام اهل الضیه
 ام اذنه فی انا حسن ریه
 ام قدره دهر اهلین فردود
 اذ فی التام کولیف مجذره
 فی کل لوم و بعض لهدر نقید
 و ذاک ان لحوال البیض حیدر
 عمر یحیی کلیف بخصیه ایزد
 و قال یسینی اهل فضل محمد ابن یحیی ابن اسیه با توره ز
 جاء لوروز ناهنت مراده
 و درت بالذی لدر ادراده
 هه لظفره اقی اهلنا تک
 الی مشها من احوال راده
 یسینی عیاب خیر الیوم سینه
 لظرائف طرفه و رفاده
 سخن فی رض فارس سرور
 و اصباح الذی بری سیلاده
 عظمه عیابک لهنس حنی
 کل ایا م عاصه حده
 بسنا فیه الا کلیل حنی
 لبسها لراع و دانه

عند من لا يقاس كسرى
 عرباً لسانه فلفي
 كنهان قال انما منه
 كيف يرتبكي غم سماء
 قد تمي بنيه بحبم
 كلن استل ضاحكة اودة
 مثله في حبه حشيتة لفضة
 منل لا من الحماذ ابا
 لقسم الفارس المبعج لا يلم
 جمع الدر حسنة ودية
 ولقوت شنة في اناه
 فرشتا سرا بن كن في
 ورجت ربه بنا لرا نا
 السندري الالهام الفاضل
 انما من شنة اجماع صيل
 ما كناه تقصير هفت في

ابرسان كجا ولا اولاده
 راير فارستيه اعياه
 سرف قال خرد انقصاده
 وآنجال الذي عليه سجاده
 اعقت منه وجه اجباله
 ترغم الشمس انها لدراده
 فقي مثل اثره اعياه
 كحل بحر افرته لدراده
 فرشته تبه الا باده
 دناك فاستجبت الاماده
 جلد بانف ترعاده
 فارت لبسه وچنا طراوه
 وبلاد تفر فيها بلاد
 قول بر اوسيني مادوه
 كرمات الملقه عواده
 غم علاه حتى شاه اتقاده

انما اصبه البراة ولكن
 ربنا لا يقير اللفظ عنه
 ما تودت ان لدرى كالجضل
 ان في المرح للفرق لعدرا
 لذي العلب اتفاض
 مال نظمي الامور الا لا كرايا
 ظالم الجود كل حسن كتب
 غم تي فوا ائشه فينا
 ما سمنا نبر حب اعطيا
 خلق اللفظ لانس طرا
 وحق العيزت لفا بجمه
 مثل احدث ائمة في اناهم
 رانت ليل غرة لفر تطلق
 كثر الفكر كيف تهدي كجا ايت
 والذى عندنا من اعمالنا
 فبنا باربعين مهارا

اجل النجوم لا اصطاده
 والذى لصير الفواد اعقاده
 وهو الذي اناه عسياده
 واضحا ان لغيره لعتاده
 واثمر عادى ابن العميد عاده
 ليس في لفظه ولا في اوده
 سيم ان كل الجار مراده
 ان يكون الكلام ما افاده
 فاستحي ان يكون فيها فواده
 في مكان عرابه اكراده
 في زمان كل التوسر مراده
 ولبث حين شاء ففاده
 في دلم شينا سواده
 الازتها اترس عواده
 فنه سابه ودياده
 كل مهر سبه انه اشداده

وقال ان كان قد قضى اربا
 لا اجمع الفصل رجا هفت
 بالعرف بين فرق موبها
 بطفه كلف عدالت
 زبدي اذني هجتي لردك بيا
 حكيت بل فرجها الررد
 طال كجاء على نكر
 بل نوبى انجوم حارة
 او عصبة مزبوك حاجه
 ان هربا ادر كوا وان تقوا
 فم برجون عمو مقتر
 ربح لرعادت المحام به
 ادعت الكوش تى كره
 هندی لکل سعه جزا
 دروضه فان اجنيه
 بعينه اربته انكس

منا فبال موقه زان
 ام كن فاصلا ولا واحد
 كل خيال وصاله هفت
 على العبر المنقه ارجسه
 فاجل اناس عاين حافه
 فاحك انما يجهن است
 وظلت حتى كوا كوا احد
 كانهما المي لها فانه
 ابرجوع عليهم وجهه
 خواداب لظرفه انا
 سباك الوجه جائد احد
 جنيت اربا ولا صا
 ماراها حابل ولا طارد
 غر جفيل تحت سيفه باه
 بکل في اتاج ماسه لعاقه
 وسا براسه اخطا الهامه

ومصطلحت واكيرة سما
 فت مانت مصنفه توه
 يبدد مكره بنه بنه
 ما ذاع سر الامه ركبم
 بلا سرح سوي رجا كلم
 يعاقب الله سره تعاقبكم
 ديت يومي فناء عكره
 ولم ينب عتاب خليفه
 وكل خطية شققة
 سواك ما يغزخ فحسده
 اذ انما بت فدعوتها
 اذ دري الحسن سر بره با
 ما كانت لظرمه في محاسنها
 قل اهل القلع عركم
 تتحوش الاضيق لقره
 فداشاد ولا شيد حمي

دانت لا يرق ولا عرسه
 هبوزان مانال رايه الكانه
 وانما احرب غايه الكانه
 فذقم ما ختار لوانه فانه
 فغز بانصر ونهشي رانه
 على كمال المود اوتانه
 ولم تكن دانيا ولا شانه
 جيش ابيده وجهه اهبانه
 بين ما رده مارد
 بين طري الدماء داسانه
 ابدل فونا به اله اسكانه
 خزلها في اسر اسبانه
 الالعبيه ضنده انانه
 قد سخره فانه شارد
 فكلها مسكر له جاسه
 ولا شيد غني ولا شانده

~~۵~~
~~۶~~
~~۷~~
~~۸~~
~~۹~~
~~۱۰~~
~~۱۱~~
~~۱۲~~
~~۱۳~~
~~۱۴~~
~~۱۵~~
~~۱۶~~
~~۱۷~~
~~۱۸~~
~~۱۹~~
~~۲۰~~
~~۲۱~~
~~۲۲~~
~~۲۳~~
~~۲۴~~
~~۲۵~~
~~۲۶~~
~~۲۷~~
~~۲۸~~
~~۲۹~~
~~۳۰~~
~~۳۱~~
~~۳۲~~
~~۳۳~~
~~۳۴~~
~~۳۵~~
~~۳۶~~
~~۳۷~~
~~۳۸~~
~~۳۹~~
~~۴۰~~
~~۴۱~~
~~۴۲~~
~~۴۳~~
~~۴۴~~
~~۴۵~~
~~۴۶~~
~~۴۷~~
~~۴۸~~
~~۴۹~~
~~۵۰~~
~~۵۱~~
~~۵۲~~
~~۵۳~~
~~۵۴~~
~~۵۵~~
~~۵۶~~
~~۵۷~~
~~۵۸~~
~~۵۹~~
~~۶۰~~
~~۶۱~~
~~۶۲~~
~~۶۳~~
~~۶۴~~
~~۶۵~~
~~۶۶~~
~~۶۷~~
~~۶۸~~
~~۶۹~~
~~۷۰~~
~~۷۱~~
~~۷۲~~
~~۷۳~~
~~۷۴~~
~~۷۵~~
~~۷۶~~
~~۷۷~~
~~۷۸~~
~~۷۹~~
~~۸۰~~
~~۸۱~~
~~۸۲~~
~~۸۳~~
~~۸۴~~
~~۸۵~~
~~۸۶~~
~~۸۷~~
~~۸۸~~
~~۸۹~~
~~۹۰~~
~~۹۱~~
~~۹۲~~
~~۹۳~~
~~۹۴~~
~~۹۵~~
~~۹۶~~
~~۹۷~~
~~۹۸~~
~~۹۹~~
~~۱۰۰~~

۷۱۱
کتابخانه
مجلس سنا